

IURI TÔMI

THẦY PHÙ THỦY ĐI
TRONG THÀNH PHỐ

Table of Contents

[Welcome](#)

[Mục lục](#)

[Phan I - 1 -](#)

[- 2 -](#)

[- 3 -](#)

[- 4 -](#)

[- 5 -](#)

[- 6 -](#)

[- 7 -](#)

[- 8 -](#)

[- 9 -](#)

[- 10 -](#)

[- 11 -](#)

[- 12 -](#)

[- 13 -](#)

[Phan II - 14 -](#)

[- 15 -](#)

[- 16 -](#)

[- 17 -](#)

[- 18 -](#)

[- 19 -](#)

[- 20 -](#)

[Goodbye](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Leningrad "Detxcala literatura" 1981 (Dịch từ nguyên bản tiếng Nga của nhà xuất bản "Văn học thiếu nhi" Leningrat 1981)

NHỮNG HUYỀN BÍ NHỎ NHỎ

IỚI THIỆU

Tômin Iuri Gennadievich là văn Xô Viết có tên tuổi. Những tác phẩm nổi tiếng của ông dành cho bạn đọc nhỏ tuổi là "Thầy phù thủy đi trong thành phố" và "Vitca Muras – người chiến thắng tất cả"

"Thầy phù thủy đi trong thành phố" được nhà xuất bản "Văn học thiếu nhi" Leningrat in lần thứ hai vào năm 1981. Tập sách hấp dẫn từ trang đầu đến trang cuối với những tình tiết bất ngờ, lý thú, với những đoạn hóm hỉnh, mang

ý nghĩa giáo dục sâu sắc. Sách viết cho thiếu nhi nhưng nội dung độc đáo của nó cùng nghệ thuật trình bày đặc biệt của tác giả sẽ làm vừa lòng bạn đọc ở nhiều lứa tuổi khác nhau.

Nhà xuất bản Đà Nẵng chọn dịch "Thầy phù thủy đi trong thành phố" xin trân trọng giới thiệu cùng bạn đọc

Nhà xuất bản Đà Nẵng

- 1 -

Các anh công an rất yêu trẻ con. Các anh không chỉ yêu con mình mà tất cả, không phân biệt. Bạn không tin ư? Hãy xem các phim thiếu nhi thì biết. Trong phim, công an bao giờ cũng cười với con trẻ, cười và giúp đỡ...

Nếu có em nào đấy gặp một anh công an không cười và không giúp đỡ thì đấy không phải là anh công an "chính cống".

Nhưng dù sao cũng tốt nếu như một khi nào đó ta gặp phải những anh công an không "chính cống".

Ở Leningrat có một anh công an như thế. Nếu không có anh ta, thì chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra với cậu bé Tôlic Ruzcốp.

Chuyện xảy ra thế này.

Tôlic đi dọc theo đại lộ.

Một chiếc "Vônga" màu vàng chạy chậm chậm bên cạnh Tôlic. Một giọng nói inh tai phát ra từ cái loa đặt trên trần xe:

"Đồng bào chú ý! Phải luôn luôn chấp hành luật lệ giao thông đường phố! Không tuân theo luật lệ giao thông thường dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng. Cách đây không lâu trên đại lộ Matxcova, ông Ruxacốp đã bị ô tô cán. Ông ta bị gãy chân và phải đưa vào bệnh viện. Đồng bào chú ý! Nếu không tuân theo luật lệ giao thông đường phố thì sẽ dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng...".

Tôlic đi bên cạnh chiếc "Vônga" qua lớp kính nó nhìn thấy một anh trung uý công an với chiếc

micrô trong tay. Anh còn rất trẻ. Thật trái với giọng nói đầy vẻ "chững chạc" của anh, cho dù có qua loa đi nữa.

Tôlic nhìn dọc theo đường phố, cố đoán ra vị trí đã xảy ra tai nạn, nhưng không thể nào đoán nổi. Cả hai bên đường xe cộ nối tiếp nhau qua lại. Một chiếc xe ben khoẻ vượt nhanh qua đầu chiếc "Matxcovich", còn anh chàng "Traica" đen nặng nề thì cố bám sát cả hai. Tất cả những chiếc ô tô đó có lẽ đã chạy qua nơi mà "cách đây không lâu" ông Ruxacôp đã bị cán...

"Mà nếu như, - Tôlic nghĩ, - chuyện đó xảy không phải "cách đây không lâu" mà ngay bây giờ! Nhưng ô tô không cán Ruxacôp mà... đâm vào một chiếc tàu điện... Nhưng làm sao để anh lái xe vẫn không hề gì... Còn chiếc tàu điện thì trật khỏi đường ray... Và hành khách cũng an toàn. Thế là mọi chuyển động trên đường phố phải dừng lại... Và khi ấy không thể đi qua đường được. Và... mình sẽ không phải đến trường..."

Tôlic đứng lại nhìn những người băng qua đường, họ khéo léo né tránh ô tô. Chiếc "Vônga" vàng chạy xa về phía trước. Tôlic nhìn về phía "Vônga" và chạy qua đường. Nó lách giữa hai chiếc xe buýt, vượt qua đầu chiếc tàu điện, chiếc ô tô cấp cứu và bay lên vỉa hè ngay trước cửa hàng bánh mì. Tôlic đi về phía cửa hàng, bất ngờ nhìn thấy một anh công an ngay trước mũi nó. Anh ta đứng nhìn Tôlic. Anh ta không cười.

- Này, lại đây - Anh công an nói.

- Để làm gì? - Tôlic lắp bắp.

- Lại đây, nhanh lên!

Tôlic bước lần tới.

- Ở trường người ta đã dạy cho cậu phải đi qua đường như thế nào rồi chứ? - Anh công an hỏi, vẻ giận dữ.

- Dạ, không ạ - Tôlic trả lời thận trọng.

- Thế bản thân cậu không biết là phải đi qua đường ở chỗ nào à?

- Cháu cần phải đến cửa hàng bánh mì. - Tôlic nói nhỏ nhẹ.

Anh công an im lặng.

- Cháu rất vội...

Anh công an im lặng.

- Mẹ cháu bị đau, - Tôlic đã bắt đầu mạnh dạn. - Cháu chưa được đến trường bao giờ. Cháu phải chăm sóc mẹ. Cháu không có thời gian đi học.

- Bà ta đau gì? - Anh công an hỏi.

- Mẹ cháu bị thương... - Tôlic thở dài. - Vì đại bác.. bom, đạn... Mẹ cháu đã chiến đấu ở mặt trận.

Trước đây mẹ cháu ít đau, nhưng bây giờ thì hầu như thường xuyên. Còn ba cháu nằm viện.

Ông làm việc ở Sở Công an. Ông bị bọn tội phạm làm bị thương.

- Thế ba cháu tên gì? - Anh công an đã bắt đầu nhẹ nhàng.

- Pavlôp.

- Hình như tôi có biết. - Anh công an nói sau một lát suy nghĩ. - Vậy ra cháu chưa đến trường bao giờ à?

- Dạ hoàn toàn chưa. - Tôlic thở dài.

- Thôi chạy lẹ vào mua bánh mì đi.

Tôlic cúi đầu, chậm chậm đi vào cửa hàng, trông nó rất thiếu nã.

Trong cửa hàng, Tôlic cũng chậm chạp đi giữa các quầy hàng một cách buồn bã. Nó nghĩ rằng có lẽ mọi người đều thấy đáng nó đau khổ như thế nào, họ sẽ đoán là mẹ nó bị đau, còn cha bị thương vì bọn tội phạm.

Thả chiếc bánh mì trắng vào túi. Tôlic bước ra cửa. Anh công an vẫn ở chỗ cũ. Anh ta vẫn không cười, nhưng se sẽ gật đầu. Tôlic cũng gật đầu chào. Bây giờ nó không một chút sợ hãi công an.

Trước khi đi qua đường nó nhìn về phía bên trái. Đi giữa lòng đường nó nhìn về phía bên phải. Và chính vào lúc đó nó nhìn thấy Misca Pavlôp. Misca chạy thẳng về phía nó, gọi giật giọng:

- Tôlic! Anna Gavrilôvna nói tở và cậu hôm nay phải đến trường sớm một tiếng!
Tôlic quay mặt sang phía khác, coi như Misca gọi một người nào đó chứ không phải mình.
Nhưng Misca đã chạy đến bên nó và hét vào tai:
- Tở vừa gặp cô giáo! Chính cô ấy nói!

Tôlic không để ý đến Misca. Nó nhìn về phía anh công an. Anh không đứng im nữa mà đi chậm chậm về phía nó.

Tôlic sẽ lần bước theo vĩa hè. Anh công an bước nhanh hơn. Tôlic dốc toàn lực bỏ chạy.

Misca đứng ngậy người nhìn anh công an đuổi theo Tôlic rồi chạy theo họ.
Tôlic chạy thục mạng không nhìn thấy gì hết. Nếu như lúc đó mà có ô tô cản đường thì có lẽ nó sẽ đập vỡ ô tô.
Nếu gặp sông thì tất nhiên nó sẽ nhảy qua sông. Tôlic dồn hết sức chạy, vì không có gì xấu hơn là bị công an bắt.

Misca đã tut lại phái sau từ lâu, còn Tôlic thì hình như không mệt, nó vẫn chạy. Anh công an vẫn theo sát, khoảng cách có rút ngắn hơn chút ít.
Người đi đường dừng lại. Những khuôn mặt ngạc nhiên của họ lướt nhanh qua mắt Tôlic như những ngọn đèn pha tàu điện ngầm.

Khủng khiếp nhất là cả đường phố dường như chết lặng. Hầu như tất cả mọi người đều nhìn vào Tôlic, chờ đợi lúc nó vấp ngã. Trong không khí im lặng đó Tôlic nghe rõ tiếng gõ mòn một của đôi giày công an.
Nhưng thật là kỳ diệu, trong khi chạy Tôlic vẫn còn kịp nghĩ ngợi. Vì chân khua nhanh, thờ nhanh nên những ý nghĩ của nó đứt quãng. Chẳng hạn thế này: "Sẽ chạy thoát... Không, không thoát... Có thể thoát?... Misca đã thấy... Misca sẽ không nói... Mẹ sẽ không biết... Anna Gavrilôvna sẽ không biết... Cần phải nhanh hơn... Sẽ không ai biết... Còn nếu như hấn?... Không có quyền!..."

Tiếng vang của đôi giày ngày càng gần hơn. Tôlic biến vào một ngôi nhà, vào cửa chính. Ngay đó còn một cửa nữa ra sân. Tôlic mở cửa và nghe thấy tiếng giày trên bậc tam cấp. Tôlic đóng sập cửa và ngay sau đấy lại nghe thấy tiếng mở cửa. Tôlic hoảng sợ. Nó hầu như muốn dừng lại khi nhìn thấy phía bên trái một dãy nhà gara. Giữa hai ngôi nhà nhỏ có một cái hẻm. Tôlic lao vào hẻm và có cảm giác như bị ai níu lại. Nhưng ngay lúc đó nó đã nhảy ra khỏi hẻm, và không biết tại sao thấy chạy nhẹ nhàng hơn.

Mấy cậu bé con đang chơi phía bên kia của gara không hiểu gì cả. Chúng thấy một cái gì đó băng qua trước mặt chúng, và ngay sau đó lại một cái gì đó nữa. Và bây giờ trong sân có một anh công an cầm trên tay cái túi đựng ổ bánh mì.

Anh đứng một lúc nhìn xung quanh và đi ra cổng.
Các cậu bé nhìn theo anh một lúc rồi lại tiếp tục vẽ trên cánh cửa những ngôi sao và viết bằng phấn:
"Tôxca + Vôvca = Tình yêu".

Tôlic không dừng được. Sau lưng nó không còn ai cả, nhưng nó vẫn chạy qua bốn cái sân nữa, bò qua một cái ống gi ống gi đấy, nhảy từ một mái nhà nào đó và cuối cùng ở trong một cái sân nhỏ.

Chỉ đến lúc này nó mới biết rằng không còn ai đuổi theo nó nữa. Tôlic nhìn quanh tìm cửa hoặc một cái cổng để thoát ra ngoài nhưng chỉ thấy những bức tường phẳng. Đây là một cái sân kỳ lạ. Những bức tường không có cửa sổ và ban-công cao vút lên đến tận trời xanh. Sân tròn xoay như cái giếng và giữa sân là một cái gì đó to, tròn trông như cái vỏ đồ hộp.

Tôlic xoay đầu cố tìm một chỗ trống để nhảy ra ngoài, nhưng cũng chẳng thấy một lỗ trống

nào.

Cuối cùng thì trong ngôi nhà giống như cái vỏ đồ hộp này cũng có một cái cửa. Tôlic mở cửa đi vào một cái phòng rộng. Đó là một gian phòng kỳ lạ. Từ trên cái trần cao không nhìn thấy lần lượt rơi xuống những quả bóng màu xanh lam. Chạm nền nhà chúng loé lên một tia sáng xanh rồi tắt ngấm. Chầm chậm từng cái một, những quả bóng rơi từ trên cao xuống dưới và biến mất, toả ra xung quanh một thứ ánh sáng ma quái.

Sau đó Tôlic nhìn thấy một thằng bé. Cậu ta ngồi sau một cái bàn dài. Trên một đầu bàn có đồng hồ diêm. Thằng bé cầm lấy một hộp xem kỹ rồi đặt lên đầu bàn kia.

- Ba trăm nghìn lẻ một, - thằng bé lẩm bẩm.

Tôlic đi đến gần. Thằng bé không nhìn Tôlic, lấy tiếp một hộp diêm nữa.

- Ba trăm nghìn lẻ hai.

- Đây, cậu làm gì ở đây? - Tôlic hỏi.

- Ba trăm nghìn lẻ ba. - thằng bé nói.

- Đi khỏi đây bằng cách nào? - Tôlic hỏi - Cổng ra ở đâu?

- Ba trăm nghìn lẻ bốn, - thằng bé nói.

Tôlic hơi khó chịu. Nó nghĩ, có thể đây không phải là người thật mà là người máy mà có lần Tôlic đã thấy trong phim “Hành tinh bão”. Trong phim Rôbốt giống như người thật, đi bằng hai chân và có thể nói chuyện bằng một giọng rè rè như thép rung.

Tôlic đưa tay về phía vai thằng bé, nhưng rút ngay lại dường như sợ điện giật.

- Ba trăm nghìn lẻ năm, - thằng bé nói.

Tôlic bắt đầu tức giận. Nó không phải rôbốt mà là người thật cho nên nó biết giận. Mà khả năng đó thì không một người máy nào có được, kể cả những rôbốt hiện đại nhất.

- Ba trăm nghìn lẻ sáu, - thằng bé nói.

Tôlic cảm thấy mình không chỉ tức giận thôi mà trở nên hung dữ.

- Ba trăm nghìn lẻ bảy, - thằng bé nói.

Tôlic cảm thấy tay chân mình động đậy.

- Ba trăm nghìn lẻ tám - thằng bé nói.

“Thôi được, - Tôlic nghĩ - Bây giờ thì mày sẽ phải câm miệng.”

Tôlic đưa tay vuốt lưng thằng bé tìm công tắc ngắt điện. Lưng nó ấm ẩm và hoàn toàn không phải bằng sắt.

- Ba trăm nghìn lẻ chín, - thằng bé nói, ngẩng đầu nhìn Tôlic bằng cặp mắt xanh kỳ dị.

- Đây, cậu điếc à? - Tôlic nói to - A, có thể cậu điếc phải không?

- Tớ nghe thấy hết, - thằng bé trả lời - Ba trăm nghìn lẻ mười.

- Bây giờ mày sẽ biết tay tao ! - Tôlic hét - Tao sẽ dạy cho mày biết thế nào là đánh nhau. Tao sẽ cho mày ba trăm nghìn ! Mày sẽ nhận được gấp đôi nữa, lúc ấy mày sẽ hiểu thế nào là ba trăm nghìn !

- Đừng quấy rầy - thằng bé nói - Cậu thấy đấy, tớ vừa mới bắt đầu một nghìn mới.

- Mặc xác mày với một nghìn hay một triệu ! - Tôlic hét. Nhưng nó im ngay bởi đôi mắt thằng bé loé lên một tia sáng xanh khi nghe từ “một triệu”.

Tôlic đột nhiên hết giận dữ. Nó nghĩ đến những điều kỳ lạ ở đây: này cái sân không có cổng, này cái phòng không cửa sổ, này những số nghìn khó hiểu và cả thằng bé này nữa, tuy không phải là người máy, nhưng có lẽ cũng không phải là bình thường. Và nó bỗng thấy rợn người.

- Một triệu ... - thằng bé lặp lại - Đó là điều quan trọng nhất trên thế giới này. Nhưng điều đó khó đạt làm sao ... Thời gian thì quá ít. Nhưng nếu cậu biết một triệu thì tớ có thể nói chuyện với cậu hai phút. Sau đó thì cậu đi khỏi đây, được chưa?

- Tớ có thể đi ngay bây giờ, chỉ cần cậu chỉ cho tớ cổng ra ở đâu.

- Không biết... - thằng bé thở dài - Cổng để làm gì kia chứ, tớ hoàn toàn không cần. Tớ chỉ cần một triệu.

- Triệu gì?

- Một triệu hộp diêm. Một triệu tròn. Khi ấy tớ sẽ có nhiều nhất trên thế giới.

- Có chừng đó để làm gì? – Tôlic hỏi.
- Bởi vì khi ấy tớ sẽ có nhiều nhất trên thế giới ! Cậu hiểu không?
- Hiểu – Tôlic miễn cưỡng trả lời.
Nó hoàn toàn không hiểu gì hết. Nó chỉ sợ im lặng và thẳng bé lại đếm các hộp diêm. Khi ấy càng ghê rợn hơn.
- Thế cậu đã sưu tầm được bao nhiêu rồi? – Tôlic hỏi.
- Ba trăm nghìn mười hộp
- Tuyệt diệu ! – Tôlic hưởng ứng, cố làm ra vẻ bình tĩnh. – Sưu tầm – đấy là một công việc tốt. Bây giờ chúng ta hãy đi ra sân và cậu chỉ cho tớ cổng ra vào ở đâu. Cậu biết không, tớ vừa mới thoát khỏi công an đấy. Ô, tớ chạy rất ngon lành ! Nhưng cậu cũng rất tài: đã sưu tầm được biết bao nhiêu là hộp diêm. Nào, hãy chỉ cho tớ cổng ra đi !
- Cổng ra để làm gì ... - thẳng bé buồn rầu nói – Tớ cần có một triệu hộp diêm. Chừng đó là đủ cho tớ cả cuộc đời.
- Cuộc đời nào? – Tôlic cầm hộp diêm tung tung trong tay – Một hộp diêm bình thường. Nó giúp gì cho cậu cả cuộc đời?
Nhưng Tôlic chỉ mới đụng đến hộp diêm thì thẳng bé đã leo ra khỏi bàn, đôi mắt nó lại phát ra những tia sáng xanh kỳ lạ.
- Không được đụng vào ! – Nó kêu lên – Không phải của cậu ! Các hộp đó là của tớ. hãy đi khỏi đây ! Hai phút đã kết thúc rồi. Để hộp diêm lại ! Cút đi !

Tôlic đi giật lùi. Nó muốn quay người chạy, nhưng hai con mắt của thẳng bé cứ như phát sáng, càng lúc càng trở nên xanh trong và Tôlic cứ thụt lùi, thụt lùi, nhưng không thể quay người lại, dường như nó sợ bị đánh vào lưng.

Tôlic cứ thụt lùi và cái bàn đối với nó bỗng nhỏ dần, nhỏ dần. Bên cạnh bàn hình thẳng bé cũng nhỏ dần, nó giờ nằm đấm nhỏ xíu như hạt đậu về phía Tôlic đe dọa. Còn trên mặt của nó thì lấp lánh hai ngọn lửa xanh lạnh lùng như hai ngôi sao xa.
- Để ... hộp diêm ... lại ! ... - Tiếng kêu từ đằng xa vang tới.

iếng kêu như thức tỉnh Tôlic. Nó nhắm mắt bỏ chạy thục mạng. Những bức tường, những ngôi nhà lướt qua mặt nó. Sau đó là những đường phố. Cuối cùng ở phía dưới là sông và núi. Mặt trời vội vã chạy trong bầu trời trống rỗng. Rồi sau đó mặt trời cũng tắt ngấm. Tất cả đều chìm đắm trong một màn đen vô tận. “Có lẽ mình đang ngủ, - Tôlic nghĩ – Mình thấy bầu trời đen ... Có nghĩa là đã về đêm và mình đang ngủ ... Cần phải tỉnh dậy. Phải thử động dậy tay, khi ấy sẽ tỉnh ngay...”

Tôlic nhúc nhích tay và mở mắt.

Trên bầu trời xanh, mặt trời đứng yên như bị dán. Nó không chuyển động về phía nào cả. Và đường phố vẫn là đường phố cũ. Đây đây là hiệu bánh mì. Đây là anh công an đang nhìn Tôlic và đi về phía nó. Còn bên cạnh nó là Misca Pavlốp đang hét to:

- Tớ vừa gặp cô giáo ! Chính cô ấy nói !

“Mình chưa tỉnh giấc – Tôlic nghĩ – Có lẽ, mình chưa thật cử động tay. Bởi có khi thế này: Ta cứ tưởng là ta đã thức nhưng thực ra thì vẫn còn ngủ và trong cơn mơ ta thấy mình đã thức dậy”

Tôlic lại cử động tay. Nó cảm thấy như đang nắm một vật gì đó. Tôlic nhìn xuống và thấy trong lòng bàn tay một hộp diêm. Đó là một hộp diêm thật sự.

Và Misca cũng thật, bởi vì nó đang gọi to hơn:

- Cậu điếc à? Hãy mang bánh mì về nhà rồi chúng ta cùng chạy đến trường !

Và anh công an cũng thật. Anh nắm tay Tôlic, nói:

- Ở tuổi này mà cậu đã học nói dối thì lớn lên sẽ ra sao? Nào, hãy nói lại xem mẹ cậu đau gì?

Tôlic im lặng. Còn Misca, tuy lúc này chưa hiểu gì hết nhưng vẫn quyết bênh vực bạn. Nó nhú mồm nhìn anh công an:

- Mẹ nó không đau gì hết. Anh muốn mẹ nó đau à? Bà ta hoàn toàn khỏe mạnh.

- Tôi cũng nghĩ như vậy – anh công an trả lời và nắm lấy tay Tôlic kéo đi – Hãy theo tôi cậu bé!

Trên đường phố nếu ai đẩy bị công an dẫn về đồn thì có nghĩa là anh ta đã làm một việc gì đó không tốt đẹp trước hết có thể là anh ta làm bể cửa kính, hoặc đánh lộn, hay có thể đã ăn cắp...

Tôlic đi bên cạnh anh công an và cảm giác như mọi người đều nhìn mình. Tất nhiên họ sẽ nghĩ là nó đã làm vỡ kính, đã đánh nhau hoặc đã ăn cắp. Và Tôlic rất sợ phải gặp một người quen.

Còn những người qua đường thì nhìn Tôlic một cách tò mò và không hiểu sao họ lại cười cười. Đặc biệt Tôlic không thích một ông béo phì. Không phải chỉ vì ông ta quá mập. Không phải chỉ vì trên tay ông ta là một cái túi bụi với những trái cam tròn trịa. Cũng không chỉ vì ông ta cười khi còn cách Tôlic những một trăm thước. Nhưng cái chính là câu nói của ông ta khi đi ngang qua nó:

- Phạm tội gì đấy đồng chí chuẩn úy? Thả nó đi, Mẹ nó đang chờ đấy.

Và cười ồ, dường như rất hài lòng về câu nói đùa ý vị của mình.

Anh chuẩn úy lăm bắm điều gì đó. Còn Tôlic nghĩ: “Thật là hay, nếu bây giờ người ta bắt cái ông béo đó vào đồn lấy hết cam. Thế rồi ông ta bị nhốt sau song sắt và van xin được thả. Còn ở nhà thì những đứa con béo tròn của ông ta sẽ khóc lóc, bởi bây giờ không còn ai mang cam cho chúng nữa.”

Ông béo đã đi xa, nhưng Tôlic vẫn còn ngoái lại nhìn theo. Biết đâu bất ngờ lại chẳng xảy ra phép lạ và người ta sẽ bắt ông béo. Chẳng hạn như ông ta sẽ đi qua đường khi đèn đỏ. Và thế là ... tuýt ... tuýt và ...những đứa trẻ béo tròn sẽ không có cam ăn.

Đã ba lần Misca chạy lên phía trước và đi ngược lại. Mỗi lần đi ngang qua Tôlic, nó lại nháy mắt trái. Nhưng tất nhiên Misca không thể giúp được gì cho Tôlic.

Gần đồn công an Misca đứng lại và Tôlic cảm thấy đơn độc. Dù sao thì hai đứa cũng đỡ sợ.

Trong đồn công an, sau cái bàn lớn, một ông đại úy đang ngồi và viết gì đó vào trong cái tập dày cộp. Nhìn thấy Tôlic và anh chuẩn úy, ông cười mỉa.

- Anh Xaphrônôp, anh mang đứa trẻ này về làm gì đấy? Chẳng lẽ anh quên là nhà của ta đang sửa à?

- Đúng, tôi quên, thưa đồng chí đại úy – chuẩn úy nói.

- Hay có thể, anh không quên mà do đứng gác chán quá nên muốn dạo chơi một lúc?

- Trên đường phố thời tiết rất tuyệt diệu, thưa đồng chí đại úy. Đây không phải là mùa đông, không khí bên ngoài rất thú vị. Còn cậu bé này, thưa đại úy, rất kỳ lạ. Một mặt, cậu nói là mẹ cậu đã hy sinh ngoài mặt trận...

- Không phải hy sinh – Tôlic phản đối nhỏ, không ai nghe thấy.

- Mặt khác, - chuẩn úy tiếp tục – cha cậu ta là ... Điều đó cả bạn của cậu ta cũng khẳng định. Bạn cậu tên là gì nhỉ? – anh chuẩn úy quay lại phía Tôlic.

- Pavlôp ... - Tôlic nói rất nhỏ.

- Đấy đấy, - chuẩn úy nói – Và cậu bé này cũng là Pavlôp. Cậu ta đi qua đường không theo một luật lệ nào hết.

Nghe những câu cuối cùng của chuẩn úy, Tôlic rùng mình và khịt mũi. Đến bây giờ nó mới nhớ là nó nói với anh chuẩn úy không phải là họ của mình mà là họ của Misca. Vì chuyện đó sẽ bị phạt như thế nào, Tôlic không biết, nhưng có lẽ nhẹ nhất cũng phải bị nhốt vài ngày hoặc sẽ bị nhà trường cho hai điểm đạo đức...

- Được rồi, đồng chí Xaphrônôp, hãy đi đi ! – Đại úy ra lệnh. – Nhưng nhớ cho là đừng dựng nhà trẻ ở đây cho tôi nữa và đừng bỏ vị trí vì những chuyện nhảm nhí đấy. Cần phải làm đúng nhiệm vụ. Rõ chưa?

- Rõ, thưa đại úy – chuẩn úy nói và đi ra.

- Này, Pavlôp, hãy quay mặt lại đây, - Ông đại úy nói. – Hãy giải thích cho tôi nghe, người ta đã dạy nói dối cho cậu từ lúc nào?

- Nói dối ... lúc nào? – Tôlic lăm bắm.

- Đấy, đấy, cậu không phải là Pavlôp, đúng chưa?

- Thế họ cháu là gì? – Tôlic hỏi lại.

- Cái đó thì ngay bây giờ cậu phải nói cho tôi biết.

Ông đại úy mỉm cười nhìn Tôlic, hiểu rằng thế nào cậu bé cũng phải nói họ của mình.

- Rurcôp.

- Đấy, bây giờ thì cậu đã nói đúng. Điều đó dễ dàng thấy khi người ta nói sự thật. Giỏi. Mấy giờ mẹ cháu đi làm?

- Hai giờ chiều, - Tôlic trả lời và hí hửng nhìn ông đại úy. Nó đã nói sự thật và ông đại úy không còn lý do gì để nhốt nó. Hơn nữa nhìn vào mặt đại úy, Tôlic thấy rõ là ông ta không có ý bỏ tù mình.

- Hai giờ chiều mẹ đi làm – ông đại úy lặp lại chậm rãi. Chính là cái bà đã bị giết ngoài mặt trận

ấy phải không?

- Cháu không nói là đã bị giết ! – Tôlic phản đối – Điều đó anh ta bịa đấy. Cháu nói là mẹ cháu bị thương và phải nằm ở nhà.

- Thế có nghĩa là vừa nằm vừa đi làm việc? – đại úy hỏi.

Tôlic không trả lời và thở ra. Nói cái gì ở đây? Mẹ nó đã không ở mặt trận. Nếu bây giờ mà hỏi về ba nó thì càng khó nói hơn. Ba nó, có lẽ trong đời chưa một lần nhìn thấy bọn tội phạm.

- Về ba cháu và bọn tội phạm – ông đại úy tiếp tục – tốt hơn là chúng ta sẽ không đề cập nữa.

Biết đâu lại chẳng xảy ra chuyện không hay. Phải không?

Tôlic im lặng. Nó bỗng thấy nóng nực và lấy tay kéo mũ lưỡi trai về phía gáy.

- Cái gì ở trong tay cháu đấy? – Ông đại úy hỏi.

Tôlic xòe tay và chìa cho ông đại úy hộp diêm mà nó đã quên từ lâu. Đại úy cầm hộp diêm, mở ra lấy một que và quay quay trông tay. Que diêm thật lạ lùng – không có đầu diêm sinh. Ông đại úy bẻ que diêm rồi vứt vào gạt tàn thuốc.

- Hút thuốc?

- Thề danh dự là cháu không hút – Tôlic hoảng sợ trả lời – Chú cứ hỏi bất cứ ai đi.

- Tôi tin – ông đại úy nói – Lần này thì tôi tin, Cháu ư nói dối nhưng không biết cách. Luật lệ qua đường phố, tất nhiên là cháu biết, nhưng không thích chấp hành. Nào hãy nói nhanh số điện thoại trường học. Tôi sẽ gọi điện thoại cho ông hiệu trưởng. Nhưng cũng có thể tôi sẽ không gọi, nếu từ giờ phút này cháu bỏ ngay những thói xấu.

- Cháu sẽ không làm như thế - Tôlic nắc lên.

- Tôi sẽ theo dõi. Nói số điện thoại đi rồi chạy về nhà. Không khéo thì mẹ sẽ nghĩ là cháu biến mất với cái bánh mì rồi đấy.

Ông đại úy cầm viết và chuẩn bị ghi số điện thoại nhà trường. Nhưng Tôlic chưa kịp mở miệng thì ở ngoài cửa có tiếng ồn. Cửa mở, hai anh công an lôi một thanh niên khỏe mạnh vào phòng. Khó khăn lắm hai anh mới kéo được gã đến cái bàn lớn. Gã đứng lên và lấy ống tay áo chùi mặt.

- Anh ta uống Votca trong quán cà phê “Kem lạnh” – một anh công an báo cáo – Anh ta mang rượu theo người.

- Thế việc gì đến ông – gã thanh niên hét – Nếu tôi uống thì cũng uống cho riêng tôi. Ở đâu tôi thích thì tôi uống ! Biết đâu tôi chẳng uống vì đau khổ.

- Im đi, công dân Daixep – ông đại úy bình thản nói - Ở đây không phải là nhà bạn anh, mà là đồn công an. Hơn nữa anh lại đang say. Còn nổi bất hạnh của anh. Chúng tôi chỉ không biết một điều là anh lấy đâu ra tiền để mua rượu.

- Đây là việc của tôi – gã bướng bỉnh – Còn ông, thưa ngài chỉ huy, hãy lo đếm tiền của mình. Còn tiền của tôi thì đã có người tính ở thế giới bên kia.

- Có thể là như thế - đại úy không phản đối – Nhưng cái điều mà chúng tôi tin anh, chúng tôi đã thả anh ra – đó là công việc của chúng tôi. Chúng tôi đã đem việc làm cho anh chỉ ba ngày anh bỏ việc. Anh có hiểu là anh đã làm dơ bẩn thành phố của chúng ta? Anh chỉ biết quấy phá và chèn chèn. Anh vẫn theo con đường cũ?

- Vâng tôi ... bởi vì tôi ... Xì ! – Kẻ bị bắt kêu lên một cách ngu xuẩn. Gã khoát tay, khuôn mặt méo xệch. Các anh công an tiến về phía gã. Tôlic đoán là thế nào gã cũng nhảy bổ vào mặt ông đại úy, và để đề phòng nó lùi vào góc nhà. Nhưng kẻ bị bắt không hề nhúc nhích, gã nắm lấy cổ áo và giật mạnh. Hột nút trên cùng bay ra. Gã liếc nhìn về phía ông đại úy rồi giật tiếp. Một hột nút nữa bay ra.

- Hãy bỏ tấn kịch đó đi, Daixep – Ông đại úy nói – Cái trò đó chúng tôi đã biết rồi.

- Vâng, tôi ... - gã thanh niên nức nở - Tôi có thể, suốt ngày tôi đi tìm việc làm. Tôi, có thể, tôi uống vì không có công ăn việc làm. Có thể, tay của tôi bị đau. Tôi là ... người mà. Ông chỉ huy có hiểu không?

Ông đại úy nhíu mày, lơ đãng lấy một que diêm từ hộp ra, bẻ gãy rồi vứt lên bàn.

- Nghe đây Daixep. Anh không phải là người mà là chim. Tôi muốn biến anh thành bồ câu cho rảnh. Nhưng ...

Ông đại úy chưa dứt lời thì chính giữa nhà một cái gì đó vụt lên và biến thành một luồng khói trắng. Hơi nóng bốc lên thổi vào mặt Tôlic. Nó nhắm nghiền mắt lại và khi mở ra thì không còn thấy Daixep nữa.

Cả hai anh công an đều nhìn vào chỗ trống.

Ông đại úy bật khỏi bàn, đứng sững, mở to mắt.

Và chính vào lúc ấy từ nền nhà một con bồ câu trắng bay lên. Nó bay loạn choang trong căn phòng, húc đầu vào các cánh cửa, vỗ cánh tuyệt vọng từ tường này sang tường kia cho đến khi bất ngờ lao vào một cái ô trống, lách qua các song sắt cửa sổ và bay biến mất.

Ông đại úy mơ hồ nhìn vào góc nhà nơi Tôlic đứng.

- Bồ câu của cậu?

- Không ... thế ... - Tôlic run run

Ông đại úy chạy đến bên hai anh công an:

- Kẻ bị bắt đâu rồi?

- Hình như ... chạy ... rồi ... - một anh công an ngần ngại nói.

- Đuổi theo ! - đại úy quát - Đuổi ngay lập tức.

- Tuân ... lệnh ... ! - anh công an thứ hai thức tỉnh, và cả ba chạy ra đường phố.

Tôlic từ trong góc kinh ngạc quan sát căn phòng. Chưa bao giờ nó phải chứng kiến nhiều điều kỳ quái như buổi sáng hôm nay. Tôlic không dám nhúc nhích. Ai mà biết được ... Biết đâu chỉ cần khẽ cử động là trong phòng lại xuất hiện công an và gã say rượu Daixep. Mọi việc hôm nay đều có thể xảy ra. Tôlic nhìn lên cửa sổ. Có thể tất cả những chuyện đó chỉ là một giấc mơ. Bởi vì con người cũng có thể mơ thấy công an, thấy bồ câu, thấy kẻ say rượu và thấy cả những thằng bé với những con mắt xanh kỳ dị. Tất nhiên là có thể. Nhưng tại sao trên cửa sổ, chỗ ô trống, nơi con chim bồ câu bay ra lại lung lay một cái lông chim trắng? Còn mấy hột nút ở dưới chân bàn kia là gì?

Cuối cùng, Tôlic quyết định đi ra khỏi góc phòng. Nó thận trọng đến gần cái bàn lớn. Trên nền nhà có một bộ quần áo. Trên cùng là cái áo vét, phía dưới lòi ra hai ống quần. Đó là quần áo của Daixep. Quần áo nằm có thứ tự trên nền nhà như còn giữ lại hình dáng của con người. Lạ lùng là tại sao các anh công an không thấy. Có lẽ họ vội quá.

Chưa hiểu thế nào hết. Tôlic lấy mũi giày đá áo vét về một phía. Nó lại sợ, biết đâu từ trong áo quần lại chui ra một Daixep say. Nhưng không có ai chui ra cả. Áo vét bị tung sang một bên làm lộ ra một đôi giày bắn thủ để đến hàng trăm năm chưa lau chùi.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Tất cả những thứ đó là của Daixep.

Nhưng nếu Daixep là một nhà ảo thuật, nếu như anh ta biết chui ra khỏi quần áo sau một giày, thì anh ta cũng không thể chạy trốn thiếu giày. Điều đó Tôlic biết chính xác. Đôi giày vẫn còn đang thắt dây. Và trên cả thế giới này không có một người nào có thể cởi giày mà lại không mở dây. Ngay cả khi người đó đang say hoặc người đó là một nhà ảo thuật.

Đột nhiên Tôlic nghĩ tới thằng bé với đôi mắt xanh kỳ dị và tiếng kêu não nùng của nó “Để ... hộp diêm ... lại ! ...” Tại sao nó lại kêu thảm thiết như vậy, trong khi trong tay nó còn có ba trăm nghìn hộp như thế? Chẳng lẽ nó tiếc một hộp hay sao?

Và Tôlic lại cho rằng tất cả những điều đó là mơ thấy. Chỉ không hiểu sao giấc mơ lại quá dài, không thể kết thúc.

Tôlic đến sát bàn lớn thò tay cầm hộp diêm mà ông đại úy lấy của nó. Nó run tay và nghe thấy diêm chạy qua lại trong hộp. Cũng là cái hộp diêm ấy. Và có nghĩa là ở đây không phải mơ bởi lẽ chưa bao giờ Tôlic mang diêm theo người.

Bỗng nhiên Tôlic thấy mọi chuyện đều đã rõ ràng. Đó là những chuyện khó tin nhưng rất đơn giản. Đó là những chuyện thần thoại, không bình thường, nhưng đồng thời cũng dễ hiểu, nếu ta chấp nhận là trên thế giới này còn xảy ra những điều huyền bí.

Điện thoại reo trên bàn ông đại úy. Tôlic rung mình và lao nhanh ra cửa. Băng ra đường phố, nó cong đầu cong đuôi chạy...

Lần này thì Tôlic mệt rất nhanh – hôm nay nó phải chạy quá nhiều. Nó rẽ vào một chỗ quẹo và đứng thở. Một người đàn bà không quen biết đi qua nhìn nó một cách nghi ngờ.

- Không chạy nữa à? – bà ta hỏi.

- Xin lỗi – Tôlic nhũn nhặn, giấu hộp diêm ra đằng sau lưng.

Người đàn bà đi khỏi. Tôlic đưa hộp diêm lên gần mắt và chăm chú xem xét. Một hộp diêm bình thường! Đúng hơn là nó giống như bình thường. Và trên thế giới này chỉ có Tôlic và có thể cả thằng bé có đôi mắt xanh kỳ dị biết đây là hộp diêm THẦN.

Daixep không trốn đi đâu hết. Gã chỉ BIẾN THÀNH con bồ câu “Tôi muốn biến anh thành bồ câu...” ông đại úy đã nói như thế. Và Daixep đã BIẾN THÀNH bồ câu. Gã biến thành bồ câu vì lúc đó ông đại úy đã bẻ một que diêm trong hộp của thằng bé có đôi mắt xanh kỳ lạ. Và nếu như ông đại úy biết được hộp diêm đó là gì thì ông sẽ hiểu ngay rằng Daixep không chạy trốn đâu hết mà bay qua cửa sổ ngay trước mắt ông. Lúc này chắc họ đang lùng khắp phố để tìm bắt Daixep, còn Daixep thì ung dung trên vỉa hè, ngay trước mũi công an.

Tôlic trôi theo dòng suy nghĩ. Càng khăng định hộp diêm trên tay là hộp diêm thần, nó càng cảm thấy kinh sợ hơn. Nếu như hộp diêm này có thể biến con người thành chim thì không biết nó sẽ làm gì với Tôlic. Hãy còn tốt nếu bị biến thành chim và lúc ấy có thể bay lên trời. Còn nếu biến thành con lợn thì sao? Tôlic sẽ đi đến lớp. Anna Gavrilôvna sẽ hỏi nó, còn nó chỉ khịt khịt! Tôlic tưởng tượng đến cảnh bọn cùng lớp sẽ kéo đuôi nó, còn nó thì cố bứt ra với tiếng kêu ụt ịt. Và nó cũng chẳng biết kêu với ai bởi không một người nào có thể nói chuyện với lợn được.

Càng nghĩ đến cuộc sống động vật sắp đến, Tôlic càng thấy hộp diêm nguy hiểm cho mình. Nó cảm thấy như hộp diêm đang cháy trong tay nó. Tôlic quyết định từ biệt hộp diêm, chôn hộp vào lòng đất, rồi đi thẳng.

Đi qua một dãy nhà, Tôlic lại thấy cửa hàng bánh mì. Rõ ràng, hôm nay mọi con đường đều dẫn đến hiệu bánh mì này và bên cạnh cửa hàng là người công an quen biết đang đứng gác.

Tôlic nhanh chóng chạy sang phía bên kia đường phố và định quay về nhà thì bất thần suýt va phải ông béo. Ông ta từ cửa hàng thực phẩm đi ra. Bây giờ ngoài cái túi nặng ra, trên tay ông ta còn mấy gói to nữa. Từ những chỗ hở lộ ra những miếng dồi nhân thịt to lớn. Còn chính ông ta dường như cũng béo hơn và nụ cười trên cặp môi dày càng khó nhìn hơn.

Ông béo không nhìn thấy hoặc đã quên Tôlic, và chính điều đó càng làm Tôlic tức giận hơn.

Tôlic suy nghĩ: đây chính là lúc phải trả thù ông béo. Nó muốn trả thù đến mức chẳng còn biết sợ công an, nó vội vã chạy băng qua đường. Nó sợ rằng ông béo sẽ đi khỏi trước khi nó kịp quay trở lại.

Tôlic đào đất, hộp diêm vẫn còn ở chỗ cũ. Nó cầm lấy hộp diêm và chạy ngược lại.

Ông béo đã đi qua góc đường. Tôlic quay mặt vào tường của một ngôi nhà, bẻ một que diêm và lầm bầm:

- Tôi muốn người ta bắt ông béo này vô đồn công an.

Ông béo hầu như đã đi khuất sau góc đường. Người công an đi lại trên đường phố. Bỗng anh ta dừng lại và nhìn theo ông béo một cách nghi ngờ, rồi đưa còi lên miệng thổi. Anh công an băng qua đường và đuổi kịp ông béo:

- Này, công dân, hãy đi theo tôi.

Ông béo không hiểu, hỏi lại:

- Anh nói với tôi?

- Vâng, với ông.

- Nhưng vì sao? Tôi đã làm gì?

- Không biết, cứ đi theo tôi.

Ông béo thở ra nặng nhọc, sửa lại mấy gói đồ rồi lảng lạng bước theo anh công an.

Mẹ ra mở cửa cho Tôlic. Điều đó chẳng có gì là tốt đẹp. Nó nghĩ là mẹ đã đi làm và chiều tối bà mới trở về. Lúc ấy Tôlic có thể đi ngủ sớm một chút. Và sẽ không ai đánh thức đứa con độc nhất dậy để la mắng về những chuyện ban sáng.

- Thế ... - mẹ nói.

Tiếng “thế” kéo dài của mẹ cũng chẳng hứa hẹn một điều gì tốt đẹp. Tôlic lảng lạng đi ngang qua bà, vào buồng tắm. Đầu tiên nó mở vòi nước nóng, rồi vòi nước lạnh, rồi điều chỉnh cho nước đủ ấm để rửa tay thật lâu. Mẹ đứng ngoài cửa buồng tắm, im lặng theo dõi Tôlic. Cần phải rửa mặt nữa. Rửa bằng xà phòng. Nhưng mẹ vẫn không đi. Khi ấy Tôlic lấy bàn chải ra đánh răng. Mẹ không kiềm chế được.

- Mà ở đâu về? – mẹ nặng nề hỏi.

- Ở ... cu ... hơ ... - Tôlic trả lời, không lấy bàn chải ra khỏi miệng.

- Đặt bàn chải xuống !

Tôlic lấy bàn chải ra rồi hớp một ngụm nước.

- Mà ở đâu về? – mẹ lại hỏi.

- Nước lạnh quá – Tôlic nói và mở thêm nước nóng.

- Tao hỏi: mà ở đâu về?

- Con? – Tôlic nói.

Mẹ lấy khăn lau miệng Tôlic, rồi lôi nó ra khỏi buồng tắm. Tôlic muốn lén vào phòng mình, nhưng mẹ đã tóm cổ nó lôi vào bếp và ấn xuống ghế. Trước mặt Tôlic là đĩa xúp đã nguội. Tôlic nhanh nhẹn cầm lấy thìa, mong trốn tránh trả lời.

- Không được ăn ! – mẹ nói.

- Mà con cũng chẳng muốn ăn – Tôlic nói nhẹ nhàng – Mẹ biết không, con chẳng thấy ngon miệng.

- Tao sẽ cho mà biết thế nào là “chẳng muốn” ! Ăn ngay lập tức !

Tôlic thả ngay thìa vô đĩa xúp. Nhưng mẹ đã biết ngay sơ suất của mình.

- Đặt thìa xuống ! Trả lời đi, mà đã ở đâu?

- Mẹ biết không, con đi ngoài đường phố, xe cộ quá nhiều.

- Tao bị trễ làm rồi – mẹ nói – Tao cứ đứng bên cạnh cửa sổ. Tao nghĩ là mà đã bị chẹt ô tô rồi chứ.

- Đấy không phải là con, mà là Ruxacôp. Nhưng mẹ đừng sợ, họ đã đưa ông ta vào bệnh viện.

- Mẹ sợ là con lớn lên sẽ trở thành một kẻ vô lương tâm – mẹ nói, mắt ngấn lệ.

Bây giờ Tôlic mới thực sự không muốn ăn. Nó rất khó chịu khi mẹ khóc. Nó không biết phải làm gì. Nó đau đớn nhìn mẹ. Và muốn chạy ngay ra khỏi nhà để khỏi nhìn thấy mẹ khóc. Nhưng bây giờ thì không thể chạy được.

Tôlic đến gần an ủi mẹ.

- Mẹ biết con đã thấy những gì ở ngoài phố không? Trên đường phố có một ông béo đi mua dồi nhân thịt. Một thằng bé lấy cắp dồi của ông ta rồi bỏ chạy. Anh công an đuổi theo nó. Con cũng đuổi theo. Rồi con đuổi kịp nó trước tiên. Anh công an cảm ơn con và ghi địa chỉ để gọi điện

hoại cho nhà trường. anh công an ấy đã bị bọn tội phạm làm bị thương. Còn con ...

Nhưng mẹ không cho Tôlic kể về bọn tội phạm.

- Câm đi, đồ ba hoa – mẹ tức giận – Tại sao với người khác thì chẳng có gì xảy ra. Còn mày thì lúc nào cũng gặp tội phạm. Tao đã chán những lời nói láo của mày rồi. Ba ngày nữa, không được ra đường phố!

Tôlic lo lắng ngồi xuống ghế. Tất nhiên nó có lỗi. Làm mẹ bức dọc. Nhưng ba ngày – quá là nhiều. Mong sao cả ba ngày bà đừng khóc.

Mẹ chăm chú nhìn vào đôi chân của Tôlic, Tôlic cũng nhìn nhưng không thấy gì đặc biệt. Và mẹ cũng chẳng thấy gì. Nhưng mẹ nghe. Thật là kỳ diệu, người mẹ nào cũng có đôi tai rất thính. Ngoài ra họ còn có đôi tay khéo léo. Như những nhà ảo thuật.

Chỉ tích tắc bàn tay của mẹ đã nằm trong túi quần của Tôlic và lôi ra một hộp diêm.

- Tôlic, con hút thuốc?! – mẹ hoảng sợ nói.

Tôlic nhìn hộp diêm. Tôlic quên băng đi và bây giờ nó hiểu là cần phải làm gì.

Nó giật lấy hộp diêm trên tay mẹ, chạy vào buồng tắm và bẻ một que.

Khi Tôlic quay ra bếp, mẹ nhìn nó với nụ cười sung sướng. Bà ôm Tôlic vào lòng, xoa đầu và hôn má:

- Đứa con trai tuyệt diệu của tôi – mẹ nói.

- Ừ – ừ – Tôlic trả lời.

- Con đã giật hộp diêm thật nhẹ nhàng – mẹ nói – Mẹ mừng biết chừng nào. Con quả thật là một nhà thể thao chính cống.

- Mẹ, mẹ có đi làm không? – Tôlic hỏi.

- Không, con ạ, hôm nay mẹ không đi. Làm sao mẹ có thể đi làm được nếu như cần hâm nóng xúp cho con? Bởi vì con rất mệt, con bé bỏng của mẹ ạ, con phải leo lên đến tầng bốn với cái bánh mì khốn khổ này. Còn mẹ thật là vô ý không xuống đón con. Còn bánh mì, sao họ bán cho can bản quá! Để mẹ chạy đi mua cái mới.

- Không cần mẹ ạ. Chính con làm bẩn bánh đấy mà. Con lấy bánh mì làm bóng đá đấy - Tôlic nói, quyết định thử sức mạnh huyền bí của hộp diêm.

- Bằng bánh mì? Đá bóng? – mẹ hỏi và tươi cười hạnh phúc – Con thật giỏi! Mẹ đoán ra rồi.

Con không có bóng nên phải lấy bánh mì để đá. Mẹ thường nói, con là một đứa bé có óc sáng tạo. Nhưng mẹ sẽ mua bóng cho con. Có thể, một lúc nào đó con sẽ thích đá bằng bóng. Nhưng con đừng nghĩ là mẹ bắt con đá bằng bóng. Nếu muốn con cứ đá bằng bánh mì.

- Hãy mua hai trái bóng. Cả gậy hock-cây Canada(1) nữa. Và hai quả sai-ba(1) – Tôlic nói.

- Nhất định rồi – mẹ trả lời.

Với đôi bàn tay khéo léo, mẹ nhanh chóng chuẩn bị thức ăn cho Tôlic và chỉ vài phút sau trước mặt nó đã có xúp nóng, bít-tết và cả một đĩa dưa hộp dự định sẽ dùng vào ngày lễ.

Mẹ ngồi đối diện Tôlic, với nụ cười hiền hậu hình nó đưa lên miệng khoanh dưa vàng.

- Tại sao con không ăn xúp và bít-tết? – mẹ lo lắng hỏi.

- Con không thích.

- Đúng – mẹ nói – con cứ làm những gì mà con thích.

Tôlic đã ăn no dưa. Nó rút tay vào túi kiểm tra xem hộp diêm có còn không. Mẹ chăm chú theo dõi. Nghe tiếng sột soạt của mấy que diêm, mẹ thở ra nặng nhọc.

- Khi nhìn thấy hộp diêm mẹ rất hoảng, Tôlic ạ. Mẹ nghĩ ngay là con đã bắt đầu hút thuốc. Mẹ hoảng bởi vì ở tất cả các cửa hiệu người ta để treo những thông báo nhằm nhí “Trẻ con dưới 16 tuổi không được vào nơi bán thuốc”. Mà con thì mới 11 tuổi. Điều đó thật là kinh khủng tự con sẽ không mua được thuốc hút. Thôi được, mẹ sẽ mua giúp con.

Tôlic nhìn mẹ. Có lẽ mẹ đùa chẳng? Đùa với cái thứ khói ngu ngốc ấy?

Nhưng mẹ không đùa. Khuôn mặt phúc hậu của mẹ đầy thỏa mãn khi nhìn và nói chuyện với Tôlic. Bây giờ bà sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu của con trai. Tôlic nghĩ, nếu như bất ngờ mà mình hôn mẹ thì có lẽ bà sẽ lại khóc, nhưng lần này sẽ là nước mắt của hạnh phúc. Bỗng nhiên Tôlic thấy ái ngại, dường như chính nó đã bắt mẹ phải làm những điều không tốt, dường như nó đang lừa dối mẹ. Còn mẹ, thì như một đứa trẻ dễ tin và biết vâng lời, mẹ trở nên quá hiền lành và không còn là một người mẹ thực nữa.

Nhưng điều đó, Tôlic lại nghĩ, cũng không đến nỗi xấu. Cuối cùng thì đứa hộp vẫn hấp dẫn hơn nhiều so với những cái bọp tai. Còn ba trái bóng và một gậy Canada cũng không đến nỗi. Và nếu phải tìm thủ phạm thì thủ phạm cũng không phải là Tôlic mà là những que diêm và thằng bé với đôi mắt xanh kỳ di kia.

Song để mẹ hiểu đúng mình, Tôlic tuyên bố là nó không hút thuốc và sẽ không bao giờ hút thuốc. Nghe điều đó bà cũng tỏ ra phấn khởi như trước đây, khi bà nghĩ là Tôlic đã bắt đầu hút thuốc.

Sau đó mẹ đi xếp sách vở vào cặp cho Tôlic. Mẹ tự kiểm tra theo thời khóa biểu để xếp những thứ cần thiết và không quên một thứ gì.

Tiền Tôlic đi học, mẹ hôn nó, mở cửa cho nó và đứng vẫy tay một lúc cho đến khi Tôlic đi xuống hết cầu thang.

Xuống đến nơi Tôlic dừng lại. Nó sờ tay vào túi, chạm hộp diêm và mỉm cười khoái chí. Một cuộc sống mới, hoàn toàn huyền bí, bắt đầu.

hi Tôlic vào lớp học, tất cả đã ngồi vào vị trí của mình. Anna Gavrilôvna chỉ cái gì đó trên bản đồ. Nghe thấy tiếng mở cửa, cô giáo quay ra:

- Chào Ruzcôp – Anna Gavrilôvna nói – Tại sao em đi muộn?

- Em?

- Vâng, em – cô giáo nói.

- Em ... - Tôlic mở miệng, tần ngần.

Cô giáo mỉm cười.

- Chưa kịp nghĩ cách phải không?

- Em ... không – Tôlic ngập ngừng.

- Ngồi vào chỗ Ruzcôp. Chúng ta sẽ nói chuyện sau giờ học – Anna Gavrilôvna quay lại phía bản đồ và tiếp tục giảng. Tôlic ngồi vào chỗ mình, bên cạnh Misca.

- Thả rồi à? – Misca hỏi.

- Cậu không nói với ai chứ?

- Không.

- Bây giờ cậu cứ nói, tớ chẳng sợ đâu – Tôlic thì thầm, vỗ nhẹ vào túi quần.

- Cậu có cái gì vậy? – Misca hỏi.

- Có gì đâu. Biết nhiều sẽ nhanh già đấy – Tôlic trả lời.

- Ruzcôp, Pavlop ! – Anna Gavrilôvna nói, không quay lại.

Misca và Tôlic nín lặng và bắt đầu nghe. Anna Gavrilôvna kể về những thay đổi của bản đồ đất nước sau 10 năm. Cô nói về những đập thủy điện sẽ xây dựng trong thời gian tới. Cô nói về những dòng sông, về sự mở rộng lòng sông gần như ngang tầm với biển.

- Bây giờ tớ có thể bơi qua bất cứ con sông nào – Tôlic thì thầm.

Masca nhìn nó và im lặng gập ngón tay gõ vào trán. Nhưng Tôlic không thêm giận. Bởi Misca chẳng biết gì hết.

Sau đó Anna Gavrilôvna kể về kho báu sẽ được khai thác dưới đáy đại dương. Nào là rong tảo có thể ăn được, nào là dầu lửa và những thứ gì đó mà Tôlic không nghe được vì lúc này nó đang nói với Misca:

- Bây giờ tớ có thể bơi qua bất cứ đại dương nào.

Misca lại gõ ngón tay vào trán. Lần này thì Tôlic giận.

- Chính cậu mới ngu – Tôlic nói – Không biết gì thì im đi

- Ruzcôp – Anna Gavrilôvna nói – nhắc lại điều tôi vừa nói.

Tôlic đứng dậy

- Cô nói về những đập nước và về rong tảo ạ.

- Tôi đã nói gì về đập nước và rong tảo?

- Chúng có thể ăn được.

- Có thể ăn được đập nước? – Cô giáo hỏi.

Cả lớp cười ồ. Misca cũng cười. Tôlic tức giận thật sự. Nếu như bọn chúng biết là nó có cái gì trong túi thì chúng sẽ hết cười ngay, mà còn khóc vì thèm muốn nữa là khác.

- Đập nước không thể ăn được – Tôlic lầm bầm – Chúng bằng sắt.

- Đập nước bằng bê tông – cô giáo chữa lại – Tôi cho em hai điểm vì thiếu chú ý nghe giảng.

Tôlic không muốn nhận điểm hai. Nó chưa bị điểm kém nào trong học kỳ này. Thật là khó chịu
- Lần đầu tiên phải nhận điểm hai. Tôlic đút tay vào túi.
- Ôi, cô Anna Gavrilôvna, em có thể ra ngoài một phút? – Tôlic nói.
- Cái gì đấy?
- Em ... em mệt.
Cô giáo nhún vai:
- Đi đi.

Tôlic bước ra cửa. Cô giáo mở sổ và viết điểm hai đối diện với tên Ruzcôp.
Tôlic trở lại lớp ngay. Nó khiêm nhường ngồi xuống bên cạnh Misca và nhìn về phía cô giáo.
Anna Gavrilôvna ngẩng đầu:
- Ruzcôp – cô nói – tôi đã cho em điểm hai về sự thiếu chú ý. Còn bây giờ ... tôi sẽ ... sửa lại thành điểm ... năm. Cần phải làm như thế. Ruzcôp, em ... là ... một học sinh ... rất tốt.

Cô Anna Gavrilôvna mệt mỏi lau trán.
- Hôm nay chúng ta dừng ở đây – Cô giáo nói và bước nhanh ra khỏi lớp.

Cả lớp càng nhìn về phía Tôlic. Chúng chẳng hiểu gì cả. Chúng nó hiểu cô Anna Gavrilôvna từ lớp một. Cô rất công bằng, không bao giờ thiên vị một học sinh nào. Nếu trả lời tồi thì cô cho điểm hai, trả lời tốt - điểm năm. Tôlic hầu như lúc nào cũng trả lời tốt. Nhưng riêng hôm nay, điểm hai dành cho nó là xứng đáng.

Cuối cùng Lêna Seglôva không kiềm chế được.
- Này Ruzcôp – cô bé nói – Học sinh giỏi Ruzcôp, hãy nói thử về đập nước bằng sắt xem. Ngay lập tức bọn trẻ rời chỗ của mình và vây quanh bàn của Tôlic.
- Học sinh giỏi ! Học sinh giỏi ! Ăn đập nước ! – bọn trẻ đồng thanh.
- Có thể cô ấy đùa – Tôlic chống đỡ - Có thể cô giáo bị đau đầu nên đi ra ngoài.
- Cô ấy không đùa một tí nào – Lêna nói – Chính mắt tớ thấy cô ấy sửa điểm hai thành điểm năm. Vì cậu nên cô ấy mới bỏ đi.

Còn cậu bé chơi đàn violông Lêna Traviy thì nói:
- Cậu phải xin lỗi cô Anna Gavrilôvna.
- Tại sao tớ phải xin lỗi? – Tôlic giận dữ - Tớ có cho điểm đâu? Chính cô ấy cho điểm. Tớ không chịu trách nhiệm thay cho cô ấy.
- Thế thì chúng ta cùng đi đề nghị cô giáo sửa điểm năm thành điểm hai lại cho cậu. Như thế mới công bằng – Lêna nói.
- Cứ việc – Tôlic cười ranh mãnh – Cô ấy sẽ không nghe cậu đâu. Tốt hơn là cậu đi kéo violông.
- Ai cùng đi gặp cô giáo với tôi nào? – Lêna hỏi.

Nhưng không hiểu sao, chẳng ai muốn đi. Kể cả Lêna Seglôva thường tự cho mình là người biết bệnh vực lẽ phải nhất trong lớp. Ngược lại, bọn trẻ lần lượt về chỗ của mình. Rồi bàn Tôlic, Lêna nói:
- Đồ hèn.
- Sau giờ học sẽ biết – Tôlic đe dọa.
Chỉ còn một mình Lêna đứng lại bên bàn.
- Thế thì tớ sẽ đi một mình – Nó nói.
Bất thành lình Misca đứng dậy:
- Tớ cũng đi.
- Đi đi, xin mời ! – Tôlic tức giận – Rồi các cậu cũng chẳng đạt kết quả gì đâu. Còn cậu – Tôlic quay sang Misca – là đồ phản bội.
- Tớ không phản bội gì hết. Tớ thấy là phải đi, thế thôi. Còn nếu cậu muốn thì tớ sẽ kể về chuyện công an.
- Ha – ha – ha – Tôlic nói – Cậu cứ nói xem tớ có sợ không.

Vừa lúc đó cửa mở và thầy hiệu trưởng dòm vào lớp. Bọn trẻ ngồi nín lặng. Học sinh lớp bốn rất sợ thầy hiệu trưởng. Và cả lớp năm, lớp sáu, lớp bảy, lớp tám đều sợ. Bởi vì thầy muốn đuổi ai tùy ý.

- Giờ gì đây? – Thầy hiệu trưởng hỏi.
- Địa lý – Lêna Seglôva trả lời.
- Anna Gavrilôvna đâu?
- Cô ấy ... đi khỏi.
- Đi đâu?

Cả lớp im lặng. Bọn trẻ không muốn phản cô giáo. Có thể, cô sẽ bị khiển trách về chuyện bỏ đi vì Tôlic. Và nếu như thầy hiệu trưởng biết được cô sửa điểm hai thành điểm năm thì có khi cô bị đuổi cũng nên.

Cuối cùng, Lêna đang chuẩn bị chuyển vào trường âm nhạc nên ít sợ thầy hiệu trưởng hơn, nói:

- Chắc là cô ấy bị đau đầu.
- Hừ - thầy hiệu trưởng lắc đầu đi ra.

Cả lớp lại nhào về phía Tôlic. Chúng la lên rằng, do Tôlic mà cô Anna Gavrilôvna sẽ bị khiển trách. Và có thể, cô sẽ bị đuổi khỏi trường. Lúc ấy tốt hơn hết, Tôlic đừng mò đến lớp nữa. Lêna Segiôva đề nghị đi gặp thầy hiệu trưởng, kể lại tất cả sự thật, rồi đề nghị thầy tha lỗi cho cô giáo.

Bọn trẻ phản đối Lêna. Chúng cho rằng làm như thế, thầy hiệu trưởng sẽ biết hết mọi chuyện. Còn cứ im lặng thì chưa chắc thầy đã biết. Lớp học ồn ào đến mức chẳng ai biết cô Anna Gavrilôvna vào lớp từ lúc nào.

- Tại sao các em lại ồn vậy? – Cô giáo nói – Chẳng lẽ không thể để các em tự quản một phút hay sao ! Tất cả về chỗ ngồi !

Bọn trẻ nhanh chóng ngồi vào chỗ, chờ đợi. Chúng muốn biết thầy hiệu trưởng nói gì với cô giáo. Cũng có thể thầy hiệu trưởng chưa gặp cô giáo? Tốt hơn là đừng gặp. Không học sinh nào muốn cô bị đuổi khỏi trường. Điều đó cũng có thể xảy ra lắm, bởi thầy hiệu trưởng là người quan trọng nhất trong trường.

Anna Gavrilôvna ngồi xuống ghế, bóp trán. Dường như cô muốn nhớ lại một điều gì đó nhưng không thể nhớ ra. Cả lớp im lặng.

Lêna Seglôva là người đầu tiên phá tan bầu yên tĩnh.

- Thừa cô – cô bé nói – thầy hiệu trưởng vừa mới đến đây ạ.
- Tôi biết – cô giáo gật đầu.
- Chúng em nói rằng cô bị đau đầu ...

Cô giáo nhìn cả lớp một lượt. Bọn trẻ lấy làm hài lòng, rằng bọn chúng đã khéo nói dối thầy hiệu trưởng và bảo vệ Anna Gavrilôvna. Cô giáo mỉm cười và những nếp nhăn trên trán biến mất.

- Các em quả là những đứa trẻ mưu trí – cô giáo nói – Thế mà tôi vẫn tưởng ...
- Tất nhiên, thưa cô – Lêna trả lời – cô đừng sợ, chúng em sẽ không nói với một ai.
- Các em sẽ không nói cái gì?
- Không nói chuyện cô cho Ruzcôp điểm năm.
- Không hiểu gì cả - Anna Gavrilôvna nói – Tất nhiên tôi đã cho điểm năm. Tại sao phải giữ bí mật? Ruzcôp trả lời rất tốt. TÔI CẦN PHẢI cho cậu ta năm điểm.

Bọn trẻ nhìn nhau. Chúng không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô giáo. Một thời gian dài hầu như chúng đã quên Tôlic. Còn Tôlic thì ngồi sát lưng xuống gần như cúi dưới bàn để ít bị chú ý. Chỉ có nó là biết chuyện gì xảy ra.

- Không hiểu gì cả - Anna Gavrilôvna lặp lại – Tại sao các em lại nhìn tôi như vậy? Điều gì đã xảy ra, Seglôva?
- Em ... em không biết ạ - Lêna miễn cưỡng trả lời, rồi ngồi xuống.
Cô giáo nhìn Tôlic một cách thiếu tự tin:
- Ruzcôp, em có thể giải thích chuyện gì đã xảy ra chẳng? Tại sao cả lớp lại tỏ ra lo lắng về điểm của em vậy?
- Em ... em không biết.

Tôlic đứng lên nghiêng đầu về một phía, dường như chính nó cũng không hiểu. Vào lúc ấy một cục giấy thấm vô tròn bắn vào tai cậu.
- Grômôp, ra khỏi lớp ngay – cô giáo nói.

Ghêna Grômôp lảng lảng bước ra cửa. Đây không phải là lần đầu nó bị đuổi ra khỏi lớp. Nhưng lần này thì cả lớp ái ngại nhìn nó, và se sẽ đưa cùi chỏ về phía Tôlic. Ngay cả Lêna Travin cũng giờ cùi chỏ, mặc dù chưa bao giờ nó đánh nhau – Lêna sợ hư ngón tay, khi ấy nó sẽ không thể trở thành một nghệ sĩ viôlông được.

Cửa đóng lại sau lưng Gômôp.
- Tôi đang chờ, Ruzcôp – Cô Anna nói.
Tôlic đỏ mặt, bẻ mấy ngón tay. Nó rất hối hận vì không cẩn thận. Nó đã hiểu là cần phải đạt điểm năm theo cách khác. Từ ngày mai nó sẽ nhận được hàng trăm điểm năm. Còn bây giờ ... bây giờ thì phải trả lời cô giáo đã.
- Em, thưa cô – nó bắt đầu nói, nhưng bỗng nó khụy xuống ghế - Xasa Ardukhanhan thò chân dưới bàn đập vào khuỷu chân nó.
- Ardukhanhan, ngồi lên bàn đầu ! Cô giáo ra lệnh.

Và Xasa Ardukhanhan, một học sinh thường cãi lại cô giáo, lần này im lặng đi lên ngồi vào bàn đầu.
- Ngồi xuống, Ruzcôp – cô Anna nói. Cô đưa mắt nhìn cả lớp rồi tiếp – Tôi thường nghĩ là tôi và các em coi nhau như bạn bè. Và chúng ta đã thỏa thuận là mọi chuyện đều kể cho nhau nghe. Thế mà ... tôi vừa ra khỏi lớp thì đã có chuyện gì xảy ra. Và các em không muốn nói với tôi. Tôi thấy các em bắt đầu đối xử với tôi không tốt ...
- Không ! Không ! – Cả lớp đồng thanh.
Nhưng cô Anna tiếp tục:
- Hãy suy nghĩ và tự quyết định, chúng ta có nên tiếp tục quan hệ với nhau như trước không? Cái đó tùy các em. Còn tôi, tôi sẽ không phạt một ai hết. Kể cả Grômôp và Ardukhanhan. Thích thế nào thì cứ xử sự thế ấy.

Chuông điện báo hết giờ. Cô giáo cầm kẹp sách đi ra khỏi lớp. Bọn trẻ im lặng. Xasa Ardukhanhan nói:
- Thôi được, Ruzcôp, sau buổi học sẽ biết.

an học, Tôlic ra khỏi lớp cuối cùng. Cậu không ra đường phố ngay, mà đi dọc theo những hành lang trống rỗng, rồi dòm vào phòng thể thao. Ở đây học sinh lớp mười đang chơi bóng rổ. Tôlic lén vào phòng rồi ngồi xuống một chiếc ghế trong góc. Mấy phút trôi qua không ai để ý đến nó, nhưng sau đó bóng bay tới. Một học sinh lớp mười mồ hôi đầm đìa chạy ra nhặt bóng, hét vào mặt Tôlic:

- Mà làm gì mà ngồi một cục đó?
- Tôi không ngồi một cục – Tôlic phản đối.
- Mà còn hỏi lại nữa à ! – thằng lớn quát.

Tôlic đứng dậy và lảng lảng đi ra cửa. Tốt hơn là không nên cãi nhau với bọn lớp mười. Nhất là khi chúng đang thua. Khi thua thì chúng cáu gắt không vì một cái gì, với bất cứ ai.

Tôlic leo lên tầng hai, nhìn vào phòng đội viên. Ở đấy không còn một ai. Trên tầng ba cũng vắng vẻ. Ở cuối hành lang có tiếng động. Tôlic đi tới đó và thấy bà giúp việc trong trường đang lau nhà. Bà đụng phải Tôlic nhưng không nói gì. Tôlic đứng nhìn bà lau. Cuối cùng, bà hỏi:

- Sao cháu chưa về nhà? Hôm nay tivi có chương trình thiếu nhi đấy.
- Hết rồi. Chương trình thiếu nhi có từ năm giờ kia.
- Nhưng cũng phải về nhà đi chứ. Đừng cản trở tôi làm.
- Thế bà có muốn cháu giúp không? – Tôlic đề nghị.
- Hôm nay cháu làm sao vậy? – bà dọn trường ngạc nhiên.
- Nói chung là cháu ư giúp đỡ - Tôlic nói.
- Tôi nói là đi về đi – bà ta nổi giận – Lớn lên có khối việc để làm.

Không biết làm gì, Tôlic chậm rãi đi xuống cầu thang. Nó cẩn thận hé cửa nhìn ra đường. Sau hàng rào trường, trên vỉa hè mấy đứa cùng lớp đang đứng. Tôlic thấy đau bụng. Nó hy vọng là chúng nó về hết. Nhưng chúng không về. Chúng chờ Tôlic, không phải để rủ nó đá bóng hoặc chơi khúc côn cầu, chúng muốn choáng cho Tôlic một trận.

Ở đấy có Ghêna Grômôp, Xasa Ardukhanhan, Lênh Travin, Misca Pavlôp cũng đứng cạnh đó. Misca sẽ không đánh, đúng hơn là nó sẽ bênh vực, bởi dù sao thì Tôlic cũng là bạn nó. Travin thì không cần tính đến. Cậu ta biết sẽ được đối xử thế nào nếu về nhà với đôi tay sây sát. Nhưng Grômôp và Ardukhanhan sẽ không bỏ phí thời gian chờ đợi. Chúng luôn luôn đi với nhau và bênh vực nhau. Bọn lớp năm cũng phải sợ chúng nữa là.

Tôlic thở ra và đút tay vào túi. Nó không muốn phí diêm vào những chuyện nhảm nhí như thế này. Nhưng biết làm thế nào được. Nó không thích nhận thêm những cú đấm nữa.

Tôlic lấy hộp diêm ra. Trước khi bỏ que diêm nó liếc nhìn ra cửa một lần nữa. Có thể chúng sẽ đi chẳng? Chúng vẫn đứng. Được thôi, như thế lại càng xấu hơn cho chúng. Bây giờ Tôlic biết cần ước cái gì. Nó sẽ ước điều mà bọn kia không hề đợi.

Tôlic bẻ một que diêm. Hấp tấp quá, nó quên mất Misca – Nó đọc thần chú cho tất cả bọn ngoài đường mà không loại trừ Misca. Tôlic đi ra đường phố. Bọn trẻ đã nhìn thấy nó.

- Lại đây, lại đây – Ardukhanhan nói – Lại đây, đừng sợ, con ạ. Vì mày mà cô Anna đã cãi nhau với bọn tao. Bây giờ mày sẽ biết.
- Tôlic, đừng sợ ! – Misca kêu lên.
- Còn cậu, Pavlop, tốt hơn là đi đi – Grômôp nói – Không thì cậu cũng sẽ được lãnh đủ đấy.
- Đừng cản trở, Pavlop. Tớ cũng không cản trở - Lênh Travin nói và đút bàn tay quý giá của mình vào sâu trong túi.
- Yên trí, tớ không sợ đâu ! – Tôlic kêu to. Và để chọc tức, nó nói thêm – Tớ coi khinh các cậu. Hiếu không?

Tôlic đến gần và đứng trước mặt Ardukhanhan. Khi ấy Misca cũng đi đến gần và đứng sau Tôlic. Còn Ghenha Grômôp thì đứng sau Misca.

- Đứng, đừng sợ con ạ - Ardukhanhan nói và đá vào giày Tôlic nhưng bị trượt.
- Đứng, tớ không sợ đâu – Tôlic trả lời và đá vào giày Ardukhanhan.
- A, ra thế? – Ardukhanhan nói.
- Ừ, thế - Tôlic trả lời.
- Thế đâm đi – Ardukhanhan nói.
- Cậu đâm trước đi – Tôlic trả lời.
- Tớ đâm đây.
- Thử xem.
- Tớ thử đây.
- Sao cậu không đâm đi?
- Tớ đâm đây – Ardukhanhan nói, vung tay đâm Grômôp.
- Cậu đâm ai đấy? – Grômôp la lên và đâm vào Misca.
- Cậu đứng như trời trồng thế ! – Misca kêu lên và đâm vào Lênh Travin.

Lênh Travin rất ngạc nhiên. Suy nghĩ một lúc nó rút đôi bàn tay quý giá của mình ra khỏi túi và tụ vào Ardukhanhan. Bắt đầu một cuộc ẩu đả. Grômôp, Ardukhanhan, Travin và Misca đâm lẫn nhau, còn có Tôlic đứng bên cạnh, nhưng hình như bọn chúng không nhìn thấy Tôlic. Chúng vừa đánh vừa la:

- Này, cho mày vì cô Anna Gavrilôvna!
- Này, cho mày vì điểm năm.

Nói chung, bọn chúng chỉ la hét về Tôlic, nhưng lại thụi lẫn nhau. Tiếng ồn làm mấy con quạ đang ngủ đêm dưới mái trường học phải nhìn xuống, rồi vỗ cánh bay đi nơi khác.

Lạ lùng nhất là Ardukhanhan luôn luôn tìm cách đâm Grômôp, mặc dù chúng nó thân nhau từ lớp một. Còn Travin không có lỗi gì thì phải chịu những cú đâm của Misca. Bản thân Travin lại không để ý đến Misca. Nó xông vào vụng tai Ardukhanhan bằng những ngón tay âm nhạc của mình. Cuộc ẩu đả kéo dài cho đến khi có một người đàn ông với cái chổi xể trên tay đi qua. Có lẽ ông ta đi từ nhà tắm ra bởi mặt ông đỏ và đầy hơi nước. Không nghĩ lâu, ông lấy chổi quét vào lưng Travin, sau đó lôi Ardukhanhan ra khỏi Grômôp và dọa:

- Bọn bay có muốn vào đồn công an không?

Ông ta không kịp nói thêm một lời thì tại chỗ đánh nhau đã không còn một ai. Travin, Ardukhanhan và Grômôp biến mất. Chúng chạy rất nhanh mặc dù không có ai đuổi theo. Còn Misca và Tôlic chạy qua hai dãy nhà rồi đi chậm lại.

- Thật chẳng hiểu ra sao – Misca nói sau khi đã thở dốc – Không biết tại sao tớ lại đánh nhau với bọn chúng. Tớ định bênh cậu. Còn bọn chúng thì chẳng đụng đến cậu nữa. Tớ không muốn đánh nhau. Nhưng có điều cậu biết không – Misca nhìn quanh rồi thì thầm: - Tay tớ dường như tự vung lên. Thật mà ! Tớ muốn đi ra một phía nhưng hình như có ai đấy giữ tớ lại. Còn tay thì tự động vung lên ... Và thế là tớ - bụp! bụp ! Mặc dù chính tớ không muốn.

Tay của cậu, Misca, đúng là tự nó vung lên – Tôlic khẳng định – Cậu không có lỗi. Lỗi là tại tớ. Khi này tớ đã dự định cho tất cả mà quên trừ cậu ra.

- “Dự định” nghĩa là làm sao? – Misca ngạc nhiên.

- Thế này. Cậu biết tớ có cái gì không?
- Cái gì?
- Cậu không nói với ai chứ?
- Thế tớ đã nói về chuyện công an chưa? Misca giận dữ.
- Thì nghe đây – Tôlic nói – Đầu tiên chắc là cậu không tin. Nhưng tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy. Tớ có...

Nhưng Tôlic lặng thinh. Nó đột nhiên nghĩ rằng không nên kể về cái hộp cho Misca nghe. Tất nhiên, Misca là bạn thân. Nó đã không nói với ai về chuyện công an. Nhưng công an là một đảng, mà cái hộp lại là một đảng khác. Sau một ngày làm quen với những điều kỳ diệu, Tôlic có cảm giác là suốt cả cuộc đời nó sẽ sống với cái hộp này. Còn Misca có thể sẽ kể lại cho một người khác nghe. Và người ta sẽ lấy mất hộp diêm của nó. Hoặc sẽ ăn trộm. Có thể nói, Tôlic đã gặp may một lần trong cuộc đời. Tại sao phải đem điều đó trò chuyện với một kẻ gặp lần đầu? Tất nhiên, Misca không phải là người gặp lần đầu. Và Tôlic nhất định sẽ chia sẻ với nó. Tôlic sẽ đưa cho Misca năm que diêm. Hoặc cả mười que. Mà cũng có thể một nửa hộp. Nhưng không phải bây giờ. Lúc khác kia. Ngày mai. Hoặc ngày kia.

- Cậu có cái gì? – Misca nôn nóng hỏi.
- À, tớ chẳng có cái gì hết – Tôlic nói – Tớ đùa đấy.
- Cậu không nói dối đấy chứ? – Misca nghi ngờ hỏi.
- Không! Thế tớ nói dối với cậu bao giờ nào? – Tôlic thanh nhiên trả lời.
- Vì sao cậu bị công an bắt?
- Đi qua đường không đúng luật.
- Tớ muốn đi cùng với cậu vô đồn công an, nhưng sau đó tớ sợ quá – Misca thú nhận.
- Nhưng dù sao thì cậu cũng chẳng làm được gì – Tôlic nói – Họ mạnh gấp mấy lần cậu đấy thôi.
- Đúng, mạnh hơn – Misca đồng ý.

Hai đứa bé im lặng một lúc. Chúng đã đến ngõ nhà Tôlic. Misca hỏi:

- Tôlic, tại sao cô giáo cho cậu điểm năm? Chính tớ nghe cậu trả lời sai kia mà.
- Tớ dự định không đúng ... - Tôlic bắt đầu và kiểm lại được. Tất nhiên nó dự định không đúng. Cần phải dự định để trả lời tốt. Nó đã bẻ que diêm và nói “Hay để cô giáo cho tôi điểm năm”. Thế là Anna Gavrilôvna không thể làm khác được. Cô bắt buộc phải cho điểm năm vì một câu trả lời tồi. Trong khi ấy cả lớp đều thấy điều đó. Bởi Tôlic không dự định về bọn chúng. Nó sẽ không mắc những sai lầm như thế nữa. Nhưng lúc này Misca không nhất thiết phải biết về chuyện đó.
- Cái gì cậu dự định không đúng? – Misca hỏi – Đã hai lần cậu nói cái từ “dự định” rồi đấy.
- Nhưng tớ không có lỗi – Tôlic nói – Chính cô giáo tự cho điểm. Chính cậu cũng thấy đấy.
- Tớ thấy – Misca đồng ý – Nhưng tớ chỉ không hiểu vì sao.
- Tạm biệt, Misca – Tôlic nói – Ba tớ đang chờ.
- Ngày mai cậu đến chứ? Chúng mình sẽ làm cho xong chiếc máy bay.
- Cậu thích, tớ sẽ tặng cho cậu một chiếc máy bay thực – Tôlic cười to.

Nhưng Misca, tất nhiên, không đoán được là Tôlic nói nghiêm túc. Nó đã quen với những chuyện bịa của Tôlic. Và theo thói quen, Misca lại gập ngón tay gõ vào đầu. Nhưng lần này Tôlic không giận, bởi nó nói hoàn toàn sự thật.

Tôlic nhảy vài bước và đã ở trên tầng bốn.

- Xin chào ông bạn – ba mở cửa.
- Tivi hết rồi hả ba? – Tôlic hỏi.
- Dành cho con thì hết rồi, nhưng cho ba thì mới bắt đầu – ba trả lời – Điểm hai đủ xài chứ?
- Tôlic để cặp lên ghế.
- Chỉ toàn điểm năm thôi – nó trả lời qua loa – Mẹ ở nhà chứ ba?
- Mẹ đi làm. Con ăn không?
- Ba mở hộp dưa đi – Tôlic đề nghị.
- Tao sẽ cho chú mày dưa – ba đe dọa – Tao chỉ thấy ở đây một cái hộp không. Tác phẩm của chú mày phải không?

- Chính mẹ cho con.
- Tầm bậy – ba nói – Đã thỏa thuận là để dành cho ngày lễ Tết rồi kia mà. Nói chung ba không hiểu, chuyện gì đã xảy ra với mẹ con hôm nay. Mẹ gọi điện thoại đến cơ quan đề nghị ba mua cho con hai quả bóng và hai quả sai-ba, một gậy Canada. Con cần gì tới hai quả bóng và hai quả sai-ba?
- Cần chứ - Tôlic nói – Con nói đùa đấy, chỉ cần một quả bóng và một quả sai-ba là đủ. Ba có mua không?
- Cần phải xem tư cách của chú mày thế nào đã – ba nói – Này, ông già, hãy tự chuẩn bị thức ăn nhé. Ba phải xem khúc con cầu đây.
- Ba cứ xem đi – Tôlic đồng ý – Con tự nấu lấy.
- Giỏi đấy ông già, chú mày đã là người lớn rồi đó – ba nói và chạy ngay đến bên tivi.

Ba hôm nay trông vui vẻ lạ thường. Có lẽ do đội bóng của ba. Ba thường gọi Tôlic là “ông già” khi ông vui. Và lúc ấy ông gọi mẹ là “bà già”. Mẹ không thích cách gọi đó. Còn Tôlic thì sao cũng được – ông già thì ông già.

Vào trong bếp, Tôlic múc hết nước dứa còn lại trong lọ ra. Sau đó nó đặt xoong súp lên bếp ga, rồi lấy hộp diêm trong túi ra và ... quên ngay hăm xúp. Nó nhớ là hôm nay đã phung phí quá nhiều diêm. Ấy, giá như có thể làm lại ngày hôm nay từ đầu. Nghiêm chỉnh mà nói thì tất cả số diêm mất đi trong ngày hôm nay đều đang tiếc.

Que diêm đầu tiên do ông đại úy bẻ và bỏ vào cái gạt tàn, nhưng không nói gì nên nó mất đi như một que diêm bình thường.

Bằng que diêm thứ hai ông đại úy biến Daixep thành bồ câu. Tôlic không ưa Daixep. Nhưng Tôlic chẳng được lợi gì nếu như trên thế giới này mất đi một Daixep và thêm một con bồ câu!

Que thứ ba đưa ông béo vô đồn công an. Cũng không đến nỗi. Như thế lần khác sẽ hết cười. Mặc cho ông ta khóc cùng với những đứa con to béo của mình !

Que thứ tư cho mẹ. Tốt hay không, điều đó chưa biết. Nhưng sẽ có bóng, gậy và sai-ba thì cũng đáng giá.

Que thứ năm – hoàn toàn đại dột. Vì nó phải chi thêm que thứ sáu. Mà cái chính là bọn cùng lớp sẽ không quên diêm năm ấy, bởi Tôlic chưa đọc thần chú về điều đó. Từ chuyện này sẽ còn rắc rối nữa. Chẳng hạn, ngày mai Tôlic đến trường, thế nào bọn nó cũng xầm xì về diêm năm ...

Tôlic thở ra. Không thể khác được. Cần phải tốn một que nữa.

- Hãy để cho bọn nó quên mọi chuyện về diêm năm.

Tôlic tiếc rẻ nhìn que diêm gãy. Đó là những quả bóng, những cây gậy Canada, những diêm năm, những hộp dứa và hàng trăm bịch kem. Tất cả những thứ đó mất đi cùng que diêm.

“Có thể, ta sẽ cầu thêm thêm một cái gì đó cần thiết?” – Tôlic nghĩ và đọc cái điều này ra trước tiên:

- Tôi muốn có một trăm cây kẹo kéo!

Tôlic nhìn trần nhà, nghĩ rằng kẹo kéo sẽ hiện ra ở đây. Nhưng trên trần chẳng có chiếc kẹo nào. Ở đây chỉ có một con ruồi đầu tiên của mùa xuân đang ngồi lau tay.

Một que diêm chỉ thực hiện được một ước muốn.

Tôlic đổ tất cả diêm ra bàn rồi bắt đầu đếm.

Trong phòng ba ngồi vang lên tiếng hét inh tai từ tivi. Sau đó ba chạy ra, kêu:

- Ông già, chúng ta dẫn hai – không ! Chú mày sẽ có gậy Canada!

Tôlic nhanh chóng lấy tay che diêm, nhưng ba không để ý gì đến nó và lại biến vào trong phòng.

Tôlic lập tức thu dọn diêm và đi ngủ. Hôm nay nó rất mệt nên thiếp đi ngay. Nó mơ thấy một cuộc sống tuyệt diệu, ở đây có thể ước muốn được mọi thứ. Nó mơ thấy cùng một lúc: một núi gậy Canada, hàng nghìn quả bóng, mơ thấy nó và Misca đang bay trên con tàu vũ trụ “Phương Đông – 1”, còn ba nó đứng ở phía dưới giơ tay lên đe dọa: “Chúng mày có xuống ngay không?!”

áng hôm sau Tôlic tỉnh giấc sớm. Nằm nguyên trên giường, nó cố nghĩ xem vì sao lúc này nó cảm thấy khoan khoái, dễ chịu như vậy. “Cố cảm giác như hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè và tiếp theo là những ngày vui chơi bất tận – hàng ngày có thể bơi lội và không phải đến trường. Nói chung, nó cảm giác một cái gì đó đầy thú vị đang chờ đón ở phía trước, nhưng chính xác là cái gì thì không nghĩ ra.

Ngoài hành lang có tiếng chân bước nhẹ nhàng. Có lẽ mẹ đã dậy và im lặng đi vào bếp. Im lặng để không đánh thức Tôlic. Và vào bếp để chuẩn bị bữa sáng

cho nó.

Tôlic nghe thấy tiếng lửa reo và tiếng xoong nồi lách cách. Rồi tất cả bỗng yên lặng – mẹ đã đóng cửa bếp.

Tôlic nhắm mắt và bắt đầu ngược theo thời gian ôn lại những việc đã xảy ra. Đây là cảnh Tôlic đang bay trên con tàu vũ trụ, ở phía dưới là ba, và bên cạnh là Miska trong bộ trang phục của nhà du hành. Còn nó vẫn trong bộ quần áo học sinh bình thường. Hình như nó ở phía ngoài con tàu. Nhưng Tôlic thở nhẹ nhàng và thấy ba đang ra lệnh cho chúng nó hạ cánh. Tôlic đồng ý báo cáo: “Mọi việc đều trôi chảy. Sức khỏe các nhà du hành rất tốt” và tăng vận tốc con tàu. Tất nhiên, đây là mơ.

Tiếp theo là gậy Canada chất đống như củi. Đó cũng là mơ.

Ba chạy vào bếp kêu lên rằng chúng ta đã thắng hai – không. Đến nay không phải là mơ, vì trước đó đã ... Rồi Tôlic đã nhớ lại trước đó là cái gì và thấy rợn người. Ngay lập tức nó sò tay xuống dưới gối. Hộp diêm ở đây. “Hoan hô” – Tôlic reo. Tất nhiên là nó chỉ reo trong ý nghĩ, chỉ một mình nó nghe thấy. Reo thành tiếng sẽ không có lợi: mẹ có thể nghe được và tra hỏi tại sao nó lại kêu “hoan hô” mà đáng lẽ ra là phải đi đánh răng.

Hộp diêm nằm dưới gối. Lúc này có thể hiểu được là tại sao Tôlic thấy thoải mái và hoàn toàn không muốn ngủ. Hộp diêm không phải là thấy trong mơ. Đây là hộp diêm thật và Tôlic bây giờ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Cửa hé mở. Qua kẽ hở có thể thấy đôi mắt lo lắng của mẹ.

- Con không ngủ à? – Tiếng mẹ khe khẽ.

- Con dậy từ lâu rồi – Tôlic trả lời, đẩy hộp diêm vào sâu hơn.

- Chào con – mẹ nói và đi vào phòng – Mẹ đã chuẩn bị bữa sáng cho con – bánh kem với mứt mà con thích. Dậy rửa mặt đi.

- Con không rửa cũng được chứ mẹ? – Tôlic hỏi.

- Tất nhiên là được – mẹ đồng tình ngay – Hãy để dơ, nếu con thích.

Tôlic nghi ngờ nhìn mẹ. Còn mẹ thì âu yếm nhìn Tôlic và mặt mẹ tỏa ra vẻ đôn hậu làm tan biến ngay nỗi khi ngại của nó: Hộp diêm vẫn còn hiệu lực.

- Con cũng sẽ không đánh răng ! – Tôlic tuyên bố.
- Tất nhiên rồi – mẹ nhíu mày – mẹ không bao giờ đồng tình với những bà mẹ cứ ép buộc con mình phải đánh răng buổi sáng. Mẹ không phải là loại người đó. Trẻ con cần phải làm những gì chúng thích. Còn những bà mẹ thì phải thực hiện tất cả những ước muốn của chúng. Nếu không thì mẹ sống trên trái đất này để làm gì? Tất nhiên là chỉ để cho con – đứa trẻ quý giá và đáng yêu của mẹ.

Trong khi Tôlic ăn sáng, mắt mẹ không rời khỏi nó. Mẹ dõi theo từng cử động của Tôlic, lấy thêm mứt vào đĩa, đẩy cốc cà phê đến gần ... Bà tỏ ra quá đổi hạnh phúc khi nhìn Tôlic nhai bánh bằng hàm răng vàng khè.

- Cám ơn mẹ - Tôlic nó khi cầm cái bánh thơm chín. Mẹ phật ý:
- Nói gì vậy Tôlic ... Mẹ phải cảm ơn con mới phải chứ.
- Vì sao?
- Vì con ăn ngon miệng như thế.
- Không đáng – Tôlic nói – Mẹ à, con đi học bài đây.
- Con của mẹ thông minh thật – mẹ nói – Học giỏi đi. Con sẽ là bác học.
- Hay tốt hơn là con đi chơi? – Tôlic đề nghị.
- Tất nhiên, tốt hơn là con đi chơi ! – mẹ sung sướng – Con học bài làm gì kia chứ. Không phải mọi người đều phải là bác học. Tốt hơn là lớn lên vô học.

Đẩy sâu hộp diêm vào túi, Tôlic đi ra sân.

Mặt trời đã mọc từ lâu, nhưng trên sân chưa có ánh nắng. Mặt trời còn dạo chơi ở đâu đó trên các nóc nhà, làm rỏ xuống những giọt nước tí xíu. Ánh nắng chỉ đến sân này vào cuối ngày nên tuyết rất khó tan. Ở cuối sân tuyết vẫn còn dày, hằng ngày bọn trẻ say sưa đuổi theo những quả sai-ba trên tuyết trắng.

Và lúc này cũng có bọn chúng – bọn cùng lứa với Tôlic và mấy đứa trẻ nhỏ hơn. Ra sân đầu tiên là các cậu bé nhỏ nhất: chúng không phải học bài. Chúng mang ra nào là gậy, nào là các mảnh gỗ của batoong gậy chống, hòm hư và mọi thứ đồ gỗ vớ được. Chúng không có lấy một cây gậy thực, còn sai-ba thì chúng thay bằng một trái bóng cao su. Bọn trẻ chạy khắp sân hò hét, đánh vào chân nhau bằng những khúc gỗ nhỏ và tưởng tượng là đang chơi khúc côn cầu thật.

Ra sân muộn hơn là các cậu bé lớp ba, tư và năm, sau khi đã học thuộc bài. Bọn nhỏ hơn bị đuổi khỏi sân và trò chơi đã bắt đầu nghiêm chỉnh hơn một chút – đã có sai-ba thật và vài cây gậy thật.

Khi Tôlic ở nhà ra, giờ chơi của bọn trẻ nhỏ nhất đã kết thúc, tuy cũng còn một vài chú bé con nán lại trong sân, chạy đuổi theo sai-ba, nhưng chỉ cần bọn lớn hơn đẩy nhẹ một chút là cụng bay ra khỏi sân còn nhanh hơn bóng.

Bọn trẻ chơi không có giày trượt băng. Gôn là hai cái thùng gỗ đặt hai đầu.

- Lại đây, Tôlic – một đứa bạn gọi.
Tôlic không muốn tới. Nó rất thích chơi khúc côn cầu nhưng không có gậy. Tôlic đã làm gãy gậy của hai ngày trước đây.
- Tớ không có gậy – Tôlic nói.
- Thì đứng ở gôn.
- Trông gôn cũng phải có gậy.
- Cậu lấy của thằng nhỏ kia.

Tôlic cau mày nhìn thằng bé con cuối cùng còn lại trong sân. Tay nó cầm một cái gì như là cái nạng gãy. Chơi bằng miếng gỗ ấy thì chẳng thích thú gì lắm, nhưng còn hơn là đứng ngoài.

- Nào, đưa đây ! – Tôlic ra lệnh.
Thằng bé con rầu rĩ nhìn Tôlic và chìa miếng gỗ ra.
- Nào, có chạy đi ngay không? – Tôlic cầm lấy và dọa. Thằng bé con thở dài đi về một phía.

Trận đấu được bắt đầu bằng đợt tấn công về phía gôn Tôlic. Tiền đạo và hậu vệ chạm nhau gần thùng gỗ, cùng đập gậy – quả sai-ba không tiến mà cũng chẳng lùi. Cuối cùng một quả bóng được bóng vào chỗ trống. Tôlic lui tới trong gôn rồi quì một chân như những thủ môn thực thụ. Sát ! Sai-ba bắn vào đùi Tôlic và bật trở lại. Hậu vệ chặn được bóng và đẩy bóng về gôn bên kia. Tôlic đau chân nhưng đứng ngay dậy – những đôi mắt thần phục bên ngoài đang nhìn về phía nó.

Lúc này sai-ba nằm ở phía nửa sân bên kia, bị đẩy từ góc này sang góc khác. Khung thành đối phương bị tấn công tới tấp nhưng sai-ba vẫn không lọt được vào gôn. Cuối cùng một tiền đạo của đội Tôlic cũng ghi được bàn thắng nhưng đội bạn lại không chịu bàn thua, thế là chúng cãi nhau. Tôlic đứng ở gôn mình lo hết giờ chơi, bởi chẳng mấy chốc nữa bọn lớp trên sẽ đến. Buồn bực, Tôlic nhìn về phía cổng nhà và thấy mẹ đang đi ra. Hình như mẹ ra cửa hàng.

Nhưng sai-ba lại đến “khung thành” nó. Và một tiếng vụt, Tôlic không đỡ kịp. Thế là đội bạn dẫn một – không (bàn đầu không tính). Bị thua Tôlic càng thêm buồn. Nó thích chơi tiền đạo chứ không ưa để “thùng lưới”.

Tôlic nhìn ra cổng. Mẹ đã về. Trên tay mẹ có một cái gì như là ... Tôlic bỏ gôn chạy ra đón mẹ. Bọn trẻ ngừng chơi, thèm thuồng nhìn chiếc gậy Canada mới tinh mà mẹ Tôlic vừa mua cho nó.

- Con muốn có hai cái – mẹ nói – nhưng ở cửa hàng chỉ có một cái duy nhất. Mẹ cãi nhau với họ rất lâu ... Họ bảo trong kho không còn cái nào nữa. Và bóng cũng hết. Thật là tồi tệ ! Thôi được, bây giờ mẹ sẽ đi đến Bách hóa tổng hợp.

- Lúc khác mua cũng được – Tôlic nói – mẹ phải đi làm kia mà !

- Khỏi lo con ạ, công việc không quan trọng. Cái chính là làm sao để con có mọi thứ cần thiết cho trò chơi tuyệt diệu này, mặc dù mẹ cũng chưa biết tên nó là gì.

- Thôi mẹ đi làm đi – Tôlic cầu khẩn – bởi bọn trẻ đang chăm chú nghe mẹ nó.

- Nếu con cho phép thì mẹ đi. Con ở nhà nhé.

Bọn trẻ cười rộ. Tôlic dùng gậy mới đập mạnh vào miếng băng vỡ làm bọn trẻ im bật. Chẳng có gì đáng cười cả - trước mắt chúng là chiếc gậy Canada tuyệt đẹp.

- Nào, quả sai-ba đâu rồi? – Tôlic hỏi.

Bọn trẻ mang sai-ba đến.

- Nào, tránh hết ra đi !

Tôlic sửa lại sai-ba, và bùm một phát, quả sai-ba đã nằm gọn trong thùng gỗ.

Tôlic đá thanh gỗ mà nó vừa chơi về phía thẳng bé lúc nãy.

- Này, gậy của mày đấy ! – Tôlic gọi thẳng bé – Nào, chúng ta tiếp tục các bạn !

Tôlic chơi không hay hơn các bạn của mình, nhưng vì sợ làm hư cây gậy mới nên tất cả đều né tránh cho Tôlic đi bóng. Sai-ba được chuyển cho nó liên tục. Chẳng mấy chốc Tôlic đã ghi được hai bàn. Sau mấy cú làm bàn, Tôlic hãnh diện lắm. Nó bắt đầu lên giọng chỉ huy.

- Bac ! – Tôlic hét – đưa đi đâu đấy? Chuyển đây !

Bọn trẻ lại chuyền sai-ba cho nó. Và Tôlic lại sút – tất nhiên có quả trật, nhưng nhiều quả đã “thùng lưới”.

Một lúc sau, học sinh lớp trên xuất hiện. Một đứa trong bọn mới đến là Ôleg Tritrerin, thường gọi là Tritra, cũng không có gậy.

- Bac ! – Tôlic chạy về phía mé sân.

Nhưng ở đấy một bàn tay đã giữ lấy vai nó. Tôlic dừng lại một giây, ngược lên và đứng khựng. Trước mặt là Tritra đang nhìn nó cười nham nhở.

- Nào, đưa đây xem – Tritra nói và chìa tay về phía chiếc gậy.
- Đây là gậy của tôi – Tôlic nói nhỏ.
- Nào, có đưa ngay không? – Tritra ra lệnh.

Tôlic rầu rĩ chìa chiếc gậy mới cho kẻ lớn hơn.

Tritra gõ gõ chiếc gậy xuống tuyết, rồi đi về phía gôn.

- Nào, chúng ta bắt đầu – Tritra nói.

Tôlic và các bạn của mình đứng về một góc xem bọn lớp trên chơi. Hầu hết bọn chúng đều có gậy nên chẳng ai thương xót cho chiếc gậy của Tôlic. Chiếc gậy mới cũng bị xây xát như những chiếc khác. Chẳng mấy chốc nó có thể biến thành gỗ vụn. Tôlic không thể chịu nổi. Chờ lúc Tritra chạy đến gần, nó nói:

- Tritra, trả đây !
- Nào, có xéo đi không ! – Tritra đe dọa, vung gậy đập mạnh vào quả sai-ba. Tôlic cảm phần nhìn về phía Tritra. Nó nhớ ngay đến hộp diêm, nhưng không muốn tốn diêm thần vào những chuyện lật vật như thế này. Tôlic thử dùng biện pháp cuối cùng.
- Tôi sẽ nói me - Nó dọa và đi về phía cầu thang.
- Đứng lại ! – Tritra gọi, không muốn gây chuyện với mấy bà mẹ - Thôi thế này. Chú mày sẽ tập hợp đội của chú. Anh sẽ tập hợp đội của anh. Thế là chúng ta sẽ thi đấu. Nếu như bọn anh thua thì bọn anh sẽ đưa gậy cho các chú. Còn nếu các chú thua thì các chú đưa gậy của mình cho bọn anh. Và mọi chuyện sẽ công bằng. Đồng ý chưa?

Tritra nháy mắt cho các bạn của mình. Bọn lớp trên đồng tình ủng hộ “sáng kiến” của Tritra. Tất cả chúng nó đều cao hơn Tôlic một cái đầu. Thắng bọn chúng là không thể được. Tôlic hiểu là chúng muốn giễu mình. Tôlic càng lúc càng tức hơn. Đã thế cả bọn lại còn cười kiêu ngạo, như chúng là những cầu thủ mạnh nhất thế giới không bằng. Ô, chắc chắn là chúng không mạnh hơn hộp diêm thần !

- Nào, thì thì đấu ! – Tôlic quyết định.
- Chơi một hiệp – mười phút – Tritra nói – Và đừng quên là chúng ta chơi ăn gậy đấy nhé.
- Cứ yên tâm – Tôlic trả lời – Nào các bạn, ai theo tôi?

Nhưng các bạn của Tôlic đều dồn về một góc. Không ai muốn từ bỏ chiếc gậy của mình. Ngay lúc ấy Tôlic nhìn thấy Misca đang đứng chờ nó.

- Misca, lại đây ! – Tôlic gọi. Và quay về phía Tritra – Chúng ta sẽ chơi mỗi bên hai người.
- Được thôi – Tritra bỗng nhiên trở nên dễ dãi – Điều luật vẫn như cũ. Nếu như bạn chú không có gậy thì bọn anh chỉ cần lấy một gậy của chú em thôi. Còn các chú thắng thì lấy cả hai.

Bọn lớp trên cười rộ. Chúng cười nghiêng ngả gần như lặn xuống đất. Trong khi chúng cười Tôlic giải thích cho Misca biết chuyện gì đã xảy ra. Misca đồng ý ngay mặc dù không biết chơi khúc côn cầu. Nó chỉ có một ý nghĩ là bạn bè cần phải giúp nhau trong mọi trường hợp và sẵn sàng chơi bằng chân vì không có gậy.

- Cái chính là cậu cần phải bỏ nó thật nhiều vào – Tôlic nói – Còn tớ sẽ sút.
- Thế nào, bắt đầu chứ? – Tritra hỏi, rồi cầm lấy một triếc gậy tốt của đồng bọn.

Không trả lời, Tôlic chạy về phía hàng rào, bẻ một que diêm, lăm bắm:

- Tôi muốn ghi hai mươi bàn – Nó cho rằng chừng ấy là đủ ăn rồi.

Tôlic và Misca đứng ở giữa sân. Đối diện chúng là Tritra và mọi đứa khỏe nhất của lớp trên.

- Học tập đội bạn ! – Tritra ra vẻ trang trọng.
- Học tập đội bạn ! – Tôlic trả lời mặc dù biết rằng Tritra chỉ làm bộ như vậy. Rồi đến khi thua trắng vô lại sẽ không chịu đưa gậy cho xem.

Một thằng lớp trên thả sai-ba. Tôlic và Tritra cùng một lúc đập gậy vào bóng và ...

Không ai có thể hiểu nổi ! Quả sai-ba dường như bật ra từ gậy của Tôlic, bay lên không trung và chui tọt vào thùng gỗ.

Bọn lớp trên nín thình há hốc. Chúng cho là Tritra đánh trật vào gôn mình. Chính Tritra cũng nghĩ như vậy, nó tiếc rẻ là không đánh về phía bên kia.

- Không – một – cuối cùng Tritra nói – Thả bóng !

Và sai-ba lại chạy thẳng vào gôn Tritra.

Bảy lần thả thì bảy lần sai-ba chui lọt vào gôn lớp trên, mặc dù cả đôi bên chưa di chuyển một bước.

Tritra không tài nào hiểu nổi. Sau mỗi quả thua nó lại nhìn về phía đồng bọn. Còn đồng bọn thì nghĩ rằng Tritra muốn chấp.

Lúc đầu bọn chúng reo cười, nhưng sau quả thứ bảy thì im bật, bắt đầu lo lắng.

Sau quả thứ mười, Tritra trắng trợn xô Tôlic trước khi sai-ba chạm đất, rồi một mình dẫn bóng về phía gôn đối phương. Tỷ số trở thành 10 : 1. Chín lần tiếp theo Tritra lặp lại y như vậy. 10 : 10. Tôlic không thể chạm được vào sai-ba. Bọn lớp trên cười đắc thắng.

Chỉ riêng Tritra là không cười nổi. Nó phải vất vả lắm mới giành được mười quả.

Khi tỷ số 11 : 10 nghiêng về lớp trên, Misca quyết định tích cực hơn. Nó dốc toàn lực. Nó bỏ về phía chân Tritra, chắn gậy, cản đường. Biết là luật khúc côn cầu cho phép dùng lực cản, cho nên nó không thấy xấu hổ lắm khi bị hất ngã xuống đất. Đã bị sây sát nhiều ở chân, ở lưng, nhưng Misca vẫn xông xáo. Nhờ Misca giúp sức, Tôlic chạm sai-ba được bốn lần nữa và cả bốn bóng chui vào thùng tổ, tỷ số 11 : 14 nghiêng về phía đội lớp dưới.

- Giữ nó lại ! – Tritra chỉ Misca – Đẩy nó ra !

Đồng đội, Tritra chạy về phía Misca và “đẩy nó ra” đúng theo luật khúc côn cầu. Hoàn toàn đúng luật ... Chỉ có điều là Misca nhẹ hơn đối phương đến mười lăm cân, nên bị đẩy mạnh là nó bật tung lên và bay vào chính gôn nhà. Theo sau nó là quả sai-ba do Tritra đánh vào.

Thế là một thằng “giữ” Misca, còn một thằng đẩy Tôlic và ghi bàn. Còn hai phút nữa thì kết thúc trận đấu. Tỷ số 19 : 16 nghiêng về Tritra.

Bọn lớp trên đã sẵn sàng bạt tai Tôlic nếu như nó không chịu đưa gậy. Trong ý nghĩ, Tôlic chuẩn bị chia tay với chiếc gậy của mình, nó chỉ không hiểu tại sao que diêm thần lại không có hiệu lực. Còn Tritra thì vừa chùi mồ hôi ở trán vừa ranh mãnh nhìn chiếc gậy mới.

Bỗng Tôlic thấy mình trở nên nhẹ nhàng, dẻo dai như chiếc lò xo. Nỗi sợ trước Tritra tan biến. Tay nó khỏe khoắn là thường. Còn chân trượt thì dường như không bị tuyết cản. Trong khoảnh khắc nó đuổi kịp Tritra cướp lấy sai-ba và trở người đập mạnh Gôn.

Trọng tài thả bóng. Và Tôlic lại nhẹ nhàng lấy bóng trong tầm tay Tritra. Gôn !

Bạn Tritra chạy xô đến giúp nó, nhưng bản thân thằng này lại bị Misca dừng cản ngăn cản. Tritra dồn sức xông về phía Tôlic vì giận dữ. Nó không nghĩ đến sai-ba nữa mà chỉ mong gạt ngã Tôlic, và nếu có thể thì giẫm bẹp Tôlic đã làm nhục nó trước bạn bè và dòn đàn em !

Tritra dồn hết sức nặng lớp tám của mình ra hông đè bẹp Tôlic. Còn Tôlic không hiểu vì sao, chỉ cần hất nhẹ là Tritra bắn tung ra. Cứ thế Tôlic tiếp tục ghi bàn, mặc cho Tritra giãy giụa, chửi thề.

Tỷ số 19 : 19.

Trọng tài mang sai-ba đến giữa sân, liếc nhìn đồng hồ, đội Tritra đứng vào vị trí.

- Còn năm giây nữa – trọng tài nói. Là đồng bọn với Tritra, trọng tài trắng trợn câu giờ, không chịu thả bóng. Bọn lớp trên chỉ cầu hòa.
- Còn ba giây nữa – Trọng tài đều căng giữ chặt sai-ba như sợ tuột khỏi tay.
- Còn hai giây ...
Chính vào lúc ấy sai-ba tự nhiên nhảy khỏi tay trọng tài và rơi trúng gậy của Tôlic.
- Gôn ! – Misca hét lên.

20 : 19!

Lớp dưới chiến thắng !

Bọn nhỏ từ đằng xa gõ thùng inh tai, mừng ra mặt.
Còn bọn lớp lớn thì im lặng nhìn Tritra, chờ đợi.

Tritra mím môi.

- Nào, chơi một hiệp nữa – nó nói qua kẽ răng.

Tôlic không trả lời, dùng gậy bới tuyết.

- Nào ! – Tritra tiếp.

- Chúng ta đã thỏa thuận: mười phút. Còn gậy của anh tôi cũng chẳng lấy. Tôi không cần – Tôlic nói nhẹ nhàng.

- Còn tao nói là phải chơi nữa ! Hiếu không?

Tôlic bối rối nhìn quanh. Misca đến bên nó. Nhưng Misca có thể làm gì được? Tất cả lòng dũng cảm của Tôlic bỗng nhiên biến mất. Nó cảm thấy mình không còn dẻo dai và khỏe mạnh như vài phút trước đây.

- Nào, ra sân ! – Tritra ra lệnh – Thêm mười phút thôi.

Tôlic chậm chạp bước ra. Nó sợ Tritra đến nỗi quên cả hộp diêm. Nhưng Misca giữ nó lại.

- Tritra – Misca nói – chúng ta đã thỏa thuận là mười phút. Tốt hơn là anh đưa gậy. Còn tôi phải về nhà chuẩn bị bài.

Tritra há hốc mồm.

- Cái gì? ... - hấn nhãn mặt – Mày nói ai đẩy hờ con rệp kia?!

Và Oleg Tritrerin, thường gọi là Tritra, giơ tay lên định tát Misca để chứng tỏ đâu là sự khác biệt giữa lớp tám và lớp bốn.

- Hê, không được ! – một giọng nói vang lên.

Bên cạnh hàng dậu, một người đàn ông cao lớn, đội mũ xanh đang đứng. Anh ta đứng đấy từ lâu để theo dõi trận đấu và chú ý là xem Tôlic đánh. Anh hướng về phía Tôlic:

- Này lại đây, cậu bé !

Tritra cau mày thả tay xuống. Tôlic tiến về phía người lạ mặt.

- Em tên gì?

- Tôlic Ruzcôp.

- Em thích khúc côn cầu?

- Dạ thích – Tôlic trả lời – nhưng sao cơ?

Người lạ mặt ghi gì đó vào một tờ giấy rồi đưa cho Tôlic – Hãy đến bãi tập vào thứ sáu. Em sẽ chơi cho đội thiếu nhi. Đồng ý chứ?

Tôlic kiêu hãnh nhìn bọn lớp trên.

Trước mắt đông đảo bọn trẻ trong phố nó đã được mời vào chơi cho một đội khúc côn cầu thực sự. Còn gì thích thú bằng !

- Dạ đồng ý – Tôlic trả lời.

- Còn cậu kia, đi tới đây ! – Người đàn ông chỉ vào Tritra.
- Làm gì? – Tritra không bằng lòng.
- Không có gì, trả cây gậy đi. Và hãy nhớ là một cầu thủ chân chính không bao giờ chơi vì tiền, vì gậy. Nhưng cậu muốn chiếm đoạt gậy của đứa bé, thì bây giờ hãy đưa của mình cho nó.
- Thế việc gì đến ông? ... - Tritra bỗng im bặt, nó chăm chú nhìn người lạ rồi kêu lên:
- Anh là Alturnôp, tuyên thủ quốc gia?
- Tôi là ai, không quan trọng – người lạ mặt nói – Tốt hơn là cậu đưa gậy cho đứa bé.
- Vâng, đây – Tritra nói, một tay chìa gậy cho Misca, còn tay kia đưa cùi chỏ về phía nó – Cầm đi. Anh ghi tên em vào đội chứ?
- Không, không ghi.
- Em không cần gậy – Misca nói – Dù sao em cũng không biết chơi. Anh ta cứ việc giữ lấy.

Người lạ mặt chăm chú nhìn Misca, mỉm cười.

- Em cũng đến nhé. Em chơi rất dũng cảm. Mà khúc côn cầu là trò chơi của những người như thế !
- Nhưng em không biết chơi – Misca nói.
- Điều đó không quan trọng – người lạ mặt nói – chơi thì có thể học được, nhưng lòng dũng cảm thì khó. Đến cả hai nhé. Anh sẽ chờ đấy.

Còn một giờ nữa mới phải đến trường. Tôlic qua nhà Misca. Misca vẫn đang làm toán.

- Còn hai bài nữa, - Misca nói – Bài vở nhiều quá, cả ngày phải ngồi học, chẳng có thời gian để chơi.
- Còn tớ chẳng phải học – Tôlic khoác lác.
- Thì cậu sẽ nhận điểm hai.
- Cậu yên trí, - Tôlic nói – Tớ sẽ nhận toàn điểm năm. Tớ cuộc với cậu đấy. Nếu có một điểm bốn thì cậu búng vào trán tớ một trăm cái. Còn nếu không thì ngược lại. Đồng ý không?
- Vâng, có lẽ hôm nay cậu đã thuộc tất cả, chắc tớ phải chìa chán cho cậu mất.
- Tớ chưa học một chữ !
- Danh dự?
- Danh dự.
- Thế cậu sẽ ăn hai nếu như bị gọi.
- Cuộc nhé.
- Thì cuộc, - Misca đồng ý – nhưng tớ phải làm xong bài tập đã. Cậu chờ một tí nhé.
- Được, tớ chờ. Tớ đang nghĩ là nên búng vào chỗ nào trên trán cậu.

Misca không trả lời. Nó đang tập trung làm bài. Còn Tôlic chẳng biết làm gì, nó đi lại trong căn phòng.

Năm phút trước nó đã tốn que diêm thứ mười. Bây giờ Tôlic đã thuộc hết bài vở của cả năm học. Từ nay đến tận mùa hè nó sẽ không phải đụng đến sách giáo khoa nữa. Trong đầu của nó đã có sẵn câu trả lời cho bất cứ câu hỏi nào. Và tất cả có được không phải tốn một chút sức, chỉ cần bẻ một que diêm là đủ.

Chậm rãi bước trong căn phòng, nó cảm thấy thật là hạnh phúc. Bây giờ trở đi nó có thể làm bất cứ việc gì và đòi hỏi bất cứ cái gì – ngay cả máy bay phản lực TU-104. Nó có thể trở thành anh hùng Liên Xô. Hoặc nhà vô địch thế giới. Hoặc một nghệ sĩ nổi tiếp như ông Ôleg Pôpôp. Hoặc có thể ước một nghìn hộp dưa. Chỉ có điều phải cẩn thận, đừng để xảy ra những chuyện không hay như trong giờ học của Anna Gavrillôvna.

Tôlic nhìn Misca chăm chú giải bài tập. Chỉ còn tốn một que diêm là Misca sẽ thuộc bài vở của cả mười năm ... Nhất định Tôlic sẽ chia diêm cho Misca. Nhưng không phải bây giờ. Có thể là ngày mai, khi đã nghĩ ra cho mình tất cả những điều mong ước. Số còn lại sẽ cho Misca. Bởi Misca dù sao cũng là bạn, không thể không chia cho nó.

uối cùng, Tôlic đã chán cảnh im lặng. Nó đến cạnh Misca, nhìn qua vai bạn. Misca cẩn thận ghi đáp số. Tôlic cảm thấy buồn cười.

- Thế nào, xong rồi chứ? - Tôlic hỏi - Thế hai lần hai là mấy?

- Cậu tự trả lời lấy, - Misca nói - Tốt hơn là để cho tớ yên.

Tôlic đi bách bộ một lúc nữa. Hình như có cái gì đẩy cào vào cửa ra vào, Tôlic mở cửa. Con chó béc-giê to lớn tên là Maida đi vào phòng. Con chó không để ý đến Tôlic mặc dù quen biết. Nó đi đến cạnh Misca và đặt hai chân trước lên vai chủ.

- Tôlic, bỏ ngay - Misca nói.

Tôlic bật cười. Misca quay lại, và Maida dụi mồm vào má chủ.

- Nằm xuống! - Misca ra lệnh.

Maida thở ra và nằm xuống cạnh Misca.

- Đứng dậy! Maida! - Tôlic nạt.

Maida nghiêng về phía nó.

- Ngồi lên!

Nhưng Maida chẳng thêm vẩy tai. Nó chỉ vâng lời chủ.

Tôlic chống hai tay xuống đất, bò về phía Maida. Nó chìa má cho con chó, nhưng Maida xoay mồm sang hướng khác. Con chó nhắm mắt lại dường như khó chịu khi phải nhìn Tôlic.

- Đồ ngu. - Tôlic nói.

Maida thở dài, đứng dậy vươn vai rồi đi ra khỏi phòng với vẻ như không muốn nghe những lời xằng bậy.

- Misca - Tôlic nói bằng giọng buồn rầu - ba lần ba là mấy?

Misca ghi đáp số của bài toán cuối cùng rồi đứng lên.

- Xong - nó nói - Có thể đi đến trường.

- Không, cậu nói đi, ba lần ba là mấy?

- Chín.

- Giỏi! - Tôlic nói - Giáo sư số học đây!

Nhưng Misca không cãi lại. Bọn trẻ cùng nhau đến trường.

Có lẽ không cần thiết phải kể lại ngày hôm ấy trôi qua như thế nào. Bởi những sự kiện chính không phải xảy ra trong lớp học mà sau đó. Trong buổi học Tôlic được gọi ba lần và cả ba lần nó đều đạt điểm năm. Và để đạt được nó chẳng phải tốn một chút sức lực nào. Lười tự nó những điều gì cần thiết. Nó trả lời đúng như sách. Tôlic cũng không cần biết là lười mình nói gì. Bởi tất cả đều đúng.

Các thầy giáo khen nó. Cô Anna Gavrilôvna cũng khen, nhưng cô lưu ý là không cần phải nói đúng từng từ trong sách mà hãy sử dụng ngôn ngữ của mình. Nhưng điểm năm thì cô vẫn cho. Tất cả đều đã quên chuyện ngày hôm qua.

Tan học, Tôlic cùng bạn bè đi ra đường phố.

- Này, các cậu ơi, - nó nói – lại đây coi tớ bung trán Misca. Nó bị thua cuộc tớ, Misca, lại đây !
- Vâng, tớ thua – Misca nói – Có thể, Nhưng cậu nói láo là không học bài. Nếu cậu không học thì cậu sẽ không được điểm năm.
- Thề danh dự là tớ không học !
- Thề danh dự là nói láo ! – Xasa Ardukhahan nói.
- Rõ ràng là nói láo – Lênh Travin khẳng định.
- Ai nói láo ?! – Tôlic sùng sộ.
- Cậu, - Lông Seglêva nói – Cậu, cậu, cậu ... và cậu, cậu, cậu.
- Tớ nói láo ?! Có muốn tớ chứng minh không?
- Không chứng minh được đâu – Lông nói – Không được đâu, không được đâu ...
- Tớ ... không được? Đây tớ ... Đây tớ có ... - Tôlic nói và thò tay vào túi nhưng kiểm lại được.
- Thế cậu có gì?
- Chẳng có gì, - Tôlic trả lời – Misca, đưa trán đây.

Tất cả đều đứng về phía Misca, nhưng không anh bên nó, bởi đứa nào cũng muốn biết nó sẽ chịu một trăm bung như thế nào. Và chính Misca cũng không cho phép ai bên vực mình. Nó đến gần Tôlic và chìa trán ra:

- Bung đi !

Lần đầu tiên Tôlic bung vào lương tâm mình. Ngón tay trở nên đau đớn, Bọn trẻ vây quanh chúng cười đùa, vì cái bung kêu to, còn Misca thì nhăn mặt.

Sau hai mươi cái, trán của Misca quầng đỏ.

- Bây giờ hãy bung vào chỗ khác, - Lênh Travin gợi ý.
- Đâu thích thì tớ bung – Tôlic nói – Đúng không Misca?
- Cậu cứ bung đi – Misca trả lời – Tốt hơn là đừng hỏi tớ.

Tôlic bung thêm ba cái nữa.

- Đủ rồi, - Tôlic nói – Còn lại tớ tha cho cậu.

Misca đỏ mặt. Nó dạn chần ra, như muốn đứng thật vững.

- Tớ không cần sự tha thứ của cậu – Misca nói – Còn bảy bảy cái nữa. Bung tiếp.
- Tớ sẽ không bung nữa ! – Tôlic ngang bướng.
- Thế thì tớ sẽ không nói chuyện với cậu – Misca nói.
- Dù sao tớ cũng không.

Misca lườm mắt nhìn Tôlic, xách cặp lên rồi đi thẳng. Bọn cùng lớp cũng phân tán mỗi đứa một ngã. Còn lại một mình Tôlic. Nó cảm thấy nặng nề và đơn độc. Dường như chỉ còn lại một mình nó trên thế giới này. Nó tự nhủ là nó đã làm theo danh dự. Bởi thực thể nó đã không học bài và nhưng cái bung là chính đáng. Nhưng sâu xa trong lòng nó cảm thấy bứt rứt, khó chịu.

- Misca chờ một tý. Tôlic gọi và chạy đuổi theo – Có phải cậu thua cuộc không nào? – Tôlic giữ tay bạn – Tại sao cậu giận?
- Xéo đi ! – Misca nói – Tớ chẳng giận. Tớ sẽ không nói chuyện với cậu, thế thôi.
- Thế cậu muốn bung tớ không? – Tôlic đề nghị.

Misca cúi đầu bước nhanh hơn. Nó không trả lời Tôlic thêm một tiếng. Tôlic tự nhiên thấy thương Misca và thương cả thân mình. Nó muốn nghĩ ra một điều gì để mọi chuyện trở lại êm đẹp như trước đây.

Tất nhiên, nó chỉ cần bẻ một que diêm và Misca sẽ chạy lại ôm lấy nó. Nhưng như thế Misca sẽ không còn là Misca trước đây nữa. Bạn bè dạn đó thì hộp diêm thần này có thể tạo nên bao nhiêu cũng được. Nhưng Misca thì chỉ có một.

Bất thành lình Tôlic quyết định lấy hộp diêm ra khỏi túi, chạy đến bên Misca và chìa cho bạn:

- Misca – nó nói – chúng ta sẽ chia hai hộp diêm này. Cậu tự chia lấy, rồi tớ sẽ kể hết cho cậu

nghe.

Nhưng Misca im lặng đẩy tay Tôlic, diêm trong hộp vung ra vĩa hè. Khi Tôlic thu nhặt hết diêm thì Misca đã đi xa.

Buổi tối trước ngày Tôlic đến bãi tập khúc côn cầu ba và mẹ cãi nhau rất lâu. Tất nhiên, mẹ sẵn sàng cho phép Tôlic ra sân tập, nhưng ba phản đối. Ông cho rằng khúc côn cầu là một trò chơi nguy hiểm. Không gãy tay chân thì cũng gãy răng.

- Tôi không muốn thấy con tôi tàn tật – ba nói – Mà khúc côn cầu là trò chơi chết người.
- Thế không phải chính anh ngồi suốt buổi trước tivi là gì? – mẹ trả lời.
- Ở đây chỉ người lớn chơi thôi. Mà họ đều không phải là con tôi – ba nói.
- Nhưng Tôlic là con tôi. Và nó có quyền làm những gì nó thích – mẹ nói, âu yếm nhìn Tôlic.
- Có lẽ nó cũng là con tôi – ba tức giận nhìn mẹ.
- Anh hoàn toàn không thương nó !
- Tôi không hiểu là gần đây cái gì đã xảy ra với cô – ba nói – Cô cho phép con bất cứ việc gì. Còn nó thì lợi dụng điều đó. Gần đây nó luôn cố tình giấu chúng ta một việc gì đó. Nó còn nói dối nhiều hơn trước kia. Hay cô muốn con trở thành kẻ lừa dối.
- Vâng, - mẹ nói một cách tự hào – Nó là đứa bé nói dối đáng yêu. Và vì thế, tôi yêu nó ...

Ba nghi ngờ nhìn mẹ. Sau đó ông đuổi Tôlic ra khỏi phòng và nó không nghe thêm được gì nữa. Chỉ biết là sáng hôm sau ba mẹ đã đồng ý cho nó đi đến bãi tập ...

Bây giờ, trên đường đến sân vận động. Tôlic thầm mơ ước một ngày không xa mình sẽ chơi trong đội tuyển khúc côn cầu quốc gia và sẽ được phát lên vô tuyến truyền hình. Ba sẽ không giận nữa khi thấy Tôlic mười lần làm tung lưới một đội nước ngoài nào đấy. Và điều đó chẳng phải nghi ngờ ! Bởi lẽ trước khi đi Tôlic đã bẻ một que diêm và thầm nhủ rằng hôm nay sẽ chơi hay nhất thế giới.

Khi Tôlic đến nơi, đội người lớn đang chơi trong sân. Trên khán đài trống trải đếm được ba mươi cậu bé, trong đó có Misca. Tôlic đến gần chào các bạn mới. Tất cả đều chào lại, chỉ riêng Misca là không nhìn về phía nó. Misca ngược nhìn bầu trời lúc đó chẳng có gì ngoài một đám mây nhỏ.

“Tớ chỉ cần bẻ một que thôi là cậu sẽ bò tới bên tớ cho mà xem” – Tôlic nghĩ. Nó đang suy tính xem có nên tốn một que diêm vào những chuyện nhảm nhí như thế này không thì huấn luyện viên đến. Đây là người đàn ông đã mời Misca và Tôlic đến đây.

- Tôi là Bôric Alêchxandrôvich Alturnốp – huấn luyện viên nói – Hôm nay là buổi tập đầu tiên của chúng ta. Áo may ô, quần đùi, giày vải, đầy đủ chứ?

Bọn trẻ nhìn nhau thầm thì, một đứa mạnh dạn hỏi:

- Thừa anh, áo may ô và giày vải để làm gì ạ? Chẳng lẽ chúng em sẽ mang giày vải để chơi sao?
- Bây giờ chúng ta chưa chơi đâu – huấn luyện viên nói – Đầu tiên chúng ta sẽ rèn luyện thể lực. Sau đó sẽ học cách cầm gậy cho đúng và cách đứng vững trên giày trượt băng. Ít nữa chúng ta mới chơi. Còn bây giờ vào gian thể thao dưới khán đài kia.
- Thế còn ai đã biết chơi thì sao? – Tôlic hỏi.
- Trong các em chưa có ai biết chơi đâu. Các em còn phải tập đứng trên băng đã.
- Nhưng em biết. – Tôlic nói – Thật mà !
- Em tưởng đấy thôi ! – huấn luyện viên cười nói.
- Em biết thật mà – Tôlic không chịu.

Huấn luyện viên nhìn những khuôn mặt ỉu xiu. Tất cả đều muốn chơi ở sân băng chứ không ai muốn “rèn luyện thể lực”. Trên khuôn mặt huấn luyện viên thoáng một nụ cười khó hiểu.

- Valôdia ! – anh gọi trọng tài trong sân – lại đây !

Trọng tài dừng trận đấu, đến gần.

- Đây là các “cầu thủ” mới của tôi – huấn luyện viên nói – Tất cả đều muốn chơi. Cậu lấy một

đưa chơi thử xem sao. Và, nói nhỏ vào tai trọng tài: - Tất cả các cậu bé đều có năng khiếu khúc côn cầu và tưởng là đã biết chơi. Đặc biệt là cậu kia. Cậu ta cũng chính là người có khả năng nhất. Nhưng phải nói trước để cầu thủ đừng xô phải, hiểu không?

- Hiểu rồi – Trọng tài nháy mắt với huấn luyện viên và quay sang phía Tôlic: - Vào phòng thay quần áo đi ! Ở đây họ sẽ đưa cho em mọi thứ cần thiết.

Trong phòng thay quần áo Tôlic không tài nào mặc được những thứ người ta đưa cho mình, may mà có người giúp đỡ.

- Em sẽ chơi ở vị trí nào? – Huấn luyện viên hỏi.

- Tiền đạo ạ.

- Rất tốt. Em sẽ chơi cho đội xanh. Ra đình.

Tôlic ra sân ... Các cậu thủ mìm cười nhìn cầu thủ tí hon. Bên cạnh những vận động viên cao hơn, Tôlic trông bé nhỏ và yếu ớt. Nhưng “quân xanh”, “quân đỏ” với đôi vai rộng, lưng vuông trông giống như những rôbốt. Tất cả đều là kiện tướng thể thao.

Trận đấu bắt đầu. Cầu thủ áo đỏ dẫn bóng, Tôlic nhanh nhẹn lùi về phòng ngự. Áo đỏ trượt đến trước mặt Tôlic không để ý đến nó. Anh ta còn không định lừa qua Tôlic mà chỉ đưa bóng sang một bên để khỏi tông phải cậu bé.

Tôlic đưa gậy ra và ... áo đỏ trượt qua, còn sai-ba bị giữ lại. Tôlic không phải suy nghĩ gì hết. Mọi động tác đều tự phát. Tay chân nó cũng tự cử động lấy. Không bỏ phí một giây, Tôlic tăng vận tốc và dẫn bóng về phía gôn đối phương. Nó lừa qua hậu vệ rồi đánh mạnh sai-ba về phía cầu gôn. Thủ môn té sấp, nhưng còn kịp dùng gậy chặn sai-ba. Quả bóng bật lại với một sức mạnh ghê gớm giống như bị bắn ra từ nòng đại bác. Ngay lập tức các cầu thủ áo đỏ lại lấy được bóng và dẫn về phía gôn đối diện.

Thủ môn nằm trên băng kinh ngạc nhìn Tôlic. Một cú đánh mạnh như thế chỉ có thể là của kiện tướng thể thao, đằng này lại là cậu bé con. Những thủ môn không biết rằng cậu bé này hôm nay là cầu thủ mạnh nhất thế giới. Và điều đó các cầu thủ áo đỏ còn lại, thật đáng tiếc, cũng không biết.

Lúc đầu các kiện tướng thể thao chẳng chú ý gì đến Tôlic. Hay đúng hơn là họ cố gắng để không tông phải nó. Họ chỉ muốn chứng tỏ cho cậu bé thấy rằng cậu trả giá cho sự lầm lẫn ... Trong khi người lớn “tế nhị” thì Tôlic nhiều lần lấy bóng của “quân đỏ”, tự mình dẫn sai-ba đến gôn đối phương và sút. Lấy bóng của Tôlic hầu như không thể được.

Sau hai phút Tôlic ghi bàn đầu tiên. Qua bốn phút “quân xanh” ghi được hai bàn nữa nhờ đường truyền của Tôlic.

Cả bên xanh và đỏ đều chẳng hiểu ra sao. Một thằng bé con trên sân tranh cướp bóng nhanh nhẹn và làm bàn như một kiện tướng thể thao ! Hơn thế nữa, nó còn chơi hay hơn tất cả. Điều đó đã rõ ràng.

Đứng chôn chân trên khán đài, huấn luyện viên Alturnôp – cầu thủ đội tuyển Liên Xô – không rời mắt khỏi sân. Anh bấm nhẹ tai mình để xem thử là mơ hay thật. Anh tự nhủ là cậu bé còn chơi hay hơn cả anh. Hơn thế nữa, trong đời mình anh chưa hề thấy một cầu thủ khúc côn cầu nào tài ba như thế.

Trong khi ấy tiếng ồn về sự kỳ diệu trên sân khúc côn cầu đã truyền đi khắp sân vận động. Các nhà thể thao, giám đốc và cả những người quét dọn đều leo lên khán đài theo dõi trận đấu. Tất cả đều nhìn về phía Tôlic và chế giễu các kiện tướng “quân đỏ” không làm được gì với một cậu bé con.

“Quân đỏ” đã bắt đầu giận dữ. Bây giờ họ không tránh Tôlic nữa mà xông vào tranh giành bóng với nó. Nhưng lấy được sai-ba của Tôlic quả là khó. Khi Tôlic làm bàn quả thứ hai, trọng tài suýt làm rơi còi khỏi miệng bởi quả sai-ba được đánh từ xa mà thủ môn cũng không kịp động đây.

Trên khán đài người ta la hét, cười nói ầm ĩ vì hào hứng. Một mình cậu bé gần như ăn đứt cả một đội kiện tướng.

Cuối cùng trọng tài không kiềm chế được, thối còi chấm dứt trận đấu sớm hơn thời gian đã định.

- Tôi không thể tiếp tục được – trọng tài nói với huấn luyện viên – Tôi sẽ điên mất. Hay là tôi điên rồi cũng nên? Anh lấy đâu ra cái của kỳ dị này?

- Hình như tôi cũng điên mất – Altunốp nói – Cậu bé này đáng giá bằng một đội. Tôi không cần dạy gì cho cậu ta nữa. Cậu ta còn chơi hay hơn cả tôi.

- Nhưng nó ... bình thường chứ? – trọng tài hỏi, nghi ngờ nhìn về phía Tôlic – Không thể như thế được. Có thể cậu ta bị bệnh thần kinh đặc biệt đâu – bệnh khúc côn cầu chẳng?

Huấn luyện viên vuốt tóc ra sau gáy suy nghĩ rồi đến cạnh Tôlic đang bị bao vây bởi “quân xanh”, “quân đỏ” và nhiều người khác. Không nói một lời anh cầm tay Tôlic dẫn đến phòng y tế.

- Một cậu bé bình thường – bác sĩ nói sau khi khám cho Tôlic – Hoàn toàn bình thường. Thế trọng, cơ bắp chưa phát triển nhưng rồi đâu sẽ vào đấy. Anh nói cậu bé này thắng cả một đội “quân đỏ” à? Xin lỗi, tôi không tin. Cậu bé này cao tay là 11 – 12 tuổi. Người ta chưa cho phép cậu chơi cho đội trẻ nữa là.

- Chính tôi cũng không tin – huấn luyện viên nói. – Cậu ta là cầu thủ cỡ quốc tế. Ngay bây giờ tôi có thể đưa cậu ta vào đội tuyển Liên Xô!

Đi dọc theo khán đài ra công, Tôlic cảm thấy mình như một anh hùng. Bằng mắt mình, nó thấy mọi người đều hướng về nó. Bằng tai mình, nó nghe thấy những tiếng thầm thì ngạc nhiên và thán phục: “Nó đấy”. “Nhìn kìa, nó đang đi đấy” “Cậu ta chơi hay hơn bất cứ một kiện tướng thể thao nào”

(PHẦN NÀY BỊ THIẾU MẤT MỘT TRANG)

Một phần cho mình, và một phần cho Misca. Còn lại tất cả là ba mươi chín que diêm. Như thế là thừa một que. Không suy nghĩ lâu, Tôlic thêm cho mình một que. Phần nó hai mươi que, còn Misca – mười chín. “Một con số nhảm nhí, chẳng chia hết cho một số nào” – Tôlic nghĩ và bổ sung cho mình một que nữa. Bây giờ Misca còn lại mười tám. Một con số lý tưởng: có thể chia hết cho hai, cho ba, cho sáu, cho chín. “Hay thật! – Tôlic lại nghĩ – Cần phải chia cho hai” Thêm chín que diêm nữa chạy về bên phải, Misca còn lại chín. Đồng bên phải trở lên to lớn, đồng bên trái bé tí. “Như thế là không công bằng – Tôlic nghĩ – nếu Misca biết được, nó sẽ tự ái. Mà không nói với Misca cũng không được, bởi như thế là không chân thật. Mà không chân thật thì không nên. Nhưng để Misca tự ái cũng không nên. Có nghĩa là phải làm thế nào để vừa chân thật mà lại vừa không xúc phạm bạn. Điều đó thật đơn giản: không phải chia mà cũng chẳng phải nói gì hết.”

Tôlic dồn hết diêm vào hộp. Nó cất hộp diêm vừa đúng lúc. Cửa vào buồng tắm xích mở.

- Tôlic – mẹ nói, tỏ vẻ xin lỗi – mẹ không quấy rầy con chứ? Khuya rồi con ạ. Mẹ có thể đi ngủ được không? Hay con cần gì nữa?

- Con ... không có gì, - Tôlic trả lời, nhưng sức nhớ lại điều gì, nó tiếp: - À, con ... cần một chiếc xe đạp mẹ ạ. Mẹ mua chứ?

Mẹ ôm đầu:

- Tội nghiệp con tôi. Tại sao mẹ lại không nghĩ ra từ trước nhỉ! Con của mẹ thật là khiêm tốn: cần chiếc xe đạp mà cũng không dám hỏi. Đi với mẹ con!

Mẹ cầm tay Tôlic dắt vào phòng nơi ba đang xem tivi.
- Anh này – mẹ nói hồ hởi – con nó cần một chiếc xe đạp đấy.
- “Cần” nghĩa là sao?
- Nghĩa là con nó muốn có xe đạp.
- Thế tàu thủy nó có muốn không?
- Anh đùa không đúng lúc đấy.
- Tôi không đùa. Cô biết đấy, hiện nay chúng ta còn ít tiền. Xe đạp có thể chờ lúc khác.
- Không, không thể ! - mẹ nổi giận – Tại sao phải chờ khi mà con trai đáng yêu của chúng ta đang cần đi xe đạp?
- Nó chưa đáng yêu đâu – ba nói – Còn em thì gần đây hoàn toàn nuông chiều nó. Tôi phải tự giáo dục nó mới được.
- Anh đã nói điều đó hàng trăm lần rồi.
Ba đứng lên nặng nề tắt tivi.
- Tôlic, ra khỏi phòng ngay – ba nói to – Đi ngủ ngay lập tức. Sẽ không có xe đạp xe điếc gì hết.
- Tôlic, khỏi phải đi, - mẹ nói gay gắt – Không phải đi ngủ. Con sẽ có hai xe đạp. Loại tốt nhất.

Tôlic đưa mắt từ ba sang mẹ, thở ra, hối hận vì đã gây nên cuộc cãi vã này. Nó hoàn toàn không muốn ba mẹ la nhau. Trước đây ba mẹ thường tranh luận chứ chưa bao giờ to tiếng. Còn bây giờ thì họ đang cãi nhau kịch liệt.
- Cô có thể không cãi lại tôi trước mặt con được chứ? – ba hét.
- Con đối với anh là gì đâu – mẹ cũng hét - Anh hoàn toàn không yêu con !
- Tôi không yêu ?!
- Anh không yêu ! Anh ghét bỏ nó !
- Đồ ngu ! – ba mắng.

Mẹ ối lên một tiếng. Mặt mẹ trắng bệch. Ba im bật, hoảng sợ nhìn mẹ. Mẹ quay đi, chạy vào bếp.
Ba ôm đầu đi lại trong phòng, như không nhìn thấy Tôlic. Còn Tôlic đứng giữa phòng không biết phải làm gì.

Cuối cùng, ba dừng lại trước mặt Tôlic, vẻ hối hận:
- Chúng ta đã làm gì không phải với nhau, ông già? – ba nói nhỏ.

Tôlic thấy thương ba quá. Và cả mẹ nữa. Nhưng nó cũng tiếc một que diêm có thể làm yên chuyện. Nếu như phải làm lạnh tất cả những người cãi nhau thì bao nhiêu diêm cho vừa. Nhưng đây lại là ba mẹ nó! Tôlic thở ra và chạy vội vào buồng tắm. Nó bẻ một que diêm và lăm bầm để ba mẹ làm lạnh với nhau.

Ngay sau đấy nó nghe thấy tiếng guốc của mẹ đi qua buồng tắm và ngoài hành lang, tiếng giày nặng nề của ba. Tôlic nhìn ra cửa.
Ba và mẹ đứng giữa hành lang ái ngại mỉm cười nhìn nhau.
- Em đừng giận anh nhé ! – ba nói.
- Đúng hơn là anh đừng giận em, - mẹ nói.
- Tất nhiên anh có lỗi.
- Lỗi tại em chứ !
- Không, không, - ba nói – Em vất vả như thế. Ở nhà rồi ở cơ quan. Chẳng lẽ anh không thấy sao? Và anh ... rất yêu em.
- Em cũng yêu anh, - mẹ trả lời – Chúng ta có thể mua cho con xe đạp chứ?
- Để thử xem – ba không phản đối.
Tôlic im lặng ra khỏi buồng tắm và đi ngủ.

Sáng chủ nhật Tôlic dắt chiếc xe đạp mới tinh hiệu “Đại bàng con” ra sân. Nó đứng bên hàng dậu một lúc để kiểm tra lại phanh tay và phanh chân, bóp chuông một hồi. Tất nhiên, có thể không cần kiểm tra gì – mọi thứ đã được xem kỹ ở cửa hàng, rồi cả sáng nay ở nhà. Nhưng

Tôlic muốn để bọn trẻ chạy đến đông thêm.

Bọn trẻ quây quanh nó cũng thử phanh, thử chuông. Đứa nào đã có xe đạp thì không nói gì. Còn đứa nào không có xe thì nói: “Đại bàng con” – thường thôi, “Du lịch” tốt hơn nhiều: đến ba tốc độ kia !

Sau đó Tôlic lên xe. Ba lần nó đạp xe ngang qua cửa sổ nhà Misca, xem thử Misca có nhìn ra không. Nhưng chẳng thấy cậu bé đâu. Tôlic đạp xe ra một bãi nhỏ, nơi bọn bé con đang chơi khúc côn cầu bằng thanh gỗ nhỏ. Tôlic đạp xe ngang qua chúng để quấy phá. Bọn nhỏ tức lắm nhưng không dám nói gì bởi Tôlic to khỏe hơn chúng nhiều. Chúng cũng chẳng to thái độ chống đối nên chẳng mấy chốc Tôlic đã thấy chán.

Tôlic lại đạp xe về phía hàng rào nhà Misca. Nó biết Misca thế nào cũng đi dạo với con chó Maïđa.

Đúng vậy. Sau đó 5 phút Misca và Maïđa đi ra cổng. Tôlic đuổi theo và cho xe chạy sát Misca, suýt nữa thì đâm phải nó. Nhưng Misca tỉnh bơ như không có gì xảy ra. Chỉ có con Maïđa là chồm lên chủ, dường như muốn hỏi: có đáng xé xác cái thằng lưu manh kia không?
- Yên nào ! – Misca nói và con chó yên ngay.

Tôlic lại vượt lên trước Misca rồi đạp ngược lại. Chiếc xe lạc vào sợi dây buộc chó. Con Maïđa nhảy lên, sợi dây căng ra và Tôlic phanh không kịp. Nó bị ngã xuống đường nhựa. Tôlic nằm trên đường và phía trên là con Maïđa đang sửa ỉnh ỏi. May mà mồm nó đeo rọ !
- Lùi lại ! – Misca ra lệnh. Maïđa lùi về phía chân chủ.

Tôlic đứng lên gần như khoe. Nó giận quá. Nó chỉ muốn đùa thôi. Hơn thế nữa nó còn muốn làm lành với Misca. Thế mà ...

- Tại sao cậu thả chó ra? – Tôlic hỏi.

- Cậu tự chui vào thì có – Misca nói – May mà con chó đeo rọ. Không thì cậu chỉ còn là đồng xương vụn thôi.

- Cậu cũng phải đeo rọ vào ! – Tôlic trả lời – Tớ chỉ cần muốn là cậu và cả Maïđa của cậu chỉ còn là đồng xương ngay.

- Muốn đi.

- Vậy thì nhìn đây ! – Tôlic nói và đút tay vào túi.

Misca thản nhiên nhìn Tôlic. Nó đã được Maïđa bảo vệ. Hơn nữa Misca đã quen nghe Tôlic khoác lác. Nó hoàn toàn không nghĩ rằng chỉ sau một giây nó có thể biến thành một con bồ câu hoặc một con giun mà suốt đời sẽ phải sống dưới đất và chỉ bò lên vào những đêm mưa.

Tôlic có hộp diêm trong túi và mất vài giây suy nghĩ nên biến Misca và Maïđa thành con gì. Nhờ sự chậm trễ đó mà chủ và chó được cứu thoát, bởi ngay lúc ấy Tritra đi tới.

- Mới quá nhỉ ! – Tritra nói – Tớ rất khoái những chiếc xe đạp mới như thế này. Đưa đây tớ đi một tí nào !

- Tôi đã đi đâu – Tôlic nói.

Tritra cười mỉa:

- Tao đâu có hỏi là mày đã đi hay chưa. Tao nói : đưa cho tao!

Không đợi trả lời, Tritra giơ tay định nhấc xe đạp lên.

Tôlic bối rối nhìn Tritra, nó cảm thấy mình lúc này cũng giống như mấy đứa nhỏ bị nó quấy phá ban nãy. Tất nhiên,

Tôlic có thể biến Tritra thành con giun, con dế. Nhưng Tôlic không nghĩ ra điều đó bởi lẽ nó quá sợ Tritra.

Bỗng Tôlic nghe thấy tiếng của Misca:

- Không được đụng xe đạp. không phải của anh – anh không được đụng đến.
- A, nhà thể thao đấy à?! – Tritra cười mỉa – chắc đã lâu chú mày chưa được ăn gậy?! Tớ có thể

...
Nhưng Misca không thèm cãi nhau với Tritra. Nó chỉ chiếc xe đạp và nói với Maïđa:
- Hãy giữ lấy.

Maïđa lại nằm cạnh chiếc xe. Con chó béc-giê lè lưỡi, nghiêng đầu về một phía, thản nhiên nhìn Tritra, như nhìn một đứa nhóc con. Tritra đỏ mặt. Nhưng nó không muốn rút lui trước mặt mọi người. Nó lại đưa tay về phía xe đạp. Con Maïđa gầm gừ, nhe hàm răng nhọn hoắt.

- Tốt hơn là đi đi, Tritra – Misca nói – Chúng tôi chẳng đụng gì đến anh kia mà.
Tritra chịu thua. Nó chấp tay ra sau lưng vừa đi vừa huýt sáo, như không có chuyện gì xảy ra.
Misca dựng xe lên.

- Nhìn kìa, pêđan bị gãy rồi – nó nói với Tôlic bằng một giọng như chúng chưa bao giờ cãi nhau. Và Tôlic cũng trả lời nó như là chưa bao giờ muốn biến Misca thành giun dế:
- Không sao. Bây giờ mẹ tớ có thể mua cho tớ hàng chục chiếc như thế.

Dù sao Misca vẫn quyết định đưa Tôlic về nhà. Nó dắt con maïđa về nhà mình rồi sau đó hai đứa cùng khiêng xe đạp lên cầu thang.

Mẹ mở cửa cho chúng. Thật là may. Mẹ là người đầu tiên nhìn thấy chiếc pêđan gãy và thảm thỉ:

- Giỏi thật! Chưa kịp ra khỏi sân thì pêđan đã gãy. Con thật là một cậu bé cừ khôi. Nhưng đừng nói với ba. Ngày mai chúng ta sẽ sửa lại thôi.

Misca ngạc nhiên nhìn mẹ Tôlic. Nó chưa bao giờ thấy cha mẹ khen con vì xe đạp gãy.

Nghe động ba cũng đi ra. Mẹ đứng che chiếc xe đạp nên ba không thấy gì.

- Xin chào, Mikhaïl! – ba nói – Sao đã lâu không thấy cháu tới chơi?

- Dạ ... - Misca ngập ngừng. Nó không muốn nói là bọn chúng đã cãi nhau – Dạ ... bài vở nhiều quá. Và cháu còn phải đi tập khúc côn cầu nữa.

- Chơi cẩn thận chứ không thì dễ bị gãy chân lắm – ba nói – Anatôli chơi thế nào, được chứ?

- Nó chơi giỏi lắm. Huấn luyện viên nói: nó chơi hay nhất.

- Chơi hay nhất à – ba cười to, tỏ vẻ hài lòng. Ông còn gọi vào bếp – Bà già ơi, nghe chưa, Anatôli của chúng ta chơi hay nhất đấy!

- Tôi chưa bao giờ nghi ngờ điều đó – mẹ nhô ra khỏi bếp – Nhưng một lần nữa tôi yêu cầu anh không được gọi tôi là bà già.

- Thôi bà già ơi, tôi đùa đấy mà – ba cười – mọi người đều thấy là em còn trẻ và đẹp chán.

- Thôi, ông già, đi ăn cơm trưa đi.

- Nào thôi đi, các cụ - ba nói – Tôi còn phải xem khúc côn cầu nữa. Hôm nay ta đấu với Mỹ.

Sau bữa ăn, như thường lệ, mẹ đi rửa bát đĩa. Ba đứng bên mẹ một phút tán chuyện rồi đi mở tivi xem trận đấu với Mỹ

Misca và Tôlic đi ra phố. Ra đến sân chúng tháo khăn quàng cổ đút vào túi. Bây giờ, đi dọc theo đường phố, nhảy qua những vũng nước, bọn chúng thấy lòng nhẹ nhõm, vì trời hôm nay ấm áp và vì chúng đã làm lành với nhau.

- Đến vườn bách thú đi – Tôlic đề nghị.

- Tiền không có, - Misca thở ra – Tớ cũng muốn xem con hươu cao cổ vừa mới đem về.

- Không lo – Tôlic nói và đưa cho Misca xem một rúp – Cần bao nhiêu mệ tớ cũng cho.

- Sau này tớ sẽ trả lại cho cậu – Misca nói.

Nhưng Tôlic chỉ cười. Misca làm sao biết được rằng Tôlic muốn bao nhiêu tiền cũng có. Chỉ có điều là nó chưa nghĩ ra cách để mọi người không thấy là nó có nhiều tiền.

Đến cổng bách thú, Tôlic mua hai vé và hai que kem, ngay sau đấy chúng cho mấy con gấu con ăn luôn mặc dù điều đó bị nghiêm cấm. Và cái điều nghiêm cấm ấy cũng chẳng mấy ai chịu để ý tới. Người xem ném cho gấu nào là kẹo, táo v.v..., mặc cho bà dọn chuồng la mắng. Bà ta lầu bàu: “đi xem gấu mà còn mất lịch sự hơn gấu, trí óc còn thua cả gấu” nhưng chẳng ai nghe.

Tôlic và Misca đứng một lúc lâu bên cạnh chuồng. Hai chú gấu con đương sinh sự với nhau. Chúng đứng trên hai chân sau vật nhau như người. Sau đó cả hai chạy lại quấy phá sư tử con. Sư tử con chịu đựng một lúc rồi bóp cho mỗi chú gấu con một cái làm chúng lộn đi đến hai vòng. Tritra mà bị bóp như thế chắc ngất xỉu ngay. Còn gấu con chỉ xoay đầu, rồi chạy về phía song sắt đòi kẹo.

Sau đó đôi bạn đi xem voi. Con voi vẫn như trước – già cỗi, gân guốc và thông minh. Người xem ném tiền xu cho voi và nó thủng thẳng lấy vòi nhặt hết bỏ vào túi người trông thú, chắc để thưởng công cho con người đã đút cho nó khi thì cà rốt, khi thì là bắp cải. Tội nghiệp cho con vật. Nó quá lớn so với cái chuồng bé nhỏ. Nó nhìn ra ngoài với đôi mắt buồn, dường như thấu hiểu một cái gì đó mà nó không muốn nói với người xem.

Tôlic ném cho con voi một đồng xu rồi bọn trẻ đi qua chuồng gấu trắng.

Mấy chú gấu trắng bơi trong cái bể lớn có tường bao bọc. Các bậc cha mẹ để con mình ngồi lên tường nhìn cho rõ. Một bà mẹ kể cho đứa con gái nhỏ nghe rằng, có một lần người ta đã ném một bé gái vào bể.

- Con bé ấy không biết vâng lời, - người mẹ nói – Nó luôn luôn khóc nhè. Cũng giống như đôi lúc con khóc nhè vậy.

- Nó chạy thoát khỏi mấy con gấu chứ mẹ? – em bé gái hỏi.

- Không, nó là đứa bé không vâng lời nên bị xé ra từng mảnh nhỏ.

Em gái nhìn mẹ, nước mắt dần dụa. Người mẹ nói:

- Con thấy không? Nếu như con biết vâng lời mẹ thì chẳng bao giờ con bị gấu trắng ăn thịt cả!

Em gái òa khóc, đòi về nó không còn muốn xem một con thú nào nữa. Người mẹ bắt đầu dỗ

dành nhưng em bé không nghe và còn khóc to hơn. Tôlic cấu nhẹ vào da bé gái. Nó rất ngạc nhiên rồi im bật. Người mẹ lại dẫn con đến chuồng sau.

Bên cạnh chuồng con sói đôi bạn đứng không lâu. Chúng hầu như giống chó nhà.

Nhưng ở chuồng sư tử thì người xem dồn lại rất đông. Misca và Tôlic đứng nhón chân xem cái gì ở cạnh song sắt mà người ta tán chuyện, cười đùa ầm ĩ vậy.

Khó khăn lắm bọn trẻ mới đến được gần song sắt và trong thấy Tritra. Cậu ta đứng giữa đồng bọn, trêu chọc con sư tử trong chuồng.

- Gừ ... gừ ... - Tritra nói – Nào, bò lại đây, lại đây ... Cấn tao đi ! Sao không ăn thịt tao đi ? Lại đây ... Đừng sợ, tao không làm gì đâu !

Đồng bọn cười ầm ĩ. Còn Tritra tỏ ra rất hài lòng, rất dũng cảm bởi con sư tử đã nằm trong song sắt.

- Ra khỏi chuồng đi – nó nói tiếp – tao sẽ lột da mày rồi thả trần trường về châu Phi.

Đồng bọn cười nghiêng ngả, tán thưởng Tritra.

- Tao sẽ róc xương mày nấu cao – Tritra nói và lấy một que gỗ ném về phía chuồng.

Con sư tử không thềm động đây. Nó nằm áp bụng xuống đất, đầu ngẩng về phía người xem, mắt lim dim nhìn Tritra. Dường như nó chẳng liên quan gì đến sự trêu chọc bên ngoài. Nhưng khi Tritra thò tay qua rào chắn, mí mắt con sư tử bỗng nhấp nháy, đuôi nó khể động đây ... Cái nhìn của nó trở nên chú ý hơn, nhưng sau đó lại khép lông mi như cũ. Dù sao nó cũng chẳng đụng đến tay Tritra được.

Còn Tritra “dũng cảm” thì tiếp tục gây cười cho đồng bọn.

Tôlic muốn đi khỏi chuồng khi Tritra chưa kịp nhận ra bọn chúng, nhưng Misca giữ nó lại.

Misca yêu động vật và ghét Tritra. Nó nhô đầu lên phía trước nói:

- Trirerin, anh gọi nó ra làm gì kia chứ? Nếu thích thì anh cứ chui vào?

Tritra nhú mày nhìn Misca:

- Lại một tiếng nói từ âm phủ ! A, xin chào đồng chí Pavlôp. Mày muốn bịt mồm bây giờ hay lát nữa?

- Anh bịt nó đi ! – Misca nói, hất đầu về phía con sư tử - Anh muốn nấu cao nó thì nấu đi. Hãy vô chuồng mà lột da nó. Anh vừa nói là sẽ lột da nó kia mà.

- Tao sẽ lột da chính mày, - Tritra đe dọa, đưa mắt nhìn chung quanh.

Một người đàn ông đứng bên cạnh nhìn Tritra, nói:

- Này, anh bạn trẻ, đi khỏi đây ngay. Dọa dẫm như thế là đủ rồi. Bỏ ngay cái kiểu chơi treo ghẹo động vật ấy đi. Cậu bé này nói đúng đấy. Cậu ta tuy nhỏ nhưng thông minh hơn anh bạn nhiều.

- Đúng, thông minh hơn – Tritra nói, lách ra khỏi đám đông, đứng về một phía chờ Tôlic và Misca ra. Đồng bọn đứng gần nó, cười cợt. Tôlic hiểu là lần này chúng sẽ không thoát khỏi Tritra.

- Misca – Tôlic thầm thì – đi ra và chạy thôi. Có thể nó sẽ không đuổi theo.

Misca nhún vai:

- Tớ sẽ không chạy.

- Nó sẽ đánh.

- Mặc kệ.

- Không, không mặc kệ được – Tôlic nổi xung – Nếu như nó muốn đánh thì tớ sẽ róc xương nó.

Tớ cũng ngấy nó từ lâu rồi.

Misca liếc nhìn thẳng Tritra to lớn, mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng nó cũng cười và gõ ngón tay vào trán.

- Lại khoác lác !

- Để cậu xem ! – Tôlic nói – Đi đi, đừng sợ!

Hai đứa đi ra khỏi đám đông. Tritra liếc nhìn đồng bọn rồi từng bước đi tới. Nó đi thẳng đến trước mặt Misca, không để ý gì đến Tôlic. Tôlic lấy hộp diêm từ túi ra. Tritra lững thững đến sát

Misca rồi giờ tay ra.
Tôlic bẻ que diêm và lăm bằm điều gì đấy.

Và ngay lúc đó đám đông kêu hét lên, dạt ra khỏi rào chắn. Trong chuồng sư tử, một thanh niên, không biết từ đâu, đứng giờ tay về phía trước. Đó là Tritra.

Một vài giây không gian chết lặng. Không một ai nhúc nhích. Sư tử xoay đầu giận dữ nhìn Tritra. Nó đã nhiều năm sống trong bách thú và quen nhìn người xem qua song sắt, nhưng chưa bao giờ có lấy một người chui vào chuồng nó.

Mũi sư tử phập phồng, đuôi nó quất lia lịa xuống nền. Nó đã nhận ra kẻ trêu chọc nó.

Tritra đứng, mồm há hốc, mắt tròn xoe. Nó chẳng hiểu tại sao trước mặt nó không phải là Misca mà là con sư tử. Nó nhắm mắt lại một giây rồi lại mở ra. Và quá kinh sợ, chân nó bắt đầu run lấy bầy, sau đó đến hai tay, rồi hai tai nó cũng run. Nó đã hiểu, trước mặt là con sư tử thật. Và nhìn mắt sư tử, nó hiểu rằng con sư tử đang chuẩn bị lột da nó.

Con sư tử từ từ đứng dậy. Những tiếng kêu thất thanh vang lên. Một số người xem chạy ra xa, lấy tay che mắt để khỏi thấy cảnh hãi hùng. Một số khác, dũng cảm hơn, xua tay và la hét con thú. Tất cả ở trong trạng thái hỗn loạn. Từ những chuồng ở đằng xa người giữ thú cầm gậy sắt len tới. Từ tứ phía, nhân viên vườn bách thú chạy đến với dụng cụ dập lửa, gậy sắt trên tay. Trong bối cảnh đó không một ai, kể cả Misca, nhìn thấy Tôlic bẻ một que diêm nữa.

Sư tử chuẩn bị vồ mồi. Tritra lại nhắm mắt. Nó muốn chết nhẹ nhàng hơn.

Rồi tất cả những ai đang nhìn vào chuồng sư tử lại kêu ồ lên, chết khựng.

Bên cạnh Tritra bất thì linh hiện ra một cậu bé. Cậu bé lấy mũ trên đầu xuống, xua sư tử. Và con thú dữ đang ở trong tư thế vồ mồi bỗng cúp đuôi, lùi lại và biến ra sau cửa, vào ngăn trú động.

Vừa lúc ấy một nhân viên bách thú chạy đến. Chưa hiểu ngô khoai gì hết, anh ta lấy bình cứu hỏa phun một luồng nước vào người Tritra từ đầu đến chân. Dòng nước làm Tritra tỉnh lại. Nó chớp chớp mắt nhìn cậu bé và mỉm cười một cách ngu xuẩn. Sau đó nó nhìn vào máng ăn, nơi con sư tử vừa đặt chân lên và ngất xỉu.

Cùng lúc ấy người giữ thú chạy đến, run rẩy mở khóa chuồng. Dân chúng từ khắp mọi nơi trong vườn chạy đến. Họ hỏi nhau về chuyện đã xảy ra. Họ kháo nhau về một thanh niên đại dột nào đấy đã chui vào chuồng sư tử và về một thanh niên dũng cảm xông vào cứu gã kia.

Cậu thiếu niên dũng cảm, tất nhiên là Tôlic.

Người ta khiêng Tritra ra khỏi chuồng và đặt lên một chiếc ghế dài, ông bác sĩ làm hô hấp nhân tạo cho nó.

Dân chúng bao quanh Tôlic. Họ muốn nhìn thấy con người không biết sợ thú dữ. Người ta gọi Tôlic là anh và tranh nhau hỏi nó. Tôlic mỉm cười lịch sự và trả lời đại loại như sau: Từ nhỏ nó đã không biết sợ sư tử, vì cha nó là một người dạy thú. Nó chỉ hành động một cách bình thường.

Đối với nó những chuyện ấy là không đáng nói.

Nó không thấy Tritra chui vào chuồng như thế nào. Ở trường nó học toàn điểm năm.

Nó luôn luôn giúp đỡ mọi người trong hoạn nạn.

Ước muốn trở thành nhà du hành hoặc giám đốc nhà máy.

Và vân vân ...

Cho đến khi giám đốc vườn bách thú tới hôn vào hai má Tôlic và siết chặt hai tay nó. Một người cao lớn xin được chụp ảnh Tôlic, ông giám đốc, chuồng thú và sau đó phỏng vấn Tôlic về đời tư. Người đến xem ngày một đông. Ai cũng muốn nhìn thấy người anh hùng tí hon bằng chính mắt mình. Đến khi giám đốc vườn bách thú sợ nhớ là phải đưa phạm nhân là Tritra đến công an, ông bỏ về ghế dài nhưng chỉ thấy mỗi mình ông bác sĩ ở đấy.

- Một trường hợp là lưng – bác sĩ xoa tay nói – Cậu thanh niên hầu như không có dấu hiệu sống. Tôi đã nghĩ là phải gọi xe cấp cứu. Ấy thế mà tôi chỉ mới ngoảnh mặt đi một giây để lấy ống tiêm trong túi thì cậu ta đã vùng dậy bỏ chạy...

- Không có gì lạ cả - giám đốc nhíu mày – Thăng lưu manh không muốn trả lời cho những hành động của mình và bỏ chạy, thế thôi.

- Tôi không muốn nói điều đó – bác sĩ nói – Không phải nó chạy ra cổng, mà là chạy thẳng đến hàng rào rồi nhảy qua luôn ...

- Hoàn toàn dễ hiểu – sợ qua thì làm sao mà thấy lỗi ra.

- Tôi không muốn nói đến điều đó – bác sĩ nói – Ông hãy nhìn hàng rào kia. Nó cao phải đến ba mét chứ chẳng chơi. Nếu tôi không nhầm, thì kỷ lục thế giới về nhảy cao thấp hơn nhiều.

- Hãy dẹp mấy cái kỷ lục của anh lại – giám đốc nói – Bây giờ không phải là lúc nói chuyện kỷ lục. Đi đến phòng làm việc của tôi ngay. Cần phải lập hồ sơ. Sẽ phải điều tra đấy. Con người trong chuồng thú – về chuyện đó, anh biết không, người ta chẳng để tôi yên đâu.

Dân chúng vẫn bao quanh Tôlic. Bận rộn nhất là ông có máy ảnh. Ông ta chụp Tôlic từ trên xuống, từ dưới lên, từ góc này sang góc kia, ông ta hỏi Tôlic về cha mẹ, về học hành và viết các câu trả lời vào sổ. Cuối cùng ông chụp Tôlic trên nền chuồng thú và nói rằng sẽ viết về nó lên báo. Tôlic rạng rỡ. Lần đầu tiên trong cuộc đời nó cảm thấy sáng khoái biết bao khi làm người anh hùng. Các cậu bé nhìn nó với sự thêm thuồng vô hạn. Đàn ông thì vỗ vai và bắt tay nó. Đàn bà thì nhìn nó cảm phục và hơi chút ghen tuông, bởi họ không có được những đứa con trai như thế. Họ thầm thì với nhau rằng Tôlic có khuôn mặt kiên nghị, cái nhìn dũng cảm, phong thái chững chạc. Những điều như thế có thể nghe đến tối cũng được. Nhưng rất tiếc là ông giám đốc lại xuất hiện. Đến bên Tôlic, một lần nữa ông hôn hai má nó rồi dắt nó đến phòng làm việc. Phía sau là một dòng người.

- Chờ một tí, - người chụp ảnh gọi theo – Tôi là phóng viên. Cậu bé chưa nói cho tôi biết tên, họ.

- Ghé lại lấy sau – giám đốc nói – Chúng tôi sẽ lập hồ sơ. Tên tuổi sẽ có thôi.

Khi Tôlic và giám đốc vào phòng, ở đấy có ông bác sĩ.

- Này, bác sĩ hãy chiêm ngưỡng người anh hùng của chúng ta ! – giám đốc hể hả nói.

Bác sĩ nhìn Tôlic, Tôlic cũng nhìn bác sĩ và chớp mắt. Người bác sĩ trong bộ đồ trắng chính là ông béo đã xách những gói dồi nhân thịt to lớn hôm nào.

Bác sĩ nhíu đôi mày rậm, trên khuôn mặt ông ta thoáng một nụ cười ngớ ngàng.

- Hình như tôi đã gặp người anh hùng của anh ở đâu rồi - ông lăm lăm – A, nhớ ra rồi, này cậu bé, có khi nào cậu bị bắt vô công an chưa?

- Cháu? – Tôlic hỏi lại.

- Vâng, cậu.

- Chưa một lần.

- Kỳ lạ thật ... - bác sĩ kéo dài giọng.

- Chẳng có gì kỳ lạ ! ông giám đốc nổi giận – Chẳng lẽ anh cho rằng một cậu bé dũng cảm như thế này lại có thể làm một việc gì xấu hay sao?

- Tôi không muốn nói như thế – bác sĩ trả lời – Tôi chỉ tin là tôi đã gặp cậu bé này. Và cứ mỗi lần tôi gặp cậu ta là lại xảy ra những điều kỳ lạ. Ngày hôm đó tôi gặp cậu lần đầu tiên và tôi bị công an bắt không vì một lý do gì. Đầu tiên tôi thấy cậu ta đi với một anh công an. Sau đó chính anh công an đó bắt tôi đưa vô đồn. Lạ lùng nhất là ở chỗ anh công an không thể giải thích cho cấp trên của mình vì sao anh ấy lại bắt tôi. Anh chỉ huy rất giận, bởi vì chỉ trong một buổi sáng hôm đó đã có hai trường hợp kẻ bị bắt chạy trốn: đầu tiên là một tên tội phạm nào đó, sau đấy là một cậu bé. Anh chỉ huy cách chức người công an đó và thả tôi ra. Hôm nay tôi gặp cậu bé này

lần thứ hai và ... không biết bằng cách nào cậu ta đã vào được chuồng thú để cứu một người cũng không rõ vì sao lại chui vào được. Tất cả thật kỳ lạ ...

- Không có gì kỳ lạ hết – giám đốc phản đối – Đơn giản là anh nhầm lẫn thôi. Còn về chuồng sư tử ... thì ngay bây giờ tôi sẽ đuổi người giữ thú vì tội quên đóng chuồng.

Ông giám đốc chưa dứt lời thì cửa ra vào xích mở và người giữ thú lo lắng bước vào.

- Thưa đồng chí giám đốc, - người giữ thú nói – Tôi vừa mới đi quanh chuồng và chẳng hiểu thế nào cả. Dạ xin đồng chí thứ lỗi cho ... Bọn chúng vào bằng cách nào? Chuồng đã được khóa cẩn thận, khóa hai vòng hắc hoi.
- Anh khẳng định điều đó? – giám đốc hỏi.
- Không phải chỉ một mình tôi, tất cả mọi người đều thấy. Anh cứ hỏi thử mọi người xem.
- La thật ... - ông giám đốc nói và quay sang phía Tôlic. Nhưng ông chỉ kịp thấy đôi giày của cậu bé lướt qua và tiếng đế giày gõ bộp bộp trên thảm.
- Bắt gữ anh hùng lại ! – giám đốc hét.

Người dạo chơi quay về phía tiếng kêu, rồi nhìn quanh không thấy ai giống anh hùng cả. Họ nghĩ là chắc ai đẩy đùa nghịch.

- Kỳ lạ thật ! – giám đốc lau mồ hôi trán rồi thả mình xuống ghế.
- Chẳng có gì kỳ lạ - ông bác sĩ nhận xét – Có lẽ chúng ta điên hết rồi. Hãy gọi bác sĩ ngay.

Misca đuổi kịp Tôlic khi đã đến gần nhà.

- Tại sao cậu bỏ chạy? – Nó hỏi.
- Chẳng lẽ tớ đã chạy à? – Tôlic hỏi lại.
- Cậu chạy như một người không bình thường.
- Đơn giản là tớ rất thích chạy.
- Tôlic ... - Misca ngập ngừng hỏi – Tôlic cậu đã ở trong chuồng thú thiệt à? Và cả Tritrerin cũng ở trong đó? Hay là do tớ cảm giác như thế?
- Có gì đặc biệt đâu !? – Tôlic nói – Mọi việc là như thế.
- Nhưng anh ta vừa mới đứng cạnh tớ. Cậu cũng đứng bên cạnh ... Ấy thế mà tự nhiên – cậu ở trong chuồng ... và tớ chẳng biết ...
- Tớ nhảy vào rất nhanh – Tôlic nói – Nếu như tớ nhảy chậm thì con sư tử đã xé xác anh ta rồi còn gì.
- Cậu hoàn toàn – hoàn toàn không sợ à?
- Sợ cái gì kia chứ ! Tớ chưa thấy sư tử sao?
- Thế tại sao cậu chạy trốn ông giám đốc vườn thú?
- Họ muốn thưởng cho tớ một nghìn rúp. Nhưng tớ bỏ chạy vì khiêm tốn.
- Thế tại sao cậu nói rằng ba cậu là người dạy thú? Ông ấy làm việc ở trường đại học, chứ đâu phải trong đoàn xiếc.
- Sao cậu cứ “tại sao, tại sao” hoài thế? Tớ nói với cậu rằng: bởi vì, bởi vì và hết.

Misca nghi ngờ nhìn Tôlic. Nó muốn hỏi: Tôlic học chơi khúc côn cầu lúc nào mà đánh hay hơn cả các kiện tướng? Và trông đầu nó nảy ra một ý nghĩ lạ lùng. Hay có thể, đây không phải là Tôlic thật. Tôlic thật còn không dám bò vào chuồng nhốt chuột nữa chứ đừng nói là chuồng sư tử. Và khúc côn cầu Tôlic thật chơi cũng chẳng hay hơn các bạn của mình. Misca nhớ lại thái độ lạ lùng của mẹ Tôlic sáng nay. Bà mẹ Tôlic trước đây sẽ chẳng khen Tôlic làm hư xe đạp và cũng sẽ không giấu ba nó về điều đó.

Càng nghĩ, Misca càng thấy là cậu bé này không phải là Tôlic mà có thể là một tên gián điệp nào đấy, và mẹ của nó cũng không phải là mẹ thật mà cũng là một nữ gián điệp hoặc là một mụ trộm cắp cải trang.

Đúng ra, Misca không nên nói với Tôlic về những nghi ngờ của mình, mà phải báo ngay với công an để bắt Tôlic giả và buộc nó khai ra Tôlic thật mà Misca làm bạn từ hồi lớp một bấy giờ ở đâu. Nhưng Misca là một cậu bé trực tính, không ưa mách khéo, nó hỏi thẳng:

- Này, Tôlic ... cậu là Tôlic hay không phải Tôlic?

Nhưng Tôlic không chút ngạc nhiên, dường như từ lâu nó đã chờ đợi câu hỏi này. Nó xắn ống quần lên và Misca nhìn thấy cái mụn cóc mà năm ngoái bọn chúng định dùng kéo cắt đi. Vậy là

không phải là Tôlic giả.

ào một ngày trong tuần Anna Gavrilôvna mang một tờ báo đến lớp.

- Đây là báo hôm nay – cô giáo nói với học sinh – Trước khi bắt đầu giờ học cô muốn đọc cho các em nghe một bài báo.

Học sinh xếp sách vở, vòng tay lên bàn, chuẩn bị nghe. Thích thú nhất là các trò lười nhác chưa thuộc bài. Chúng sẵn sàng nghe suốt cả ngày.

Anna Gavrilôvna ngồi xuống ghế và trải tờ báo ra.

- Bài báo có tên: “Người anh hùng chưa tìm ra”. “Chủ nhật vừa qua, người đi chơi vườn bách thú đã chứng kiến một câu chuyện không bình thường. Đó là

một ngày nắng đẹp. Người đi chơi đông vui, náo nức. Họ tò mò ngắm nhìn những con thú được mang về từ những nơi xa xôi của đất nước chúng ta và các nước khác. Đặc biệt, rất đông người xúm quanh chuồng sư tử. Con sư tử to lớn gầm gừ nhìn người qua lại. Người đi xem chăm chú chiêm ngưỡng vị chúa tể của núi rừng. Và chẳng ai để ý đến một cậu bé khiêm tốn đứng bên cạnh chuồng. Bỗng vang lên những tiếng kêu hoảng sợ. Một thanh niên ngổ ngáo không hiểu từ đâu chui vào chuồng thú. Chỉ một giây thôi là con sư tử sẽ xé xác anh ta !... Không một ai có thể giúp anh ta được ! Không một ai? Nhưng không ! Chỉ nửa giây sau trong chuồng thú có hai người. Người mới vào xông tới con sư tử và ... “vị chúa tể” hoảng sợ lùi dần. Và cậu thiếu nhi (bởi người mới vào là cậu thiếu nhi) tiếp tục tấn công mặc dù trong tay cậu chẳng có một thứ vũ khí gì ngoài cái mũ bình thường. “Vị chúa tể” gầm gừ rút lui rồi biến vào gian trú động của nó. Thế là con người đã chiến thắng thú dữ. Người chiến thắng là một học sinh của thành phố chúng ta, chính là cậu bé mà mấy phút trước đây đã đứng bên cạnh chuồng sư tử. Người anh hùng nhỏ tuổi lại rất khiêm tốn. Được hỏi về hành động của mình, cậu thiếu nhi trả lời “Bất cứ một học sinh nào ở vị trí tôi cũng hành động như thế”. Chúng tôi chưa kịp biết tên họ của con người dũng cảm, nhưng phóng viên của chúng tôi đã kịp chụp bức ảnh này”.

Anna Gavrilôvna đặt tờ báo xuống bàn và nhìn lớp học im phăng phắc.

Bọn trẻ tròn xoe mắt nhìn cô giáo. Những tay lười nhác, đã quên những bài chưa thuộc của mình, ngồi im không động đậy. Chỉ một mình Tôlic, khiêm tốn cúi đầu, lấy ngón viết khều khều mặt bàn.

- Thế mới thật lạ ! – cuối cùng Xasa Ardukanhan nói.

- Một hành động anh hùng hiếm có – Lêna Travin đồng tình.

Còn Lêna Seglôva thở ra nói:

- Giá như trong lớp ta có những người như thế ...

- Ở đây có cả ảnh nữa – Anna Gavrilôvna nói và âu yếm nhìn về phía Tôlic – Biết đâu được, cậu bé ấy lại ở trong lớp ta thì sao?

Bọn trẻ cười ồ. Chúng cho là cô giáo nói đùa. Chúng quay lại nhau hỏi: “Có thể đấy là cậu?”. Và từng đứa trả lời: “Tất nhiên, tớ đấy mà”. Xasa Ardukanhan đá chân Tôlic hỏi: “Có thể, đấy là cậu, phải không Ruzcôp?”

- Vâng, tôi – Tôlic trả lời.

Cả lớp lại cười ồ. Tất cả đều biết là Tôlic sợ cả chuột trắng. Và Anna Gavrilôvna cũng cười.

Nhưng nếu bọn trẻ chú ý sẽ thấy cô giáo hết nhìn tờ báo lại nhìn Tôlic.
- Cô giáo ơi, cho xem ảnh Ruzcôp đi – bọn trẻ nói cười âm ỉ – Ruzcôp nói là chính bạn ấy đấy.
Anna Gavrilôvna giờ tờ báo lên.

Mấy đứa ngồi gần bàn cô giáo lập tức im bật. Dần dần hàng thứ ba, thứ tư cũng im luôn. Ở bàn cuối nghe thấy những tiếng khi khi rồi mất hẳn. Chỉ còn mỗi Lêna Travin bị cận thị là vẫn tiếp tục cười.

Không khí lớp học hoàn toàn im lặng.

Khuôn mặt tròn xoay tươi cười của Tôlic từ trong tờ báo đang nhìn bọn trẻ.

- Ruzcôp ... - Lêna Seglôva thầm thì kinh ngạc.

Tất cả quay về phía Tôlic. Nó ngồi đó như chẳng có gì xảy ra và tiếp tục khều mặt bàn.

- Ruzcôp, có phải cậu không? – Lêna Travin thiếu tin tưởng hỏi.

- Tớ. Thì sao? – Tôlic nói, vẻ ngạo mạn.

Lại im lặng. Tất cả bọn trẻ chăm chú nhìn Tôlic như thể tìm trên người nó một cái gì đó không bình thường, dường như chúng cho rằng những người anh hùng cần phải có đôi tay hay đôi chân đặc biệt. Cả Misca Pavlôp cũng bị nhìn, bởi đôi bạn ngồi cạnh nhau và có nghĩa là Misca cũng chịu ảnh hưởng ánh hào quang của Tôlic. Ngồi dưới ánh mắt của bạn bè Misca cảm thấy khó chịu. Còn Tôlic vẫn ngồi bình tĩnh, dường như từ lâu nó đã quen được đăng ảnh trên báo chí.

- Có nghĩa là chính em, Ruzcôp? – Anna Gavrilôvna hỏi.

- Vâng, thưa cô, chính em – Tôlic trả lời.

- Tại sao em không nói tên họ của mình?

- Em sợ ...

Bọn trẻ bật cười nhưng ngay lập tức hích nhau im lặng. Chúng không muốn bỏ sót một lời của Tôlic.

- Em sợ cái gì?

- Em sợ mẹ mắng.

Cả lớp nói cười vui vẻ. Bởi quá hài hước: một con người hoàn toàn không sợ sư tử, lại sợ mẹ một cách kinh khủng. Người anh hùng con có biệt tài hóm hỉnh !

Bọn trẻ rời khỏi chỗ của mình, bao quanh bàn Tôlic. Chúng muốn biết chuyện xảy ra cụ thể thế nào và ai là người được Tôlic cứu sống. Đứa nào cũng muốn đến gần Tôlic và vỗ vào lưng nó, bởi không phải lúc nào cũng có thể vỗ lưng một người vĩ đại thế này. Anna Gavrilôvna dường như không để ý đến sự mất trật tự. Bọn trẻ ồn ào đến mức thầy hiệu trưởng đi ngoài hành lang cũng nghe thấy.

Cửa vào lớp xịch mở. Bọn trẻ quay về phía cửa. Thầy hiệu trưởng – người có quyền đuổi bất cứ ai, kể cả cô Anna Gavrilôvna vào bất cứ lúc nào – đứng nhìn lớp học mất trật tự.

- Chuyện gì thế này? – thầy hiệu trưởng hỏi.

- Tôi vừa đọc cho các em nghe bài báo – cô Anna trả lời.

- A ha – thầy hiệu trưởng nói. Ông chăm chú nhìn Tôlic và nghiêm nghị nói tiếp – Giỏi đấy, Ruzcôp ! Sau giờ học lên tôi gặp.

Cửa đóng lại sau lưng thầy hiệu trưởng.

- Nào, tất cả ngồi vào chỗ của mình – Anna Gavrilôvna nói – Chúng ta bắt đầu bài học. Ruzcôp sẽ kể cho chúng ta sau.

Nhưng bọn trẻ thấy ngay là cô giáo chỉ nói để cả lớp trật tự, chứ bản thân cô cũng muốn nghe Tôlic kể ngay.

- Để Ruzcôp kể bây giờ đi cô ! Sau đấy chúng em sẽ tự học lấy ! Chỉ một lần thôi cô ! Chỉ một bài học tí xíu thôi mà ! – bọn trẻ kêu lên.

- Thôi được – cô giáo nói – Ruzcôp kể đi, tất nhiên là nếu như em muốn. Những trường hợp như thế này không phải là thường xuyên.

Tôlic đứng lên, đằng hắng và nhìn vào mắt Anna Gavrilôvna, bắt đầu:

- Chủ nhật vừa rồi em và Misca rủ nhau đi bách thú. Em mua vé cho Misca. Và mua cả kem cây nữa. Kem cây tui em cho gấu con ăn và tiếp tục đến chuồng voi. Nó nói với em.
- Voi nói? – Cô giáo hỏi trong tiếng cười rộ của bọn trẻ.
- Misca nói – Tôlic tỉnh bơ như không – Nó nói: “Tôlic, cậu có thể ăn con voi không?” Và em trả lời nó: “Đừng hỏi vớ vẩn. Anna Gavrilôvna thường nói với chúng ta là đừng bao giờ đưa ra những câu hỏi vớ vẩn”. Đúng vậy không, cô Anna?
- Đúng, đúng – cô giáo nói – Em kể chuyện con sư tử đi chứ.
- Cậu đừng bịa – Misca giật ống quần Tôlic, thăm thì. Nhưng Tôlic dường như không để ý.
- Sau đó chúng em đến hồ gấu trắng. Mấy con gấu đang bơi. Một bé gái rơi xuống đó và bị xé ra từng mảnh ...
- Khi nào? – Bọn trẻ đồng thanh kêu lên.
- Cách đây không lâu – Tôlic thản nhiên trả lời. – Tớ không nhớ rõ. Lúc đó tớ không có ở đấy. Không thì tớ đã cứu được. Nói chung, tớ miễn trẻ nhỏ. Các cậu đã biết là tớ đã bắt một tên tội phạm như thế nào?
- Không ! Bọn trẻ kêu lên.

Tôlic nhún vai, tỏ vẻ như sáng nào nó cũng bắt được một tên tội phạm.

- Một phạm nhân to béo như thế này này – nó đưa tay ra tả - Hẳn ăn trộm một trăm kilôgam dồi nhân thịt. Và rút súng lục định bắn. Còn tớ ...
- Rurcôp, Anna Gavrilôvna ngắt lời nó – Từ lâu chúng ta đã biết em bắt bọn tội phạm như thế nào rồi. Cô đã nghe chuyện đó từ hồi năm ngoái kia. Còn với sư tử, em cũng chiến đấu như vậy à?
- Không, thật đấy, báo hoàn toàn viết đúng ! – Tôlic tức giận – Đúng không, Misca?
- Đúng đấy, cô Anna ạ - Misca khẳng định – Chính em thấy mà.
- Vậy đừng đi lạc đề nữa – cô giáo nói.
- Thế thì em đi ngay vào con sư tử - Tôlic

(CHỖ NÀY BỊ THIẾU 3 TRANG)

từ tay người này sang tay người khác và đến cuối buổi học thì nhàu nát. Nếu Tôlic ra nhà ăn thì những người đứng trước sân sàng nhường chỗ. Trong phòng thiếu nhi đã có một bài báo với tựa đề: “Người anh hùng trong trường học chúng ta”. Còn ông chủ tịch hội thân hữu nhà trường thì đề nghị cho trường học mang tên A.Rurcôp.

Ngày hôm đó không biết Tôlic đã phải bắt tay mấy trăm lần, nghe không biết bao nhiêu lời chúc mừng, chỉ biết rằng mới về đến nhà, không kịp ăn tối, Tôlic đã lăn ra đi-văng ngủ. Nó không hề hay biết mẹ đã cẩn thận cởi giày, quần áo và bế nó vào giường. Mẹ đắp chăn cho Tôlic, đứng một lúc lâu bên cạnh giường và sung sướng nhìn thấy đứa con mỉm cười trong mơ. Mẹ biết rằng chỉ có những người rất tốt mới có thể mỉm cười trong giấc ngủ.

ôlic đạt thành tích rực rỡ trên sân khúc côn cầu. Theo luật lệ, nó không được thi đấu cho đội người lớn, kể cả đội trẻ. Nó phải chơi cho đội thiếu niên. Nhưng ở đây không phải là cuộc thi đấu thật sự. Những cậu bé đã chơi hai ba năm trông như mới biết đi so với Tôlic. Mình nó có thể thắng cả một đội thiếu niên.

Tôlic tập luyện với người lớn. Điều đó cũng không cho phép, nhưng huấn luyện viên dành cho Tôlic một sự ngoại lệ. Ở đội người lớn Tôlic cũng chơi hay nhất. Các kiện tướng thể thao lắc đầu nói rằng, cái của kỳ dị này họ chưa thấy trong đội bao giờ. Muốn trở thành một cầu thủ giỏi thì ít ra cũng phải mất vài năm tập luyện, hàng nghìn lần tập đánh vào gôn và những bài học chuyên môn khác.

Danh hiệu kiện tướng mà họ đạt được không dễ dàng. Họ không thể nào hiểu nổi tại sao cậu bé lại có một khả năng tuyệt vời như vậy. Nhưng các cầu thủ không hề ghen ghét Tôlic. Họ thấy nó chơi hay hơn nhất cả và cố gắng học tập cách chơi của nó. Họ coi Tôlic như bạn bè và cũng như huấn luyện viên, họ lấy làm tiếc vì Tôlic chưa thể chơi trong đội tuyển Liên Xô bởi còn quá nhỏ.

Vinh quang của Tôlic được lan truyền đến tai tất cả các vận động viên trong thành phố. Cả những người từ các thành phố khác cũng đến chiêm ngưỡng lối chơi của Tôlic. Và tất cả những ai xem Tôlic chơi lần đầu đều phải kinh ngạc lắc đầu, nhưng không thể tin ở chính mắt mình.

Misca cũng thường xuyên đến bãi tập. Nhưng tất nhiên, nó luyện tập cách biệt với Tôlic, cùng với những đứa trẻ khác. Chúng rất ít khi được thi đấu, chủ yếu là “rèn luyện thể lực”. Tôlic thường bắt gặp đôi mắt thèm muốn của Misca nhìn nó dắt bóng trượt trên băng. Đôi lúc huấn luyện viên cũng khen Misca. Nhưng không phải là kỹ thuật mà là vì nó chơi dũng cảm.

Đôi bạn cùng đi đến bãi tập. Nhưng suốt cả buổi tập chúng chẳng gặp nhau mấy. Misca vào gian thể thao “rèn luyện thể lực”, còn Tôlic thì mặc trang phục khúc côn cầu biểu diễn lối đánh kỳ diệu trên sân băng. Vinh quang của Tôlic càng lớn thì tình bạn của nó với Misca càng giảm. Misca hầu như không ghen tị với Tôlic. Ngược lại, nó nhìn Tôlic một cách kính trọng. Và sự kính trọng đó quả là quá lớn. Misca cảm thấy không thể nói chuyện một cách bình thường với một Tôlic nổi tiếng như vậy.

Đã có lần Tôlic quyết định chỉ một que diêm để Misca có thể chơi như nó. Nhưng rồi nó nghĩ rằng khi ấy vinh quang cũng sẽ phải chia đôi. Điều đó hoàn toàn không cần thiết. Và Tôlic đã không tốn một que diêm.

Cuối cùng, trong thời gian tập luyện, huấn luyện viên Altunôp gọi Tôlic đến và dẫn nó vào phòng y tế.

- Anh đã kêu nài để họ cho phép chú em chơi trong đội người lớn – huấn luyện viên nói – Một đoàn kiểm tra đặc biệt đã đến. Họ sẽ khám sức khỏe cho em. Chú phải làm sao cho họ thấy, hiểu không?

- Có gì không hiểu đâu? – Tôlic trả lời – Tốt hơn là để cho họ xem em chơi như thế nào.

- Họ đã xem rồi. Chỉ có chú không nhìn thấy họ thôi.

Trong phòng y tế, sau chiếc bàn dài có bốn người ngồi. Một người là bác sĩ của sân vận động. Những người còn lại Tôlic không biết, nhưng ít ra cũng phải là giáo sư bởi tất cả đều đeo kính.

Khi Tôlic đi vào, các giáo sư nhìn nó với một sự kinh ngạc che giấu.

- Xin chào các giáo sư – Tôlic nói.

Các vị giáo sư gật đầu chào lại.

- Cho phép tôi – một giáo sư đeo kính hai lớp hỏi. Tôlic có cảm giác ông là giáo sư chính.

- Xin mời đồng nghiệp – giáo sư đeo kính một lớp trả lời.

- Anh bạn trẻ - giáo sư chính nói – trước hết anh hãy trả lời tôi đã học chơi hay như vậy ở đâu?

- Cháu đã chơi ở sân nhà – Tôlic trả lời.

- Anh muốn nói là chỉ cần chơi ở sân nhà với các bạn cùng lứa anh đã học được cách chơi của những kiện tướng thể thao?

- Và hơn thế nữa, Tôlic nói – Cháu còn chơi hay nhất thế giới.

- Gờm, - giáo sư chính nói – một nhà thể thao trẻ trước hết phải biết khiêm tốn ! Bây giờ hãy nghe tôi nói đây. Tôi sẽ gọi ra những từ khác nhau, còn anh sẽ đáp lại những từ anh nghĩ ra trước tiên. Trò chơi là như thế. Hiểu không?

- Có gì đâu mà không hiểu? – Tôlic nói.

- Tôi bắt đầu. Chú ý này, Lê !

- Táo.

- Đục !

- Cái.

- Thìa!

- Nĩa.

- Mèo !

- Chó.

- Diêm!

- Thần.

- Cậu nói cái gì ? – ông giáo sư ngạc nhiên – Tại sao lại thần? Thần nghĩa là gì?

Tôlic hoảng sợ. Nó hiểu mình lỡ đà. Nó nghĩ rằng, hay giờ ông giáo sư sẽ lấy hộp diêm thần và đuổi nó ra. Khi ấy mọi người sẽ biết nó không phải là con người lừng danh như họ tưởng.

Tôlic lùi về phía cửa, giữ chặt tay trong túi chứa hộp diêm.

- Câu sớ tôi à? – giáo sư hỏi.

- Không – Tôlic nói – Chẳng có gì hết ... Cháu phải đến trường.

Ông giáo sư nghiêng về phía các giáo sư khác hội ý.

Tôlic nhìn về phía cửa. Nó muốn biến mấy ông giáo sư này thành giun hết để khỏi phải trả lời những câu hỏi hiểm hóc.

- Nói chung, thần kinh bình thường – cuối cùng giáo sư chính nói – Tôi chỉ không hiểu diêm thần là nghĩa làm sao. Cùng ta tiếp tục.

Bây giờ đến lượt ông giáo sư đeo kính một lớp. Ông bắt đầu nghe tim phổi, đo huyết áp. Sau đó ấn bụng, kiểm tra tai, mắt. Ông đút thìa vào miệng Tôlic bắt nói “ a – a – a”. Suýt nữa thì Tôlic đẩy thìa ra nhưng thấy các giáo sư cùng lúc lắc đầu, nó phải cố chịu đựng, mặc dù có thể biến các ông ấy với cái thìa thành giun để.

- Có gì đâu, tất cả đều tốt đẹp – giáo sư chính kết luận – Một cậu bé phát triển bình thường.

- Cám ơn giáo sư – huấn luyện viên Altunop sung sướng nói – Bây giờ sẽ đưa cậu bé vào thành phần dự tuyển quốc gia.

- Nhưng tiếc là không thể - giáo sư lắc đầu – Tôi nói: “Cậu bé phát triển bình thường”. Điều đó không có nghĩa là cậu bé có thể chơi với đội người lớn. Cậu ta sẽ không chịu đựng được cường độ thi đấu. Thể lực chưa cho phép cậu bé chơi cho đội tuyển.

- Cậu ta chơi hay hơn bất cứ một người lớn nào ! – huấn luyện viên nói.

- Vâng – giáo sư hưởng ứng – tất nhiên là một sự kỳ dị, không thể giải thích nổi. Nhưng dù sao cũng phải chờ một vài năm nữa. Tôi không có quyền. Mặc dù tôi cũng tiếc, nhưng không thể làm khác được.

- “Thể lực chưa cho phép” nghĩa là gì – Tôlic hỏi khi nó và huấn luyện viên đã ra khỏi phòng.

- Có nghĩa là, chú em chưa đủ sức mạnh – huấn luyện viên trả lời, rồi thở ra – Họ không cho phép chú em chơi với người lớn.
- Thế em sẽ làm gì với mấy đứa bé kia ?!
- Đúng – huấn luyện viên Altunop đồng ý – Nhưng hội đồng đã quyết định rồi ... Giá như chú em khỏe hơn...
- Em có thể khỏe mạnh hơn tất cả ! – Tôlic nổi giận
- Đừng khoác lác. Hãy khiêm tốn hơn.
- Em chẳng có gì phải khiêm tốn. – Tôlic nói – em sẽ chứng minh cho họ thấy.

Và Tôlic chạy ngược trở lại. Nó dừng một lúc ở cửa phòng y tế. Nó làm gì ở đây, huấn luyện viên không rõ. Cửa xích mở và các giáo sư đi ra cầu thang.
Giáo sư chính đi trước. Các giáo sư khác lần lượt theo sau. Tôlic đứng cản đường họ.
- Thưa bác – nó nói với giáo sư chính – bác không tin là cháu rất khỏe à?
- Tin, tôi tin - giáo sư mỉm cười – Cho phép tôi đi qua, cậu bé.

Và ngay lúc ấy huấn luyện viên Altunop nhìn thấy người học trò của mình một tay nâng giáo sư chính, còn tay kia nâng giáo sư đeo kính một lớp và đưa cả hai xuống cầu thang. Các giáo sư cũng không chống lại vì quá bất ngờ. Cho đến chân cầu thang giáo sư chính mới nhớ ra và đá hậu Tôlic. Nhưng Tôlic không cảm nhận cú đá. Còn trên gót chân của giáo sư thì nổi lên một quầng đỏ.

Tôlic đặt cả hai xuống đất, rồi cầm lấy cây sắt được chở đến để sửa khán đài, vung tay ném lên cao. Rít như tên lửa, thanh sắt bay lên trời xanh và biến mất. Nó rơi ra ngoài thành phố, nhưng điều đó không ai nhìn thấy. Nhưng các giáo sư lại được chứng kiến Tôlic dùng tay đập một viên gạch nát vụn. Sau đó nó cầm bức tượng cầu thủ khúc côn cầu cao ba thước tung từ tay này sang tay kia rồi cẩn thận đặt vào chỗ cũ. Cuối cùng, Tôlic chọn từ đồng gỗ một khúc to nhất và nhẹ nhàng kê vào gối bẻ đôi. Nó tiến đến trước mặt các giáo sư và hỏi:

- Đã thấy là tôi khỏe chưa?
Ông giáo sư chính sững sốt, hết nhìn khúc gỗ gãy lại nhìn bức tượng cao lớn đang đứng yên tĩnh ở vị trí của mình.
- Các ông có thấy gì không, hỡi các bạn đồng nghiệp? – ông ta hỏi.
- Còn các ông có thấy gì không? – ông đeo kính một lớp trả lời.
- Tôi có cảm giác ...
- Và tôi có cảm giác ...
- Có thể tất cả chúng ta chỉ cảm giác ? – giáo sư chính nói, thiếu tự tin.
- Đúng, chúng ta chỉ cảm giác thôi, - giáo sư đeo kính một lớp thở ra – Bởi không thể như thế được.
- Không thể - giáo sư chính tán thành.

Các giáo sư sợ hãi nhìn Tôlic rồi ngồi vào xe của mình, nổ máy. Và như vậy là Tôlic cũng chẳng được phép chơi cho đội tuyển. Tôlic thở dài và đi vào phòng thay quần áo.

- Ruzcôp ! – một tiếng gọi từ phía sau.
Tôlic dừng lại. Đưa tay lau mồ hôi trán, huấn luyện viên đi nhanh về phía nó.
- Như thế nghĩa là thế nào, Ruzcôp – huấn luyện viên hỏi, hất đầu về phía khúc gỗ gãy.
- Em lờ - Tôlic khiêm tốn trả lời.
- Lờ à? – huấn luyện viên Altunop hét lên – Cậu nói là “lờ” ?! Thế mà tôi tìm một người “lờ” như cậu không ra đấy !
- Nhưng em không có lỗi vì sinh ra mạnh khỏe.
- Nghe đây Ruzcôp – huấn luyện viên hỏi nhỏ - Hãy nói cho tôi biết, cậu là ai. Cậu là người hay là trời? Hay cậu bị thần kinh? Tôi xin thề là không nói lại với ai hết. Cậu làm những cái đó bằng cách nào?
- Rất đơn giản – Tôlic cười nói. Nó cầm lấy một khúc gỗ khác đặt vào đầu gối thứ hai bẻ đôi – Chỉ cần mạnh tay một chút là được.
- Thôi về đi, Ruzcôp – huấn luyện viên mệt mỏi nói – Tôi hoàn toàn không hiểu. Ngày mai cậu

đến nhé, chúng ta sẽ nói chuyện. Hôm nay tôi mệt quá rồi.

Huấn luyện viên ôm đầu đi về phía phòng y tế để hỏi bác sĩ xem có thuốc gì chữa bệnh thần kinh không. Anh ta nghĩ là mình bắt đầu bị bệnh ảo giác. May mà anh ta không nhìn thấy Tôlic giận dữ vì không được vào đội tuyển đã đá chân vào đồng gỗ, làm các khúc gỗ đổ xòa như những que diêm.

Huấn luyện viên không biết rằng anh vừa mới trò chuyện với một người khỏe nhất thế giới.

Đã là lần thứ mười bốn trẻ tụ họp lại để nghe Tôlic kể chuyện đánh sư tử. Sau buổi họp mặt, Seglôva đến bên cạnh Tôlic.

Gần đây cô bé trở nên rất thân mật với nó.

- Ruzcôp – Lêna nói – Mình đề nghị cậu thế này. Bọn mình muốn đề cử cậu làm lớp trưởng. Cậu thấy thế nào?

- Cứ việc – Tôlic không từ chối – Tớ cũng có thể làm lớp trưởng.

- Ngoài ra, đến ngày 1 – 5 bọn mình sẽ tổ chức một buổi biểu diễn văn nghệ phục vụ phụ huynh học sinh. Cậu sẽ góp một tiết mục nhé!

- Tớ sẽ làm gì?

- Đơn giản thôi. Cậu sẽ kể lại hành động dũng cảm vừa rồi. Về sư tử ấy mà.

- Tớ đã kể hàng trăm lần.

- Thì có sao đâu – Lêna nói – Mỗi người sẽ biểu diễn những gì mà mình biết. Lêna Travin chẳng hạn, sẽ kéo violông.

- Tớ cũng có thể kéo violông – Tôlic thản nhiên nói. Còn hay hơn cả Travin của cậu nữa.

- Cậu ?!

- Tớ. Có thể múa, có thể hát. Tớ có thể làm mọi thứ.

- Và chơi được cả pianô?

- Có thể cả hai pianô một lúc.

Lêna nghi ngờ nhìn Tôlic. Nhưng cãi nhau với anh hùng thì cô bé không muốn. Lỡ ra cậu ta giận không chịu biểu diễn thì khổ.

- Thế thì cậu đến dượt nhé – Lêna nói.

- Tớ không cần dượt cũng được.

- Sẽ giới thiệu cậu như thế nào?

- Giới thiệu là Ruzcôp sẽ biểu diễn. Vậy thôi.

- Cám ơn – Lêna nói và chìa tay cho Tôlic. Tôlic cầm tay cô bé, Lêna bồng hết lên, xoay tròn.

Lúc đầu Tôlic không hiểu. Còn Lêna gần như khóc, xoa xoa các ngón tay đau.

- Đồ điên ! – cô bé mắng – tớ là con sư tử của cậu đấy à ?! Dập tay tớ rồi còn gì.

Tôlic quên bằng mình là người mạnh nhất thế giới.

Từ lúc đó trở đi bắt tay chớ thành trò chơi của Tôlic – một trò chơi rất hấp dẫn. Đặc biệt là khi bắt tay với bọn lớp trên. Chẳng hạn, từ xa một tay lớp 10 đi tới. Anh ta sẽ nói: “ A – a – a, người chiến thắng sư tử ...”. Tôlic sẽ trả lời: “Vâng, tôi đây” rồi họ chìa tay cho nhau. Và chỉ một giây sau anh bạn lớp mười đã co gúm lại, nhảy tung tung.

Sau giờ giải lao thứ ba, cả trường đã biết chuyện Tôlic có bàn tay thép và không ai dám đưa tay cho nó bắt. Không một ai dám va chạm với nó, bởi chỉ cần Tôlic hất nhẹ là bất cứ ai cũng phải ngã lăn kềnh. Vinh quang của Tôlic lớn lên từng phút. Từ một học sinh lớp bốn bình thường nó đã trở lên nổi tiếng. Còn gì thú vị hơn !

Đúng là cũng có những lúc bất lợi như khi chơi bóng ném trong giờ giải lao, suýt nữa thì Tôlic ném bóng xuyên qua người Xasa Ardukanhan. Xuyên thì không đến nỗi nhưng ở bả vai Xasa hiện ra một vết bầm to tướng. Sau đó chẳng ai muốn chơi với Tôlic nữa. Tất cả đều sợ. Và Tôlic lững thững một mình cùng với sự vinh quang của mình.

Chỉ một mình Misca là thấu hiểu nỗi cô đơn của bạn. Nó đến bàn Tôlic, nói:

- Nào, chúng ta cùng chơi cái gì đi.
 - Các cậu mà chơi gì ! – Tôlic giận dỗi nói – Toàn là bọn hèn nhát.
 - Không ai hèn nhát cả - Misca nói – Chỉ do cậu quá mạnh đó thôi. Chơi với cậu không hấp dẫn. Cũng như cậu sẽ không thích thú gì khi chơi khúc côn cầu với tớ. Và cũng chẳng ra sao nếu cậu phải chơi cờ tướng với Bôtvinnhic. Chỉ cần hai nước đi là ông ta ăn cậu.
 - Tớ có thể thắng ba Bôtvinnhic một lúc – Tôlic nói – Tớ không muốn thôi.
- Theo thói quen Misca lại gõ tay vào trán.
- Thôi được, - đầu tiên cậu thử chơi với tớ đã.

Bản thân Tôlic không biết chơi cờ. Nhưng thời gian gần đây nó đã quen được ca tụng nên không thể hình dung là mình có thể không thành công trong một việc gì đấy.

Nó gần như không để ý là mọi thành công của nó đều nhờ có hộp diêm thần. Tất nhiên nó không quên hộp diêm, nhưng thực tế nó đã trở thành người mạnh nhất và khéo léo nhất. Do đâu mà có được như vậy – điều đó không quan trọng.

Tôlic cảm thấy buồn cười, bởi Misca dám cả gan thách nhau với một con người vĩ đại như nó.

- Tớ có thể ném cậu lên Mặt trăng bằng tay trái. – Tôlic nói.
- Đầu tiên cậu hãy thắng cờ tớ đã !
- Tớ có thể làm ... Tớ có thể làm mọi chuyện !
- Nhưng cờ tướng thì sao? ...
- Có thể nhắm mắt mà chơi ! – Tôlic nói một cách tự hào.
- Thế thì sau buổi học đến nhà tớ. Có thể mở mắt cũng được.

Sau buổi học Tôlic không về nhà mình mà đến thẳng nhà Misac. Mẹ Misca cho chúng ăn tối, rồi hai đứa ngồi vào bàn cờ.

Misca đi trước. Tôlic nhắm mắt đẩy chốt. Misca mỉm cười, đi tượng. Tôlic lại đẩy chốt. Misca đẩy tiếp một con gì đó mà Tôlic chưa biết tên.

- Mở mắt được rồi đấy – Misca nói – Chiếu tướng – gọi là “chiếu con tướng nít”.
- Tại sao lại “con nít” ?! – Tôlic nổi giận.
- Bởi vì chỉ có con nít mới bị chiếu tướng kiểu này. Chúng hoàn toàn không biết chơi.
- Cậu im đi, - Tôlic nói – Cậu đã chui vào chuồng sư tử chắc !
- Tớ chẳng nói chuyện đó – Misca trả lời – Tớ không nói là tớ chui vào. Chỉ có cậu nói là thắng tớ. Thế thì thắng đi !
- Tớ có thể trèo vào chuồng báo !
- Tớ không nói hổ báo. Tớ đang nói chuyện cờ tướng.

Ván thứ hai Tôlic chơi mở mắt. Vì chỉ năm nước đi là kết thúc. Tôlic lại bị chiếu tướng. Hy vọng có thể làm nên chuyện bất ngờ. Tôlic thua cả ván thứ ba và thứ tư. Sau ván thứ năm thì Tôlic nổi xung.

- Một trò chơi ngu ngốc ! – Nó tuyên bố - Ô với hình, nhắm nhí ! ...
- Một trò chơi bình thường – Misca phản đối – nhưng phải biết suy nghĩ.
- Tớ không nghĩ à?
- Có nhưng dở.
- Có nghĩa là tớ ngu?
- Đơn giản là cậu không biết chơi, nhưng khoác lác.
- Tớ khoác lác ?!
- Thế còn ai nữa !
- Tớ có thể vào chuồng có ba con báo một lúc !

Misca cười mỉa và dồn cờ lại. Còn Tôlic – Tôlic vĩ đại và vô địch ! – cảm thấy rằng chỉ cần một giây nữa là nó sẽ dẫm nát Misca. May mà giây đó đã không tới. Tôlic hình dung ngay rằng nếu nó giẫm nát Misca thì chẳng còn ai để nó trả hận. Còn trả thế nào thì Tôlic đã nghĩ ra. Nó không

cho phép một người bạn cũ, mà lúc này là thằng Misca Pavlôp nhỏ bé và hèn yếu cười cợt nó. Tôlic dứt tay vào túi.

- Cậu làm bầm cái gì đấy? – Misca hỏi.
- Cậu sẽ biết ! Sắp cò ra !

Ván đầu tiên Misca bị thua ở nước thứ 14. Ván thứ hai – nước thứ 15. Ván thứ ba – nước thứ 12. Tôlic đi cò không suy nghĩ.

- Tôlic, cậu đã bao giờ chơi cò đâu ?! – Misca ngạc nhiên nói.
- Tớ giả cách thôi – Tôlic thản nhiên trả lời – Chơi ván nữa?

Misca chăm chú nhìn Tôlic, chừng như muốn hỏi một điều gì, nhưng không kịp hỏi thì Misca đi vào phòng.

- Chơi cò đấy à? – Ba nói – Xin hoan nghênh các bạn. Cái đó tốt hơn đã bóng nhiều. Ai ăn nào?
- Nó ăn con liên tiếp – Misca nói.
- Thế à ! Chớ Tôlic chơi cò từ hồi nào? – Ba hỏi.
- Cháu tự chơi một mình – Tôlic giải thích.
- Ba thử chơi với nó xem – Misca đề nghị - Nó chơi hay lắm.
- Ba sợ Tôlic không thích thú thôi. Dù sao ba cũng là vận động viên cấp 1.
- Không sao. Cấp của cháu còn nhỏ hơn – Tôlic khích lệ ba Misca. Nó không biết rằng cấp 1 không phải là cấp thấp nhất mà là cấp cao nhất.

Misca sắp quân cò ra.

Sau nước thứ năm ba nói:

- Gờm ...

Sau nước thứ mười ba nói:

- Ô hô !

Tôlic đi nhanh như chớp. Sau mỗi nước đi của nó ba lại gãi cằm và nghĩ rất lâu. Misca lo lắng theo dõi trận đấu, vì nó biết rằng không giống những người khác, trong trường hợp nan giải, người đánh cò không cào tóc mà lại gãi cằm.

Sau nước thứ 17 ba tươi tỉnh hơn, và nói:

- Nào, nào, xem nào, anh bạn thân mến ...

Như thế có nghĩ là ba có thể thắng sau vài nước nữa.

Sau nước 21 ba nói:

- À ... à ...

Và sau nước 23 ba bị mất một quân và chịu thua.

- Tôlic ! – ba nói một cách long trọng – Cháu có biết cháu là một thiên tài ?
- Dạ biết chứ. – Tôlic trả lời.
- Cháu học chơi như thế từ khi nào vậy?
- Cũng mới thôi. Bác chơi nữa chứ?
- Rất sẵn sàng – ba sắp cò và thua tiếp một ván nữa.
- Thật là khó tin ! – ba kêu lên – Cháu chơi với bác như một đứa trẻ. Nhất định là cháu phải tham gia thi đấu.
- Không được đâu – Tôlic khiêm tốn trả lời – Bài vở quá nhiều !
- Ba biết không, nói chung Tôlic có rất nhiều khả năng – Misca nói, đưa mắt nhìn Tôlic – Cả khúc còn cầu nó cũng chơi hay nhất, ở trường nó là người mạnh nhất, và thú dữ nó cũng không sợ.
- Đấy, con lấy gương bạn mà học theo – ba khuyên – Cần phải học những người hơn mình.
- Con cũng muốn nhưng ... - nhìn thấy Tôlic đưa cùi chỏ về phía mình. Misca không nói nữa.

Không phải nó sợ cùi chỏ. Nó thấy rằng kể cho ba nghe những điều kỳ lạ xảy ra với Tôlic là không tốt, bởi Tôlic không muốn điều đó.

Tiến Tôlic xuống cầu thang, Misca cứ thắc mắc: “Tại sao Tôlic lại không kể những chiến công của mình cho ba, cho mẹ và những người thân thuộc?”. Có lẽ chỉ mỗi mình Tôlic giải thích được câu hỏi đó.

àng đến ngày lễ, lòng người càng rạo rục. Đặc biệt là lễ 1 – 5. Bởi đây là ngày lễ của mùa Xuân. Sau ngày lễ là cả một mùa hè vui chơi thoải mái.

Khắp thành phố cờ treo rợp trời, những hàng bóng điện đủ màu, nhấp nháy. Trên các quảng trường người ta trưng bày những quả địa cầu to lớn với các con tàu vũ trụ bay quanh. Trong các sân nhà đã vang lên những tiếng khóc của trẻ thơ vì chúng đã làm nổ những quả bóng đầu tiên.

Trong các trường học trẻ em tích cực chuẩn bị cho ngày lễ. Chúng đọc thơ, tập hát, chuẩn bị biểu diễn văn nghệ. Chúng viết lên bảng đen những dòng chữ: “Ngày cuối năm – ngày lười học, đề nghị các thầy cô đừng làm khổ học trò”. Các giáo viên cũng chẳng giận gì chúng – chính bản thân họ cũng mong chóng đến ngày 1 – 5.

Chỉ mỗi mình Tôlic là sợ ngày lễ của người lao động. Con người vĩ đại Anatôli Ruzcôp – người chiến thắng sư tử, một cầu thủ khúc côn cầu tài ba, lực sĩ mạnh nhất của hành tinh – bỗng hèn nhát như một đứa trẻ chưa đến trường. Nó có thể bẻ gãy một khúc gỗ lớn, có thể dễ dàng thắng cờ nhà vô địch Bôtvinnhic. Nhưng bên cạnh Tôlic là những con người bình thường. Và nếu như ai đấy sau mười năm tập luyện trở thành một người chơi cờ nổi tiếng thì đó là một chuyện hoàn toàn bình thường. Riêng Tôlic chỉ biết thực hiện mỗi điều huyền bí. Điều đó thật là nguy hiểm. Tôlic bắt đầu lo lắng.

Tất nhiên, hộp diêm vẫn ở trong tay nó. Chỉ cần bỏ ra vài que diêm là mọi người sẽ quên ngay rằng trên thế giới này có một thầy phù thủy là Tôlic Ruzcôp và sẽ không chú ý đến những trò kỳ lạ của nó nữa. Nhưng trò kỳ lạ chỉ hấp dẫn khi người ta chú ý. Và sẽ buồn biết mấy khi sức mạnh và lòng dũng cảm của anh không ai biết đến và kinh ngạc. Sẽ buồn lắm nếu những điểm 5 của anh không được ai khen. Thật là thú vị bởi Tritra giờ không dám tới gần Tôlic ! Và nếu để cho Tritra quên đi tất cả thì Tôlic sẽ được ăn bột tay của nó ngay trong ngày đầu tiên !

Không ! Làm một thầy phù thủy dù sao vẫn thích hơn ! Thật là tuyệt diệu khi chỉ cần khẽ đưa tay là có thể làm được những điều mà người khác phải tốn cả năm trời ! Cứ để cho mọi người thêm muốn !

Nhưng phải biểu diễn cái gì đây trong hội diễn nhà trường sắp tới? Ngày 1 – 5 đến nơi rồi mà Tôlic chưa nghĩ ra được một điều gì. Bàn bạc được với Miska thì hay biết mấy, nhưng lại phải kể cho nó nghe tất cả. Thêm vào đó gần đây Miska thường nhìn nó với ánh mắt khác thường – có lẽ nó thêm được như Tôlic. Phải như thế mới được ! Cứ để cho nó thêm muốn ! Còn ở hội diễn nhất định Tôlic sẽ có tiết mục, như đã hứa với Lêna Seglôva.

Nó sẽ không biểu diễn những điều kỳ lạ mà sẽ tự đọc một bài thơ nào đó trong tập “Dòng sông quê hương”. Tôlic học bài thơ trong hai ngày. Nó đã quên cách học bài nên đã qua hai ngày mà vẫn không tài nào thuộc hết một bài thơ ngắn. Nhưng Tôlic quyết không dùng tới diêm thần, và cố học cho thuộc nửa bài – theo nó, chừng ấy là đủ rồi.

Ngày 29 – 4. Đến sáu giờ chiều trong trường đã tụ họp đầy đủ các bậc phụ huynh học sinh. Trong lúc bọn trẻ chuẩn bị bàn ghế thì các bậc cha mẹ đi lại trong hành lang làm quen với nhau. Các ông bố trầm tĩnh như những học trò lớn tuổi, đứng hút thuốc ở cuối hành lang. Ba Tôlic nhanh chóng làm quen với một ông “ghiền” bóng đá, hai người cùng giơ chân múa tay ra hiệu phải đá phạt trực tiếp như thế nào.

Phía sân khác Lêna Seglôva, giống như một cái dù trong chiếc váy ni lông của mình, kéo lưng Tôlic:

- Cậu sẽ biểu diễn cái gì?
- Đọc thơ – Tôlic trả lời – Bài “Mênh mông đất nước tôi”
- Đây là bài thơ !
- Không sao, Tôlic nói – hoàn toàn nghiêm chỉnh !

Ai đó gọi Lêna và cô bé chạy đi, Tôlic liếc nhìn Lêna Travin với cây violông trên tay.

- Sẽ kéo violông?

Lêna kinh khỉnh nhìn Tôlic, vuốt vuốt mấy ngón tay nghệ sĩ của mình.

- Cậu kéo in ít – Tôlic khuyên – chứ không bọn ruồi ngạt thở đấy.
- Tổ phải bình tĩnh trước khi biểu diễn, chứ không thì ...
- Thì sau khi biểu diễn vậy – Tôlic khuyên, nhưng ngay lúc đó nó nhớ ra mình là một con người vĩ đại, nên thôi không khiêu khích. Tồn nước bọt làm gì với một kẻ yếu hèn như Travin.

Khi màn mở, các bậc cha mẹ vỗ tay nồng nhiệt, mặc dầu trên sân khấu trống trơn. Sau đó Seglôva bước ra, tươi cười tuyên bố:

- Chương trình biểu diễn của học sinh cấp 1 chào mừng ngày 1 – 5 bắt đầu.

Seglôva chưa kịp nói tiếp thì bỗng em gái lớp một đã chạy ra sân khấu. Chúng múa điệu polca. Một em gái hình như bị lộn. Lúc thì em chụm lại, lúc quay tròn một mình, lúc thì đột nhiên đứng lại ngơ ngác nhìn các bạn của mình.

Phía dưới có tiếng cười. Chỉ đến khi kết thúc mọi người mới hiểu rằng em bé cố tình làm như vậy. Em đóng vai cô bé lơ đãng.

Tiết mục được vỗ tay rất lâu. Một phụ nữ vỗ tay đến lỗi bị bật ra khỏi ghế. Sau đó mới biết đấy là mẹ của em gái kia.

Tiếp theo là Lêna Travin. Nó bước ra sân khấu và trân trọng cúi chào. Mọi người lại vỗ tay. Nó bắt đầu kéo một bản nhạc trầm buồn. Và Lêna dường như cũng buồn theo. Nhìn điệu bộ và tiếng nhạc của Lêna, Tôlic tự nhiên thấy khô cổ, run chân. Tiết mục tiếp theo là của nó. Sẽ tốt hơn nếu như thằng Travin bắt hạnh kia chơi một bản khác. Chẳng hạn như bài hát trong phim “Người lương cư”, “Này, chàng thủy thủ, chàng bơi sao lâu vậy ...”. Bài hát ấy đến bọn lớp một cũng biết. Bài hát rất nhộn. Người nghe sẽ thấy thoải mái, vui tươi. Nhưng Travin lại chơi một bản nhạc quá buồn. Đã thế người ta lại còn vỗ tay rất lâu. Có một ông bố còn kêu to “lại ! lại !”. Cuối cùng mới biết đó là ba Lêna Travin.

Đến lượt Tôlic bước ra sân khấu. Nó thấy ba nó ngồi ở hàng đầu, đang nói chuyện gì đó với thầy hiệu trưởng. Tôlic lo lắng. Bởi thầy hiệu trưởng có thể kể với ba về con sư tử và những chuyện khác của nó. Tôlic đứng im nhìn ba, cố nghe ba nói cái gì. Nó hoàn toàn quên là mình đang đứng trên sân khấu. Mọi người vỗ tay động viên nó. Tôlic ngạc nhiên nhìn xuống hội trường và nhớ ra là nó phải đọc thơ.

- mênh mông đất nước của tôi – Tôlic run run đọc rồi im bật.

Cả hội trường im lặng chờ đợi.

- Rừng xanh ... xanh ... Rừng xanh – Tôlic hét to và lại đứng im. Nó quên mất lời.
- Biển rộng – giọng ai đó nhắc khẽ từ phía dưới..
- Biển rộng – Tôlic nói theo
- Bạt ngàn !

- Bạt ngàn – Tôlic lặp lại.
- Màu xanh ! – Cũng giống đó nhưng to hơn về tình nghịch.
- Màu xanh ... - Tôlic đồng ý.

Cả hội trường cười ồ. Ba ngừng nói chuyện với thầy hiệu trưởng. Tôlic hoảng sợ - nó đã quên bài thơ. Chỉ còn đường chuồn là thương sách. Nhưng như thế, mọi vinh quang của Tôlic sẽ mất đi trong chốc lát. Tôlic thử nhớ lại một bài thơ khác những bài học trước đây thì nó đã quên, còn những bài mới đây thì nó chỉ nhớ lại khi phải trả lời.

Tôlic đứng há miệng giữa sân khấu chiếu sáng rực rỡ. Phía sau tấm màn Lêna hồi hộp lo lắng. Bên cạnh chiếc pianô trắng Travin đưa tay che miệng, cười khì khì. Còn phía dưới hội trường thì các bậc phụ huynh bấm máy đưa trẻ không được cười to làm Tôlic mất bình tĩnh.

Và Tôlic bỗng nhớ ra ! Nó nhớ một bài thơ nó và Miska cùng “sáng tác”, nhưng chưa xong. Ý thơ bắt trước thơ của Puskin. Nhưng dù sao cũng còn hơn là im lặng.

- Có cây đa xanh đứng giữa cánh đồng ... - Tôlic nói.

Cả hội trường im lặng.

- Một chiếc ô tô vàng đậu trên cành đa ấy.

- Và đêm ngày chú mèo bác học.

- Nuôi con mình bằng dòng sữa tươi ngon ...

Ở phía dưới có tiếng thầm thì. Tôlic không để ý, tiếp tục đọc tiếp những câu nảy ra trong đầu nó.

- Ở đất này chú là Chúa tể.

- Ngay cả voi rừng chú cũng bắt về đây.

- Trên những con đường chưa hề quen biết.

- Mấy cô lạc đà nhảy trong đôi dép ...

Không nhìn được đầu tiên là mấy đứa bé. Chúng cười khà khà và người lớn cũng cười theo. Còn Tôlic lại tưởng rằng họ cười tán thưởng, nó rón sức đọc to:

- Trong những chùm mây trước mắt nhân dân.

- Chú ếch con trở thành khách bộ hành ...

Tiếng cười nói ầm ĩ, không ai nghe thấy Tôlic đọc gì.

Cả người lớn và trẻ con cùng cười nghiêng ngả. Chỉ một mình ba Tôlic là không cười. Mặt ông thất sắc. Ông nhìn các phía, dường như muốn tìm một cái cửa để trốn ra ngoài. Và cho đến lúc này khi nhìn về phía ba, Tôlic mới hiểu là tất cả mọi người đang cười nó, đang cười Tôlic.

Đỏ mặt vì xấu hổ, Tôlic chạy bổ ra phía sau sân khấu. Như một con lốc, nó lao qua một nhóm học sinh lớp một đang chuẩn bị biểu diễn, đá ngã một cậu bé và một em gái, đẩy Lêna Seglôva đang định giữ nó lại. Lêna bị bay gần ba thước trong không khí, rơi lên một cái bàn lớn, ngồi khóc. Còn Tôlic chạy thẳng về hành lang.

Nó rẽ vào góc nhà, đâm phải một cái gì mềm và dừng lại.

Trước mặt nó là cô Anna Gavrilôvna đang đứng tha thít vì đau.

Tôlic nghĩ rằng, bây giờ khi chính nó làm hỏng buổi văn nghệ, và suýt nữa thì đã ngã Anna Gavrilôvna, sẽ không ai có thể tha thứ cho nó được. Nó nhanh chóng rút tay vào túi, đựng hộp diêm kêu sột soạt. Nhưng Anna Gavrilôvna nói:

- Đừng khóc, em. Có gì đặc biệt đâu.

- Tôlic ngược mắt, nghi ngờ nhìn Anna Gavrilôvna, nó nghĩ rằng cô giáo cũng đang cười nó. Cô Anna mỉm cười độ lượng nhưng dường như phải cố gắng lắm, có lẽ cô đau quá, bởi Tôlic húc đầu vào chính giữa bụng cô.

- Chẳng có gì đặc biệt – cô giáo lặp lại – Đơn giản là em quá hồi hộp nên không nhớ ra. Điều đó trong đời người ai cũng mắc phải ít ra là một lần. Như cô chẳng hạn, lần đầu tiên lên lớp, cô

cũng quên hết và chạy ra khỏi lớp, như em bây giờ vậy.

- Họ cười em ... - Tôlic nói trong tiếng nấc.

- Còn em, chẳng lẽ em không cười? Thử tưởng tượng là em đang ngồi dưới hội trường, còn trên sân khấu là mấy con lạc đà mang dép nhảy.

Tôlic mỉm cười và rút tay ra khỏi túi.

- Nhưng em sẽ không quay lại sân khấu.

- Không ai bắt ép em. Hãy bình tĩnh đi về nhà. Và nhớ lời cô nói: không có gì xảy ra đặc biệt.

- Nhưng em sẽ bị phạt vì làm hỏng buổi văn nghệ.

- Em chẳng làm hỏng đâu. Tiết mục tiếp theo đang được trình diễn đấy thôi.

Tôlic nhìn theo Anna Gavrilôvna và nghĩ rằng, mọi chuyện không phải dễ dàng bỏ qua nếu cô giáo biết được Lêna Seglôva bị bay như thế nào trong không khí. Nhưng Tôlic không cho mình là có lỗi. Điều đó xảy ra tình cờ, chẳng qua vì nó là một người mạnh nhất thế giới. Biết Lêna không bao giờ học lại thầy cô, Tôlic thấy yên tâm.

Nhưng dù sao Tôlic cũng cảm thấy buồn chán sau cuộc nói chuyện với Anna Gavrilôva. Dường như nó đã phạm một lỗi lầm không thể chối cãi được. Và cô giáo không là mắng mà còn động viên, làm nó cũng buồn thêm. Đi xuống cầu thang Tôlic thử nhớ lại xem nó đã phạm lỗi gì trước Anna Gavrilôvna nhưng không tài nào nhớ được.

Để đề phòng mọi bất trắc, Tôlic dừng lại ở chân cầu thang, lưỡng lự đưa tay vào túi, bẻ một que diêm và lẩm bẩm:

- Hãy để cho Anna Gavrilôvna qua khỏi, nếu như tôi làm cô đau.

Nhưng Tôlic cũng chưa tin rằng đây là lỗi chính của nó trước cô giáo. Nó không thể nghĩ ra lỗi chính là gì. Nhưng điều đó cũng không quan trọng lắm. Khi nào hộp diêm thần còn trong túi thì lỗi lầm cũng dễ sửa chữa như khi gây ra nó.

Tôlic mở cửa ra đường phố và đứng chết lặng.

Trước cổng trường, chấp tay ra sau lưng, ba đi lui đi tới.

- Đi lại đây – ba vẫy tay.

- Làm gì? – Tôlic lo lắng hỏi.

- Sẽ biết để làm gì – ba nói úp mở.

rong căn phòng quá yên tĩnh, đến nỗi khi ba im lặng, Tôlic nghe thấy tiếng đồng hồ trên tay ba kêu tích tắc. Tiếng kêu sao mà khó chịu ! Tôlic muốn biến ra một chỗ khác để khỏi phải trả lời những câu hỏi của ba. Hộp diêm chẳng giúp gì được. Sớm muộn gì cũng phải trả lời.

- Ba đã nói chuyện với ông hiệu trưởng. Ông ấy có kể về con sư tử. Chuyện ấy là thế nào?

Tôlic im lặng.

- Một sự lừa dối tiếp theo?

- Đây là sự thật, - Tôlic nói nhỏ.

- Tao không tin !

- Thề danh dự !

- Lời thề của mày ít khi đúng lắm.

Tôlic lặng thinh lấy tờ báo trong cặp ra chỉ cho ba.

- Thế thì sao? - ba nói - Ở đây đã ghi rõ "Người anh hùng chưa tìm ra". Đơn giản là có một thằng bé nào đấy rất giống mày. Còn mày thì lợi dụng sự trùng hợp ấy. Chuột trắng mà mày còn sợ chó đừng nói gì đến sư tử với cạp.

- Thề danh dự, đó là con.

- Tôlic, con đã lớn rồi đấy - ba mệt mỏi nói - Chẳng lẽ con không hiểu rằng ba mẹ muốn con nên người? Ba mẹ muốn con lớn lên chân thật. Ba mẹ là kẻ thù hay sao mà lúc nào con cũng lừa dối?

- Con không lừa dối. Đấy, hôm nay con hoàn toàn không lừa dối. - Tôlic tự ái trả lời.

- Thôi được. Không nói chuyện sư tử nữa. Theo con, ba có hiểu gì về khúc côn cầu không?

- Hiểu.

- Vậy thì, ba không thể hiểu được bằng cách nào một đứa con nít ít tuổi bỗng chơi khúc côn cầu như một cầu thủ cỡ lớn. Đó cũng là sự thật?

- Đúng như thế.

- Tôlic, hãy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Bởi chúng ta thỏa thuận là sẽ chuyện trò chân thật. Ba chưa bao giờ quở phạt con. Và bây giờ đây ba cũng không có ý định đó. Nhưng phải nói sự thật.

- Đó là sự thật ! - Tôlic nói - Sự thật ! Sự thật ! Sự thật !

- Thế thì giải thích điều đó bằng cách nào?

Tôlic im lặng. Tiếng "tích tắc" như to hơn và khó chịu hơn.

- Hay là mày muốn xỏ mũi chúng tao - ba và mẹ mày? - ba quát.

- Con không xỏ mũi.

- Thế thì mày học chơi khúc côn cầu ở đâu ? - ba gào.

- Con không học ...

- Thế tại sao?

- Mọi việc đều tự nó đến.

- Tại sao lại "tự" được, hay là nhờ phù thủy?

- Nhờ phù thủy.

Ba ôm đầu đi lại trong phòng. Tôlic biết rằng ba phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh. Tôlic cảm thấy xót xa cho ba và cho mình, bởi ba không tin nó, mặc dù hôm nay nó nói sự thật một trăm phần trăm.

Cuối cùng ba đã bình tĩnh được chút ít. Ông ngồi xuống ghế đối diện với Tôlic và hỏi:

- Con đã giành chức vô địch trong giải cờ toàn trường. Ông hiệu trưởng đã nói với ba như vậy. Ba biết là con chưa bao giờ chơi cờ. Có đúng thế không?
- Đúng như thế.
- Có nghĩa là con học chơi cờ một cách nhanh chóng?
- Không.
- Thế tại sao? ...
- Nhờ phù thủy.
- Tôlic, con là một đứa trẻ độc ác – ba nói nhỏ - Nếu con đặt mình vào vị trí của ba, con sẽ không có ý định cười ba như lúc này ...
- Nhưng con hoàn toàn không cười. Thề danh dự!

Ba buồn rầu nhìn Tôlic, thấy tay bắt lức rồi đi về một phía. Ông ngồi xuống đi vắng. Mặt ông thiếu não. Chưa bao giờ Tôlic thấy ba buồn phiền như vậy. Ước gì ba lại mỉm cười như trước đây và nói: “Thôi được, ông già, chúng ta sẽ cho qua. Đi xem ti-vi nào”. Nhưng ba không nói gì. Ông ngồi đó và đắm chiêu nhìn vào một điểm trên bức tường trống trơn.

Chỉ cần khẽ động đây – một que diêm – là ba sẽ quên đi tất cả, ba sẽ tươi cười như trước. Nhưng Tôlic không muốn nhờ cậy đến mấy que diêm. Nó sợ rằng, ba cũng như mẹ, sẽ có một bộ mặt không thực, sẽ nói chuyện không phải bằng tiếng nói của mình. May mà mẹ chưa về. Chứ không thì nhất định bà cũng sẽ bênh vực Tôlic và cãi nhau với ba.

Càng nhìn ba Tôlic càng thấy xót xa. Tôlic hiểu rằng ba đang tức giận thật sự và còn lâu mới hết. Điều đó càng đau đớn hơn khi ngày hôm nay Tôlic hoàn toàn nói sự thật. Nhưng ba cũng như những người khác lại không nghĩ ra được rằng trên thế giới này còn có thể xảy ra những điều kỳ diệu.

Tôlic hối hận là trước đây đã không kể tất cả cho Misca nghe. Cùng với Misca nhất định chúng sẽ nghĩ ra lối thoát. Nhưng Misca không có, bên cạnh nó chỉ mỗi một mình ba đang tức giận.

“Sẽ ra sao nhỉ, nếu như kể hết mọi chuyện cho ba? – Tôlic nghĩ – Ba sẽ rất sung sướng. Ông sẽ không giận nữa. Ba và mình sẽ đọc thần chú để có nhiều tiền. Cả nhà sẽ cùng đi xem phim. Mình sẽ mua tặng phẩm cho ba mẹ nhân ngày lễ. Cho ba – một chiếc mô tô, còn mẹ - một hộp mứt dâu tây lớn – mẹ rất thích loại mứt ấy. Rồi sau đó ..., sau đó cũng rất tuyệt: diêm còn lại khá nhiều, nhưng mình sẽ nói dối rằng chỉ còn bốn, năm que ... Số còn lại sẽ để dành cho riêng mình.

Quyết định như thế, Tôlic thấy vui lên. Nó đến gần ba.

- Ba này, ba có muốn con kể hết sự thật không?

Ba quay sang Tôlic. Vẫn đôi mắt nghi ngờ ấy, nhưng có tươi hơn bởi ông thấy Tôlic nói rất nghiêm túc và ánh mắt nó rất chân thành.

- Tất nhiên rồi, ông già ... Ba nói và đặt tay lên vai Tôlic – Nào, chúng ta hãy kết thúc nhanh buổi nói chuyện này đi rồi đi mua tặng phẩm cho mẹ và con. Hôm nay ba la con hơi nhiều nhưng con đừng giận. Con biết không, ba rất buồn. Con đã lớn và dễ dàng hiểu được điều đó. Hơn nữa, trong hội diễn văn nghệ ba cũng chả hứng thú vị lắm ...
- Ở đấy chẳng có gì đặc biệt – Tôlic nói – Đơn giản là con bị quên lời ...
- Ừ, đúng thế – ba đồng tình. Điều đó có thể xảy ra với mọi người ... Thôi được, ông già, chẳng có gì quan trọng. Con nói sự thật đi.
- Thế này, - Tôlic bắt đầu – Ba còn nhớ cái ngày ba hứa mua cho con chiếc gậy khúc côn cầu?
- Nhớ chứ! ba kêu lên – Khi đó chúng ta thắng 3 – 1 ...
- Vậy là, ngày hôm đó con bị dẫn vào công an.
- Lại còn cái gì đây?
- Ba đừng sợ. Sẽ không ai biết đâu. Chính cái ngày hôm đó con bắt được hộp diêm thần.
- Hộp diêm gì?
- Thần.

- Có nghĩa là thế nào? – ba hỏi – Rất đẹp phải không?
- Không. Đúng nghĩa phù thủy của nó. Ta chỉ cần bẻ một que diêm và nói ước muốn của mình là sẽ thấy được ngay.
- Trò chơi của các con như thế à? – ba hỏi.
- Không, chính sự việc là vậy.
- Thôi được – ba đồng ý – Phù thủy với thần thánh ta tạm gác lại đã. Con muốn kể cái gì cho ba nghe nào? Có phải con đã hứa là nói sự thật?
- Vậy là con đã ước để con trở thành cầu thủ khúc côn cầu hay nhất thế giới, để cho sư tử phải sợ con, để con chơi cờ hay hơn tất cả mọi người.
- Tôlic – ba kiểm chế. Con đã hứa là nói sự thật. Ba đã tin con. Thế mà con lại sưu tầm những điều nhảm nhí!
- Không phải nhảm nhí ! – Tôlic giận dữ – Hộp diêm đây này, ba nhìn xem.

Tôlic dứt tay vào túi lấy hộp diêm ra. Ba lơ đãng cầm lấy, tung tung trên tay rồi vứt xuống đi vắng. Ông đỏ mặt, giận dữ, không nói một lời, ông đi nhanh ra hành lang.
- Ba ! Con không nói dối ! Tôlic kêu to – Không nói dối ! Không nói dối ! Tại sao tất cả đều không tin con ?!

Cửa ra vào đập lại. Căn phòng chết lặng.

Tôlic đứng giữa phòng, cầm hộp diêm trên tay khóc nức nở.

Tôlic – con người mạnh nhất thế giới, người chơi khúc côn cầu và đánh cờ hay hơn tất cả mọi người, đã không biết làm thế nào để ba tin mình dù trong chốc lát. Tất nhiên, nếu cậu ta không nhớ đến hộp diêm. Và điều đó thật là đau đớn, bởi lẽ hóa ra rằng, Tôlic dường như không thể tự làm bất cứ một điều gì, kể cả nói một lời sự thật.

Trên đường phố đông đúc người qua lại. Ai cũng mang xách giỏ vội vã trong buổi chiều trước ngày lễ lớn. Mọi người cười nói âm ỉ khác thường, bởi trước ngày lễ lớn tinh thần thường thoải mái, vui vẻ. Tàu điện, được trang hoàng cờ xí, bóp còi inh ỏi xin đường. Anh công an đứng gác không để ý đến sự mất trật tự trên đường. Bởi muốn hay không anh cũng không thể dẹp yên được. Hơn nữa hôm nay hình như không ai biết sợ anh.

Nhưng có một người nhìn thấy anh liền quay ngoặt sang phía khác. Người đó không muốn rơi vào tầm mắt của người đứng gác.

Anh công an kia tất nhiên là Xaphrônôp, còn con người quá ư cẩn thận chính là Tôlic.

Không hy vọng tìm thấy ba trong đám đông này, nhưng biết đâu lại chẳng gặp may ! Tôlic đoán là thế nào ba cũng đi dạo trên đường khi chưa bình tĩnh lại. Tôlic vừa đi vừa nhìn tứ phía, tay dứt túi quần. Trong lòng bàn tay là que diêm. Chỉ cần thấy ba là nó sẽ thực hiện ngay điều huyền bí để ba tin nó. Rồi sau đó hai cha con sẽ cùng nhau bàn bạc xem sẽ sử dụng số diêm còn lại thế nào.

Nhưng chẳng thấy bóng dáng ba đâu !

Ở quầy kem người đứng xếp hàng đông nghịt. Tôlic quay đầu nhìn một lượt xem có ba không rồi đứng vào cuối hàng. Chẳng mấy chốc đã đến lượt nó. Ngay trước quầy nó mới biết là không mang theo tiền. Nhưng cũng chẳng sao. Bẻ que diêm trong túi, nó lăm bằm vài lời và ngay lập tức trong tay đã nghe tiếng sột soạt của tờ bạc mới.

- Hai que kem – Tôlic nói
- Không có tiền trả lại đâu – người bán hàng nhìn tờ 100 rúp lắc đầu – Ạ thật, tại sao lại đưa cho con nít nhưng tờ bạc lớn như thế.
- Cháu muốn ăn kem, đổi hộ cháu ! – Tôlic nài.

- Làm gì mà lâu vậy ! Nhanh lên chứ ! – tiếng quát từ phía sau.
 - Có ai đổi cho 100 rúp không? – người bán kem hỏi.
 - Một nghìn cũng đổi được nữa là một trăm – một người nói.
 - Cần phải thử xem tại sao thằng bé này có số tiền lớn như vậy – một người khác nói.
- Tôlic lần ra khỏi quầy.
- Giữ nó lại ! – Giọng lúc nãy đùa.

Tôlic hoảng quá. Nó co chân chạy, được một đoạn không thấy ai đuổi mới dừng lại. Tôlic tự trách thầm là tại sao nó không ước lấy 5 rúp thôi. Với 100 rúp này mà vào cửa hàng cũng nguy hiểm nữa là.

Đi qua một dãy nhà nữa nó thấy Misca với con Maïđa đang đi tới. Tôlic muốn rẽ sang phía khác nhưng Misca đã nhìn thấy nó.

- Cậu đọc thơ của bọn mình làm gì? – Misca hỏi ngay khi chúng vừa giáp mặt.
- Chuyện gì tới cậu !
- Vì điều đó không chân thật.
- Làm gì mà cậu cứ lải nhải chân thật với không chân thật cho tới mãi thế - Tôlic nổi giận – Tớ đã gãy rồi!
- Chẳng ai thềm dính vào cậu – Misca nói – Tốt hơn là cậu rút tay ra khỏi túi đi. Maïđa không ưa người ta để tay trong túi đâu !
- Mặc xác con Maïđa của cậu !
- Cậu nói năng hơi nhiều đấy – Misca nói.
- Cần bao nhiêu thì tớ nói bấy nhiêu. Đừng dạy đời!

Tôlic nhìn qua vai Misca và khựng lại. Từ đằng xa ông bác sĩ to béo ở vườn thú đang đi tới. Như thường lệ, ông mang một cái xách nặng trĩu với nhiều gói to nhỏ.

Ông bác sĩ tới gần nó và Tôlic lao về phía khác. Nó tông phải một phụ nữ và bà này va vào ông bác sĩ. Thế là mấy gói to nhỏ đổ xò xuống vỉa hè.

Misca giúp ông thu nhặt các gói. Ông bác sĩ cũng chẳng thềm nhìn người đàn bà đã va vào mình. Có lẽ ông đã quen là mình béo nên thường bị va phải.

- Cám ơn anh bạn trẻ, - ông bác sĩ nói với Misca khi các gói đã nằm trong xách. Vợ tôi nằm viện cho nên, cậu thấy đấy, tôi phải tự tay làm tất cả. Tôi có thể cho con chó đẹp này ăn dồi nhân thịt?

- Cám ơn. Nó không ăn đâu.
 - Có nghĩa là nó càng đặc biệt hơn – ông bác sĩ mỉm cười và nhập vào dòng người đi tiếp.
- Misca nhìn xung quanh, không thấy Tôlic. Nó đã biến mất.

ôlic không đi, không bỏ chạy và cũng không trốn. Nó tự nhiên BIẾN MẤT. Giống như hồi ở chuồng sư tử.

Misca đứng giữa lối đi, mặc cho người qua lại va vào nó. Nó hồi tưởng lại tất cả những điều kỳ lạ xảy ra gần đây đối với Tôlic. Những điều hoàn toàn không thể tin được. Nhưng rõ ràng là những chuyện đó đã xảy ra. Tất cả đều không phải là thấy trong mơ hay là do cảm giác. Bởi những người khác nhau không thể cùng mơ, cùng cảm giác về một điều gì. “ – Có nghĩa là Tôlic – không phải là Tôlic – Misca suy nghĩ – Vậy thì Tôlic thật ở đâu?”

Và lần đầu tiên nó nghĩ rằng có chuyện gì đó đã xảy ra với Tôlic thật và cần phải nhanh chóng tìm ra bạn.

Misca cùng với Maïđa chạy băng qua bãi cỏ, đến một ngôi nhà quen thuộc.

Anna Gavrilôvna ra mở cửa. Cô giáo ngạc nhiên nhìn Maïđa rồi nhìn Misca hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Pavlop?
- Anna Gavrilôvna, em có chuyện phải nói với cô.
- Khẩn cấp à?
- Dạ không biết nữa – Misca nói.
- Vào đi.

Sau chiếc bàn ăn có hai đứa bé đang ngồi. Chúng giống nhau như đúc, có lẽ là anh em sinh đôi.

Hai đứa bé trây cháo bột ra khắp đĩa. Thấy con Maïđa chúng sợ quá, tròn mắt nhìn.

Anna Gavrilôvna nói với mấy đứa bé:

- Con chó rất ghét những đứa trẻ nhác ăn đấy.
- Hai đứa bé cùng một lúc đưa thìa không vào miệng.
- Cô nghe đây, Pavlop – cô giáo quay sang Misca.

Misca thở ra.

Nó không biết phải bắt đầu như thế nào.

Không phải dễ dàng nói những chuyện như thế này. Đặc biệt là khi phải nói về một người bạn.

- Tôi nghe đây – cô giáo nhắc lại.
 - Em muốn kể về Ruzcôp ... - Misca nói – Em không muốn kêu ca gì về nó.
 - Đúng, không nên kêu ca – Anna Gavrilôvna mỉm cười.
 - Và cô sẽ không quở phạt nó?
 - Phạt vì cái gì kia chứ?
 - Em cũng không biết – Misca thở ra – Cô có hiểu không, nó luôn luôn nói khoác.
 - Nhưng em và nó làm bạn với nhau từ lớp một kia mà. Nó rất ưa nói khoác, em còn lạ gì?
 - Em muốn nói chuyện khác kia – Misca nói – Trước đây nó nói khoác toàn những chuyện nhảm nhí, còn bây giờ - tất cả đều là sự thật.
 - Không hiểu gì cả. Bọn em vừa cãi nhau à?
 - Em không biết – Misca thất vọng – Em không muốn nói cái đó. Đầu tiên em định hỏi ba nó.
- Nhưng như thế Tôlic sẽ bị mắng. Sau đó em muốn kể với ba em, nhưng ba em rồi sẽ kể lại cho

ba Tôlic. Và em đã không thể kể cho ai được ! Em không hiểu gì cả ...

Anna Gavrilôvna không cười nữa. Cô giáo đứng lên khỏi ghế tựa rồi ngồi vào đi-văng.
- Ngồi lại gần đây – cô giáo nói – Hãy bình tĩnh. Cô sẽ không hỏi em một điều gì. Hãy ngồi xuống và tự kể. Sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách. Còn bây giờ cô chưa hiểu gì hết Misca ạ. Có chuyện gì xảy ra với Ruzcôp chẳng? Rất nguy cấp?

Misca ngồi xuống bên cạnh Anna Gavrilôvna. Nhưng ý nghĩ cứ chạy lộn xộn trong đầu. Nó ngẩng lên, nhìn cô giáo:

- Có thể, người ta đã giết nó ... - Misca thì thầm.
- Giết à ... Ai? – cô giáo hỏi khẽ. Mặt cô trắng bệch và xa lạ. – Em nói cái gì thế Misca ?!
- Cô đừng sợ - Misca nói vội – Em vừa mới gặp nó. Nó sống và đang dạo chơi. Em hoàn toàn nghĩ khác kia. Bây giờ em sẽ kể hết cho cô nghe. Chắc cô còn nhớ nó đã trèo vào chuồng sư tử như thế nào?

Anna Gavrilôvna vội vàng đứng dậy mặc paltô.

- Em thấy nó ở đâu? – cô giáo hỏi bằng một giọng xa lạ - Đi ngay bây giờ thôi ! Không được chậm trễ !

- Vâng, em không hoàn toàn muốn nói về điều đó ! – Misca hét lên – Nó sống. Không có gì hại nó cả.

Anna Gavrilôvna nhìn về phía cửa ra vào.

- Cô còn nhớ chuyện nó trèo vào chuồng thú?

- Nhớ.

- Vậy thì nó không trèo vào. Em đứng bên cạnh và nhìn thấy hết.

- Em muốn nói là không phải Ruzcôp đuổi sư tử?

- Ruzcôp.

- Có nghĩa là nó đã ở trong chuồng thú?

- Đã.

- Thế em định chế giễu tôi đấy à? – cô giáo hỏi nhỏ.

- Em không chế giễu ! – Misca kêu lên – Tôlic không trèo vào chuồng thú. Nó TỰ NHIÊN ở trong đó. Nó đang đứng bên cạnh em và BỔNG NHIÊN ở trong đó.

- “Bổng nhiên” nghĩa là thế nào?

- Nó không đi bằng chân ! Cô hiểu không? Nó cũng không trèo qua một cái gì. Nó TỰ NHIÊN ở trong đó.

- Tiếp đi ... - Anna Gavrilôvna nói, nhìn Misca hơi là lạ.

- Sau đó nó thắng cờ với em. Rồi thắng cả ba em. Mà ba em là vận động viên cờ cấp 1.

- Có gì đặc biệt đâu?

- Trước đó nó chưa bao giờ chơi cờ ! – Misca nói – Nó hoàn toàn không biết chơi.

Anna Gavrilôvna tò mò nhìn Misca. Cô giáo cởi áo paltô và lại ngồi xuống đi-văng.

Hai đứa bé sau bàn không rời mắt khỏi con Maïđa. Chúng ngồi im như chuột.

Cháo trong đĩa đã nguội từ lâu, nhưng Anna Gavrilôvna không chú ý đến chúng. Cô lắng nghe. Còn Misca thì kể về khúc côn cầu, về chuyện chúng đánh nhau trước công trường.

- Những điều đó không thể có được – Cô giáo nói khi Misca kết thúc.

- Không thể - Misca đồng ý. Và ý nghĩ ban đầu lại xâm chiếm lấy nó, nó thì thầm: - Bởi thế em mới nghĩ rằng Tôli đã bị bắt trộm hoặc bị giết. Còn NÓ không phải là Tôlic ! Nó là một người khác được thay cho Tôlic ...

- Câu chỉ nói nhảm !! – Anna Gavrilôvna nói. – Chẳng lẽ ba mẹ nó không biết sao?

- Và mẹ nó cũng khác ... - Misca nói – Bà ấy cho phép nó làm bất cứ việc gì và không hề là mắng. Bà ta hoàn toàn khác. Cả hai đều khác ...

- Bây giờ nó ở đâu?

- Có lẽ, ở công viên.

- Em có thể tìm ra nó không? Nói nó đến chỗ tôi ngay bây giờ nhé.

- Có con Maida này em sẽ tìm thấy nó ngay thôi.
Misca dắt con chó đi ra cửa. Hai đứa bé leo xuống khỏi ghế, cầm thay nhau như bị quyến rũ, chập chững bước theo Misca mắt không rời con chó.

Cùng thời gian ấy Tôlic đi ở đâu khỏi cửa đường phố. Nó chịu khó nhìn quanh hơn. Rõ ràng là hôm nay nó không gặp may. Thật là trớ trêu, nó gặp toàn những người không muốn gặp, còn ba thì lại không tìm thấy. Tôlic thấy khó chịu trong người. Nó xoay đầu và đợi: từ một chỗ ngoặt nào đấy ông giám đốc vườn bách thú hay là ông đại úy công an sẽ đi ra. Bởi hôm nay mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Ở đằng kia có hai con bồ câu đang tìm thức ăn trên vỉa hè. Một trong hai con có thể là bồ câu – Daixep mà Tôlic cũng không muốn gặp.

Cuối cùng Tôlic đi đến công viên. Ở đây yên tĩnh hơn. Trên những con đường trong cây thẳng tắp có thể nhìn thấy bất cứ ai đi từ đằng xa. Trong trường hợp cần thiết, bên cạnh có một bụi cây, có thể trốn vào đó. Hơn nữa, có nhiều khả năng ba đang đi lại đâu đó trong công viên. Ba thường đến công viên, khi cần suy nghĩ một việc gì nghiêm túc.

Tôlic sực nhớ là hoàn toàn không cần thiết phải đi tìm ba. Chỉ cần bẻ một que diêm là nó sẽ ở bên cạnh ba cho dù ba ở đâu đi nữa.

Tôlic rút tay vào túi.

- Giơ tay lên ! – một giọng nói vang lên từ bụi cây.

Tôlic rút tay ngay ra khỏi túi và đứng chết lặng trên con đường nhỏ.

- Đi lại đây ! – vẫn giọng lúc nãy.

Như bị thôi miên, Tôlic bước vào bụi cây, lách giữa các cành lá và đi ra một cái sân không lớn. Ở đấy nó nhìn thấy con người mà hầu như nó đã quên và không hề muốn gặp lại.

Trước mặt Tôlic là thằng bé với đôi mắt xanh lạnh. Trong tay nó là khẩu súng lục. Nó khinh khỉnh nhìn Tôlic như sâu bọ.

Thấy Tôlic hoảng sợ nhìn khẩu súng, thằng bé nhếch mép cười, vút khẩu súng vào bụi.

- Đừng sợ, - thằng bé nói – Súng giả đấy ! Tớ với cậu thì cần gì đến súng ! Từ lâu tớ đã theo sát cậu. Nhưng cậu và Misca luôn luôn đi với nhau ... Không thể nào tóm cổ một mình cậu.

“Tại sao nó biết tên Misca nhỉ?” Tôlic kinh sợ nghĩ. Còn thằng bé như đoán được những ý nghĩ của Tôlic, nói:

- Tớ biết tất cả về cậu. Cậu là một thằng khờ. Cậu đã lãng phí quá nhiều diêm vì những chuyện đầu đầu. Đưa hộp diêm đây !

- Đây là hộp của tôi !

- Tốt hơn là trả lại cho đường hoàng.

- Không ...

- Được – thằng bé không phản đối – Hãy nhớ đấy.

Đến lúc này Tôlic mới để ý thấy tay thằng bé giữ chặt túi nó. Tôlic rút tay vào túi. Nhưng đã muộn rồi. Ngay lúc ấy hộp diêm đã bay khỏi túi Tôlic và nhẹ nhàng đậu vào lòng bàn tay của thằng bé.

- Rõ chưa? – thằng bé phá lên cười, đôi mắt nó ánh lên những tia lửa xanh lạnh lùng – Từ phút này trở đi cậu không còn là phù thủy nữa. Cậu chỉ là một học sinh rất bình thường. Còn phù thủy là tớ ! – thằng bé tự hào nói, tay vỗ vào ngực – Ngoài hộp diêm này, trong tay tớ còn chín trăm chín chín nghìn chín trăm chín chín hộp nữa. Không phải ngẫu nhiên mà tớ đã tốn gần một năm trời không nghỉ ngơi để đếm các hộp diêm này. Nếu không thế thì từ lâu tớ đã lên lớp 6. Nhưng bây giờ tớ chẳng cần lớp trường gì hết. Tớ - thầy phù thủy. Ngoài tớ ra, trên thế giới này không còn một phù thủy nào khác. Và chỉ, trong tích tắc tớ có thể biến cậu thành con giun. Cậu sẽ sống dưới đất. Nhưng tớ sẽ không làm điều đó, bởi cậu là một kẻ tham lam và tớ thích

cậu.

Ước muốn lớn nhất của Tôlic lúc này là được về nhà. Nó không cần đến một que diêm nào nữa. Nó sẽ vui mừng chia tay với sức mạnh và trình độ khúc côn cầu của mình. Nó sẽ sung sướng, nếu như có Misca bên cạnh. Nhưng trước mặt nó không phải là Misca mà là một thằng bé với cặp mắt xanh kỳ lạ. Nó tò mò nhìn Tôlic bằng ánh mắt không chút tình thân hữu. Nó ngắm Tôlic như đang chiêm ngưỡng một con thú rừng nào vậy.

Phía bên kia bụi cây có tiếng cười. Đây là mấy cô gái vừa đi vừa nói chuyện. Tôlic hy vọng nhìn về phía ấy, khẽ bước đi, như là mấy cô gái ấy có thể cứu được nó không bằng.

- Đứng im tại chỗ ! – thằng bé ra lệnh.

Tôlic đứng lại ngay. Nó hiểu rằng, bỏ chạy chẳng có lợi gì. Không một ai có thể bảo vệ được nó khỏi sức mạnh của diêm thần. Không một ai ! Ngay cả Misca nếu bây giờ có nó ở bên cạnh.

- Tôi có thể đi về nhà? – Tôlic hỏi nhẹ.

- Không – thằng bé nhếch mép cười – Cứ đứng ở đây cho đến khi nào tớ thả ra. Cũng có thể tớ sẽ không bao giờ thả cậu.

- Ba sẽ mắng tôi ...

- Ba mẹ mà làm gì? Như tớ đây, chẳng có ba nào cả. Chỉ cần làm phù thủy là đủ.

Tôlic ngạc nhiên, mặc dù đang lo sợ.

- Không có ba – có lẽ ba cậu đã ...

- Điều đó tớ không cần biết – thằng bé nói – Tớ tốn nguyên 10 que diêm để quên đi tất cả. Tớ là phù thủy, có ba mẹ chỉ thêm phiền thôi. Tớ chẳng cần bạn bè, chẳng cần người thân. Nhưng cậu là một kẻ tham lam – Tớ thích cậu. Chúng ta sẽ làm bạn với nhau, cậu đồng ý chứ?

- Nhưng tốt hơn là cho tôi về nhà !

- Cậu từ chối làm bạn với tớ ?!

- Không ... - Tôlic run run nói. Nó cào nhẹ chân mình thử xem đã bị biến thành giun chưa.

- Vậy thì tớ với cậu sẽ là bạn. Cậu sẽ tuân theo lệnh tớ. Cậu sẽ gọi tớ là “Thầy phù thủy”. Chúng ta sẽ cùng sống một chỗ với nhau. Sẽ không ai nhìn thấy chúng ta. Cậu sẽ có tất cả những gì cậu muốn. Còn nếu cậu không nghe lời, tớ sẽ biến cậu thành con giun đất.

- Còn ba mẹ tôi?

- Cậu sẽ quên đi – thằng bé nói và vỗ vỗ tay vào túi.

Từ phía trong công viên vang tiếng “tít ... tít ... tít ...” – đài báo 6 giờ tối. Có lẽ, bây giờ ba mẹ đã đi làm về. Chắc mẹ đang chuẩn bị cơm tối và thỉnh thoảng lại chạy ra cửa sổ xem thử Tôlic đã về chưa. Chắc ba cũng đang lo lắng và ân hận vì đã cãi nhau với Tôlic. Có lẽ ông đang tự hứa với mình rằng, sẽ không bao giờ la mắng Tôlic nữa. Bao giờ cũng vậy, nếu Tôlic về muộn mà không rõ nguyên nhân thì ba mẹ lại tự hứa thế, chỉ mong cho Tôlic không bị chẹt ô tô hay một tai nạn nào khác. Còn đến khi Tôlic trở về lành lặn, thì tất nhiên sẽ bị la mắng.

Bây giờ Tôlic sẵn sàng lắng nghe những bài học đạo đức cho dù suốt đêm cũng được. Miễn sao thằng bé này thả nó ra.

- Tôi không thích quên ba mẹ - Tôlic nói.

- Có gì đâu mà cậu sợ - thằng bé thản nhiên nói. – Chỉ cần một giây là cậu quên hết. Cậu sẽ không cảm thấy đau đớn tí nào.

- Dù sao tôi cũng không muốn.

Thằng bé nhún vai.

- Tùy cậu. Cậu sẽ khổ hơn.

- Tôi không thích “sống một chỗ”. Tôi muốn cùng sống với ba mẹ.

- Nhưng tớ thích ! – Đôi mắt xanh nhấp nháy – Cậu sẽ làm tất cả những gì tớ muốn. Còn nếu như không nghe ... - thằng bé lại vỗ vỗ vào túi.

Tôlic buồn bã nhìn về phía bên kia bụi cây đang có tiếng người cười nói. Tôlic có cảm giác như họ đang cười mình. Và lần thứ hai trong ngày, Tôlic bật khóc.

- Đừng có rống lên như thế - thằng bé nghiêm khắc nói – Tớ có chuyện này còn quan trọng hơn

nước mắt của cậu nhiều. Hãy ngồi xuống và nghe đây. Tớ muốn cậu biết tất cả. Rồi tớ sẽ đem theo cậu theo. Bỏ thả cậu ra. Cậu sẽ phản bội tớ.

- Tớ sẽ không phản – Tớ nói qua nước mắt. – Xin thề là không phản !
- Tớ không tin ai hết – thằng bé nói – Còn cậu là một kẻ tham lam. Tớ thích cậu.
- Tớ không tham lam – Tớ nhẹ nhàng phản đối.

Thằng bé bật cười:

- Thế ai tiếc một que diêm cho Miska?

Tớ ghét sợ nhìn thằng bé và nín lặng. Nó biết tất cả, không thể nào chối cãi được.

- Cậu đừng sợ tớ - thằng bé nói – Chúng ta sẽ còn làm bạn với nhau. Trước đây tớ cũng như cậu. Và lần đầu tiên tớ bắt được hộp diêm này. Nhưng tớ khôn hơn cậu. Bằng que diêm thứ hai, tớ đã ước cho mình 100 que diêm. Đến que diêm thứ ba tớ đã hiểu ra rằng cứ cái đà này thì chẳng bao lâu sẽ hết diêm cho những điều nhảm nhí. Và thế là tớ ước cho mình có đúng một triệu hộp diêm như thế này. Nhưng tớ chẳng tin ai, kể cả những que diêm thần. Và tớ bắt tay vào đếm – mất gần một năm rưỡi. Bây giờ tớ là người quyền lực nhất trên trái đất. Tớ có thể thực hiện bất cứ một việc gì mà không cần tốn một giọt mồ hôi. Cậu đã gặp may là đến đúng nơi tớ đếm hộp diêm. Chỉ có điều tớ không hiểu là cậu đến được bằng cách nào. Bởi lúc ấy tớ đang ở trong ngày hôm qua.

Sau những sự việc xảy ra ngày hôm nay Tôlic không còn phải ngạc nhiên gì: ngày hôm qua thì hôm qua, chẳng có ý nghĩa gì với nó lúc này. Nhưng thằng bé thấy rằng Tôlic không hiểu ngày hôm qua là gì. Nó giải thích một cách tự hào:

- Tớ tự nghĩ ra đấy ! Cậu là một kẻ tham lam nhưng khờ hơn tớ nhiều. Cậu sẽ chẳng bao giờ nghĩ ra được ngày hôm qua đâu. Tớ đã nghĩ ra được, nên bây giờ tớ là Thầy phù thủy vĩ đại nhất. Ngày hôm qua – đó chính là ngày hôm qua. Bởi cái gì là của ngày hôm qua thì đã qua đi và không một ai có thể thấy cái của ngày hôm qua được. Vì mọi cái đã qua đi và đến ngày hôm sau tất cả đều mới mẻ. Và nếu như tớ đi vào ngày hôm qua thì không một ai nhìn thấy tớ được.

Nhưng tớ không hiểu tại sao cậu lại rơi vào ngày hôm qua được. May cho cậu là tớ không có quyền phí một que diêm khi chưa đốt hết một triệu hộp diêm. Không thì lúc ấy tớ đã biến cậu thành con giun đất rồi.

- Tốt nhất là tôi không nên cầm hộp diêm đó – Tôlic rầu rĩ nói – Tôi đã không biết nó là hộp diêm thần. Tôi cũng chẳng muốn rơi vào ngày nào hết ...

- Theo tớ, cậu rơi vào ngày hôm qua bởi vì cậu là một kẻ tham lam – thằng bé trầm ngâm – Tớ rất thích những kẻ tham lam. Bản thân tớ cũng là một thằng tham lam. Và bây giờ tớ là kẻ tham lam khóa ngoan nhất trên thế giới.

Trong công viên đã sẫm tối. Cây lá đã trở nên đen trũi. Và trên cái nền đen ấy đôi mắt xanh của thằng bé ánh lên những tia lửa tham lam, độc ác.

- Thôi đủ rồi – thằng bé nói – bây giờ cậu sẽ đi với tớ.

- Đi đâu ?! Tôlic hoảng sợ hỏi.

- Đi vào ngày hôm qua. Cậu sẽ thấy, tớ đã gây dựng cuộc sống ở đấy như thế nào.

- Tôi không muốn ! – Tôlic kêu lên – Thả tôi ra. Để cho tôi về nhà với mẹ.

- Cậu mà nhắc tiếng “mẹ” một lần nữa, thì cậu sẽ quên luôn đấy.

- Tôi sẽ không, không nhắc nữa ! – Tôlic nhìn xung quanh nói bằng giọng van lơn. Nó còn chút hy vọng mỏng manh là có ai đấy sẽ nhìn vào bụi cây bất kể người đó là ai. Người đó có thể là anh công an hay ông bác sĩ béo tròn hoặc ông giáo sư với đôi kính dày đi nữa, miễn là cứu được nó. Nhưng xung quanh im lặng như tờ.

- Chuẩn bị – thằng bé ra lệnh.

Chính vào lúc ấy Tôlic nhìn thấy Misca. Đúng hơn là nó không biết có phải là Misca không. Nó chỉ nhìn qua kẽ hở bụi cây hai cái bóng người và chó.

- Misca ! – Tôlic kêu lên tuyệt vọng – Misca ! Cứu tớ với !

Ngay lập tức có tiếng giày và chó sủa.

Misca chạy xuyên qua bụi cây, tay giữ dây buộc chó.

Misca thở dốc, cho con Maïđa ngồi xuống. Nó nhìn thằng bé và bình tĩnh hỏi:

- Hẳn bám lấy cậu à?

- Hẳn không bám. Tệ hơn thế nữa kia ... - Tôlic bỗng im bật, nó nhìn thấy đôi mắt thằng bé long lên dữ tợn.

Nhưng Misca không để ý đến mắt thằng kia.

- Vậy thì, đi khỏi đây thôi ! – Misca nói.

Thằng bé nhếch mép cười khinh bỉ, nhưng không nói gì.

- Đi thôi Tôlic, đây dựa với hẳn làm gì – Misca nhún vai – Hai thằng mình có thể đem nó ra làm

nước xốt nhưng thôi, tha cho nó.

Thằng bé cười ồ. Misca nhìn nó ngạc nhiên.

- Một thằng điên. Đi thôi Tôlic, đừng dính tở hấn.

- Nhưng tao lại ưa dính với bọn mày – thằng bé nói – Bây giờ mày sẽ không đi khỏi đây. Mày đã sỉ nhục một con người quyền lực nhất trên thế giới. Hoặc là, phải xin lỗi ngay lập tức, hoặc là...

- Con khỉ ! – Misca nổi giận – Xin lỗi mày? Cút ngay khỏi đây khi còn chưa muộn !

- Xin lỗi đi, Misca, xin lỗi đi – Tôlic van lơn – Có thể, nó sẽ tha chúng ta.

Thằng bé không để ý Tôlic nói, dứt tay vào túi. Còn Maïđa từ nãy giờ không rời mắt khỏi thằng bé, chồm lên sửa, nhưng Misca đã giữ nó lại, không muốn để con chó cắn người.

- Đừng giữ chó ! Thả nó ra ! Cậu không biết gì hết ! – Tôlic hét lên. Nó chạy đến giật dây buộc chó khỏi tay Misca. Con Maïđa nhảy chồm lên. Nhưng đã muộn.

Chính vào lúc ấy cả Tôlic, Misca và Maïđa cảm thấy bị nhấc bổng lên không trung và bay đi đâu, không biết.

ĐIỀU KỲ LẠ KHÔNG THEO Ý MUỐN

ôlic tỉnh dậy trong một gian phòng lớn. Trời đã sáng rõ. Ánh nắng mặt trời xuyên qua các cửa sổ và tắm thắm trên nền nhà gần như bốc lửa. “Tắm thắm này ở đâu ra thế nhỉ? – Tôlic nghĩ – Hôm qua đâu có nó?”

Ngược lên đầu giường Tôlic nhìn thấy một tấm biển sang trọng với dòng chữ: “Không nhất thiết phải rửa mặt vào buổi sáng”

“Có lẽ, ba viết đùa – Tôlic đoán. Hắt tấm đắp sang một bên. Tôlic nhảy xuống đất tìm dép. Nhưng không có, thay vào đó là một đôi giày mới. Tôlic lôi giày ra, gấp tia nắng mặt trời đôi giày lóe sáng, phải nheo mắt mới nhìn được. Cả lỗ giày và dây giày đều lấp lánh, mà không hiểu sao dày lại màu vàng. Đôi giày rất

nặng. Nhìn kỹ, Tôlic mới biết rằng cả dây lẫn lỗ đều làm bằng một thứ kim loại nào đấy. Tóm lại là một đôi giày không bình thường, như để dùng trang trí cho các cây thông ngày tết. “Một đôi giày lạ” – Tôlic nghĩ và đặt vào chỗ cũ.

Bên cạnh giường, trên chiếc ghế trắng bằng thép có một bộ quần áo. Chiếc ghế sáng loáng như chiếc kèn đồng đánh bóng. Càng ngạc nhiên hơn: khi Tôlic trải bộ áo quần ra. Chúng rất nhẹ, những nút áo thì to lớn và làm bằng kim loại. Mỗi hạt nút có lẽ nặng bằng cả chiếc áo. Bộ quần áo giống như một thứ ý phục vũ hội hóa trang nào đó. Và Tôlic hiểu ra quần áo ấy là gì khi nhìn lên trên ngực chiếc áo ngôi sao vàng Anh hùng Liên Xô.

Tôlic nhìn xung quanh và đến lúc này mới biết là đang đứng không phải là trong phòng mình.

Gian phòng quá là to lớn. Trên trần nhà treo một cây đèn chùm vĩ đại với hàng nghìn bóng. Dọc theo tường nhà là các trụ cao đến tận trần. Bên cạnh các trụ là những cái lọ to lớn. Tôlic có cảm tưởng là mình đã thấy căn phòng hay đúng hơn là cái gian nhà rộng lớn này ở đâu rồi. Bàn bệ của cả ba và mẹ đều không có những căn phòng như thế.

Tôlic tới gần các lọ. Lọ đầu tiên chứa đầy kẹo “Chin trắng”. Trong lọ thứ hai là những thanh kẹo sô-cô-la. Trong lọ thứ ba – bánh ga tô. Cả 44 lọ to lớn đều chứa một loại bánh kẹo nào đấy. Nhưng Tôlic chẳng vui sướng gì, mà ngược lại, mỗi lúc nó càng thấy ghê sợ hơn. Đấy không phải là hóa trang hay chuyện đùa. Trong căn phòng rất yên tĩnh. Và cũng không nghe thấy một tiếng động nhỏ từ phía bên ngoài mặc dù các cửa kính đều được mở toang. Không một tiếng máy ô tô, không một tiếng người, không một tiếng chổi quét sân – hoàn toàn im lặng.

Với cái áo cánh và chiếc quần đùi đang mặc. Tôlic chạy lại cửa sổ nhìn ra ngoài. Một cái sân rộng tráng nhựa, không người. Xung quanh sân là những tòa nhà mà Tôlic cảm thấy quen quen. Đó là những ngôi nhà hai ba tầng với những cột trụ và những cửa chớp lớn – những ngôi nhà cổ vừa giống các cung điện lại vừa giống các cửa hàng.

“Bách hóa tổng hợp” – Tôlic đọc tấm biển lớn trên một tòa nhà dài. Trên một tòa nhà khác ghi: “Thế giới trẻ em”. Trên tòa nhà thứ ba – “Cửa hàng ăn uống”. Tôlic không nhận ra các cửa hàng này, bởi chúng đứng gần nhau, mà đáng lẽ ra phải nằm riêng lẻ ở các đường phố khác nhau.

Bây giờ đã rõ vì sao không nghe thấy một tiếng động. Trên quảng trường không một bóng

người, không một chiếc ô tô và không có lấy một con bồ câu nhỏ.

Trong các tủ đứng bằng kính trưng bày những hình nhân làm mẫu với tấm vải quảng cáo trên tay. Tôlic cảm thấy vui mừng khi nhìn thấy những người ấy giữa chốn vắng vẻ này.

Chẳng thích thú gì khi chiêm ngưỡng một quảng trường với các cửa hàng đầy ánh nắng nhưng trống rỗng. Không một ai đi vào các cánh cửa mở rộng của các cửa hàng và cũng chẳng có ai trong đó đi ra. Các cửa hàng đứng nghiêm trang như những người lính canh trong tư thế chờ đợi những khách hàng bí ẩn.

Tôlic quay đầu lại. Cái giường và chiếc ghế đứng giữa căn phòng bỏ trống, nhỏ bé, đơn độc. Và Tôlic cảm thấy chính mình cũng trở nên đơn độc giữa cái thế giới không hiểu vì sao trống rỗng này.

Theo thói quen Tôlic lại nhắm mắt xem thử có phải mình mơ không. Nó đứng nhắm mắt rất lâu, gần 5 phút. Rồi nó cẩn thận từ từ mở mắt – cảnh xung quanh không hề thay đổi.

Tôlic đi qua gian phòng, đến gần một cái cửa. Cái cửa nặng nề từ từ mở ra trước mặt, Tôlic ngạc nhiên lùi lại. Nó đứng yên suy nghĩ, chăm chú nhìn qua khe hở giữa cánh cửa và bức tường xem có ai núp không, nhưng chẳng thấy một ai.

Thụt cổ lại, Tôlic chậm chậm bước ra cửa chờ điện giật hoặc một cái gì ghê gớm hơn sẽ xảy ra ... Nhưng chẳng có gì hết.

Phía dưới là cái cầu thang rộng với các bậc và lan can làm bằng đá cẩm thạch, thấy quen quen. Tôlic đã nhìn thấy cái cầu thang này ở đâu rồi, nhưng không nhớ ra. Hình như bị thiếu cái gì đó ở chiếc cầu thang này, có lẽ là tấm trải. Phải gõ chân đất trên nền đá lạnh này chẳng lấy gì làm thú vị lắm.

Trước khi ra đường phố còn phải đi qua một cái cửa dày với những tấm kính phía trên. Cửa này cũng tự mở ra khi Tôlic đến gần. Lần này Tôlic không ngạc nhiên nữa. Có lẽ trong cửa có một bộ phận cơ học tự động làm việc khi có người đến gần. Với kỹ thuật hiện đại thì điều đó cũng chẳng phải là ghê gớm gì.

- Có – co – co – ai – ai – ai – không – khong – khong – khong ...

Phía sau có tiếng lạo xạo. Tôlic quay và giống như Tritra trong chuồng thú, nó run rẩy đầu tiên là chân sau đó đến tay và sau cùng hai tai cũng run theo.

Trước mắt Tôlic là một Người Sắt đang đứng nhìn nó bằng đôi mắt to của mình. Trên Người Sắt không có lấy một mảnh vải nhưng không thể nói là anh ta trần truồng, cũng như không thể nói là hòn đá trần truồng. Anh ta có hai tay, hai chân và đầu. anh ta có cả mũi và miệng luôn luôn mỉm cười. Nụ cười dường như không bao giờ tắt trên môi. Trên cái đầu trọc lóc bằng sắt chỉ mọc có một sợi tóc duy nhất cũng bằng sắt. Sợi tóc quá dài và ở cuối gắn với một quả cầu nhỏ.

Tất cả những cái đó Tôlic nhìn thấy trong một giây, còn giây sau thì nó đã nhảy lùi lại, dựa lưng vào tường, chờ chết.

Người Sắt im lặng nhìn Tôlic, không động đậy. Nhưng trong sự bất động của anh ta vẫn có một cái gì ghê rợn. Đó là sự bất động không phải của một cơ thể sống mà là của một cái máy.

Tôlic không rời lưng khỏi tường, nhích dần từng bước. Vẫn nụ cười trên môi, Người Sắt xoay đầu đi chút chút.

Chẳng còn biết sợ hãi gì. Tôlic bật ra khỏi tường co chân chạy băng qua quảng trường. ngay lập tức phía đằng sau vang lên tiếng chân sắt nặng nề. Ai đấy đang đuổi theo, không đuổi kịp được nó, nhưng cũng không bị bỏ xa. Dồn hết sức lực Tôlic chạy nhanh hơn. Tiếng chân đuổi theo vang lên càng to hơn. Người chạy phía sau không nói một lời. Tôlic cảm thấy mình kiệt sức không thể chạy tiếp. hai chân xiêu vẹo, nó ngã xuống nền nhựa giữa quảng trường, hai tay ôm lấy đầu. Nó chờ đợi một cú đâm của bàn tay thép và đấy sẽ là cảm giác cuối cùng. Không tức giận ai, gần như bình thản. Tôlic nghĩ: “Vì cái gì? Mình đã làm gì anh ta?” và nhắm mắt chờ chết.

Nhưng xung quanh im lặng, không còn tiếng chân đuổi nữa. Đâu đấy, bên cạnh Tôlic có tiếng đập của tim mình.

Cuối cùng Tôlic quyết định mở mắt. Nó ngược lên và thấy Người Sắt. Anh ta gần như bên cạnh, cách xa chừng ba mét. Người Sắt hoàn toàn yên tĩnh, như không phải vừa mới chạy. Khuôn mặt sắt vẫn một nụ cười như trước.

- Anh ... gì ... - Tôlic mấp má môi vì sợ hãi.
- Không hiểu – Người sắt đáp lại không chậm trễ.
- Tôi ... sợ ... - Tôlic nói.
- Xin cứ việc – Người Sắt trả lời – Anh có thể làm những gì mà anh thích. Anh không thể làm những gì mà không cho phép.

Tôlic để ý thấy rằng khi Người Sắt nói, trên mặt anh ta không có gì thay đổi. Kể cả môi cũng không mấp má. Và vẫn với nụ cười muôn thuở.

Dần dần, Tôlic bớt sợ. Nó nhận ra, rằng lúc này Người Sắt chưa có ý định giết nó. Bao giờ cũng vậy, khi người ta chuẩn bị giết một người, thì người ta sẽ không nói chuyện với anh ta một cách quá lâu.

- Anh là người thực chứ? – Tôlic hỏi có phần dạn hơn.
- Tôi là người thực.
- Tại sao anh lại bằng sắt?
- Tôi là một rôbốt thực.
- Tại sao anh lại nói chuyện được?
- Tôi biết nói chuyện.
- Tôi có thể hỏi anh được chứ?
- Anh có thể làm những gì mà anh thích. Anh không thể làm những gì mà không cho phép.
- Thế ai là người không cho phép? – Tôlic hỏi, đã hết sợ.
- Thầy phù thủy.

Tôlic nhồm dầy. Nó bỗng nhớ ra tất cả. Nó bỗng hiểu ngay cái điều mà trước đây nó lờ mờ suy đoán. Đó là ngày hôm qua ... Cũng có thể, không phải là ngày hôm qua, mà là nghìn ngày hay là nghìn năm trước ... Nhưng điều đó không quan trọng, bởi thằng bé với đôi mắt xanh không phải là nó nằm mơ thấy.

Tôlic Rurzcôp, một học sinh lớp bốn, một cậu bé có cha mẹ, giờ đây đang sống trong ngày hôm qua.

Và dường như để khẳng định cho những ý nghĩ ấy, từ phía đằng xa vang lên tiếng động cơ ô tô: Tôlic nhìn thấy một chiếc xe màu đen to lớn đang tiến về phía nó. Ô tô không có người lái, tự chuyển động. Và trên hàng ghế phía sau là con người mà Tôlic dự đoán sẽ gặp.

Chiếc xe tự dừng lại bên cạnh Tôlic.

- Chúc cậu buổi sáng tốt lành ! – thằng bé nói, vẻ cười cợt.

Tôlic không trả lời.

- Tại sao cậu đi chân đất ? – thằng bé hỏi – Chẳng lẽ cậu không thích đôi giày đế vàng sao? Đôi ấy cũng giống như đôi tớ mang đấy thôi. Xem này.

Thằng bé giơ chân lên và trước mắt Tôlic là đôi giày sáng chói, giống hệt như đôi mà Tôlic đã để lại dưới giường.

- Chẳng lẽ cậu không thích bộ đồ vét với những khuy vàng sao? Tự tớ nghĩ ra kiểu đó đấy.

- Ở đây có ngôi sao vàng – Tôlic cau có nói.

- Tớ tặng cho cậu đấy – thằng bé khoác lác. Tớ biết là cậu mơ trở thành anh hùng. Và tớ làm cho cậu đạt được ý muốn. Bởi dù sao tớ cũng thích cậu.

- Tôi chưa có chiến công nào – Tôlic nói – Tớ không thể đeo ngôi sao được.

- Cậu không phải là người chơi cờ hay nhất sao? Cậu chẳng phải là cầu thủ khúc côn cầu xuất sắc nhất trên thế giới?

Tôlic im lặng. Chẳng biết nói gì hơn.

Thằng bé bật cười:

- Đừng ngại. Chính vì lẽ đó mà tớ thích cậu. Tớ sẽ gắng hết sức vì cậu. Tớ đã chỉ cho cậu không phải một que diêm. Đến cái ghế tớ cũng làm bằng bạc. Còn cậu thì ngủ ở Cung Thiếu nhi. Chẳng lẽ cậu không thích ở đây?

“Đúng rồi, - Tôlic nghĩ – thế mà mình không đoán ra. Gian phòng và cầu thang trước đây mình đã thấy – thuộc Cung Thiếu nhi”.

- Sao cậu không cảm ơn tớ?

Tôlic không thể hiểu nổi thằng bé nói thật hay đùa.

- Cảm ơn – Tôlic nói, nghĩ rằng không nên cãi nhau với thằng bé lúc này. Bởi cần phải nghĩ cách trốn khỏi đây.

- Không cần thiết – thằng bé trả lời – Tớ tin rằng, chúng ta sẽ là những người bạn lớn. Ở đây cậu sẽ có mọi thứ.

Chúng ta sẽ là những người hạnh phúc nhất trên thế giới. Bởi chúng ta hoàn toàn không phải làm việc hay học hành. Cậu chưa quen đấy thôi. Bước đầu tớ khuyên cậu hãy quên ba mẹ đi.

- Không cần – Tôlic khẩn khoản – Không cần thế.

- Tùy cậu. Cậu sẽ khổ tâm hơn. Bởi dù sao cậu cũng không thể ra khỏi đây được. Và cả Misca của cậu cũng sẽ không đi đâu hết.

- Misca ở đâu? – Tôlic mừng rỡ. Tại sao Misca không đến đây?

- Điều đó chỉ mình tớ biết! – Thằng bé giận dữ. – Tớ! Tớ - Thầy phù thủy! Cậu không cần phải biết. Misca của cậu là thằng ngu ngốc, mất dạy. Nó không thích sống trong cung điện. Nó không muốn nói chuyện với tớ! Nó là con người kỳ dị - không có lấy một chút tham lam và lòng biếng. Và nếu như nó không chịu thay đổi, tớ sẽ biến nó thành ... Tớ còn đang nghĩ sẽ biến nó thành cái gì. Tớ - Thầy phù thủy!

Giọng nó gay gắt, đôi mắt ánh lên những tia lửa xanh dữ tợn. Tôlic sợ thằng bé trong cơn thịnh nộ có thể biến nó thành một con gì đấy thì khốn. Tôlic lùi lại một bước khỏi chiếc xe và ngồi xuống, im lặng.

- Đừng sợ - thằng bé thấy dáng điệu của Tôlic, hạ giọng – Với cậu thì khác. Cậu là một kẻ tham lam, tớ sẽ quan tâm tới cậu. Cậu thấy thằng Ngốc Sắt này thế nào? Nó sẽ bảo vệ cậu. Nó sẽ đi theo cậu khắp mọi nơi.

Tôlic ngược nhìn Người Sắt, thầm hy vọng anh ta sẽ tức giận vì từ “thằng ngốc” và sẽ xé xác thằng bé bằng đôi tay sắt của mình. Nhưng Người Sắt không hề nhúc nhích. Thằng bé bắt gặp cái nhìn của Tôlic, cười to:

- Anh ta không biết giận – Thằng bé nói – Này, mày tên gì?

- Ngốc Sắt! – Người Sắt trả lời.

- Mày không tự ái sao? – Thằng bé cười hỏi.

- Không hiểu.

- Ngốc – đó là cái tên xấu.

- Tôi – rôbốt – Người Sắt trả lời – Tôi không biết xấu hổ.

- Nhiệm vụ của mày là gì?

- Anh ta có thể làm những gì mà anh ta thích – Người Sắt nói, đưa tay chỉ Tôlic – Anh ta không thể làm những gì mà không cho phép. Tôi luôn luôn ở bên cạnh.

- Cậu hiểu chưa? – thằng bé hỏi Tôlic – Nó sẽ luôn luôn ở bên cạnh. Cậu không thể làm những gì

mà không thể cho phép. Nhưng cậu sẽ quen thôi. Đi chơi đi, cậu sẽ thích đấy.. Còn bao giờ cậu thích thì chúng ta sẽ trở thành những người bạn lớn.

Thằng bé ngã lưng vào thành ghế, lập tức chiếc xe phóng đi mất hút.

ĐIỀU KỲ LẠ KHÔNG THEO Ý MUỐN

ôlic quay lại phía Người Sắt. Sau khi thằng bé đi khỏi Tôlic nghĩ ngay rằng cần phải làm thân với anh rôbốt này. Bộ óc sắt của anh ta đã có cấu tạo thế nào nữa cũng không thể thông minh hơn người. Và đánh lừa anh ta chắc cũng không khó lắm.

- Misca và Maïđa ở đâu? – Tôlic hỏi.
- Không hiểu.
- Misca và ... con chó?
- Người và chó ở đây.
- Ở đây? Chỗ nào?

- Không thể làm những gì mà không cho phép.
- Tôi đâu có làm gì.
- Anh có thể làm những gì mà anh thích.
- Thế thì hãy nói, người và chó ở đâu?
- Ở đây.
- Ở chỗ nào?
- Không thể làm những gì mà không cho phép.
- Cứ nhắc đi nhắc lại: “Không cho phép – không cho phép” – Tôlic nổi giận – Màylà thằng ngu.
- Tôi – Ngốc Sắt – Người Sắt sửa lại – Tôi – rôbốt.
- Thế không cho phép tôi làm gì?
- Ra khỏi trước rặng đông?
- Ra khỏi để đi đâu?
- Khắp nơi.
- Đây, Rôbốt thân mến – Tôlic dỗ ngọt – Tôi sẽ không nói với ai đâu. Hãy nói “Ra khỏi trước rặng đông” có nghĩa là gì?
- Không cho phép.
- Tôi sẽ không bao giờ gọi anh là Ngốc Sắt. Tôi tha thiết yêu cầu anh.
- Tôi hiểu.
- Thôi nào – Tôlic mừng rỡ - Nói đi.
- Không cho phép.

Tôlic thấy là không thể nói chuyện tình cảm với Người Sắt được. Bộ óc sắt của anh ta không hề có tình thương.

Tôlic thở dài đi qua quảng trường, đến các cửa hàng. Người Sắt theo sát nó. Trong các gian hàng của Bách hóa tổng hợp không một người bán, không một người mua, vắng lặng. Hàng hóa nằm trên tủ kính và trên các kệ. Tất cả đều giống như Bách hóa tổng hợp thật sự. Ở các cầu thang đều có máy điện thoại tự động. Tôlic nhắc ông nghe ấn nút miễn cưỡng. Nó hy vọng sẽ gọi được cho công an và yêu cầu giúp đỡ. Nhưng không một tiếng trả lời.

Tôlic giận dữ vút ống nghe. Người Sắt đến gần điện thoại, cẩn thận gác ông nghe lên máy. Rõ ràng là anh ta ưa gọn gàng.

Tôlic đi giữa hai dãy hàng hoá, dừng dừng nhìn những mặt hàng tuyệt đẹp trong tủ kính. Đến

quầy phim ảnh nó cầm lấy một chiếc máy ảnh có giá nhất và đưa mắt nhìn Người Sắt. Anh ta im lặng. Tôlic đặt máy vào chỗ. Cách đây không lâu nó còn chưa dám ước mơ một chiếc máy ảnh như thế. Còn bây giờ thì chẳng hấp dẫn chút nào. Máy ảnh để làm gì kia chứ, chẳng lẽ để chụp Người Sắt ?!

Trong quầy thể thao Tôlic có phần tươi tỉnh hơn. Ở đây có mọi thứ tuyệt đẹp, nào là bóng đá, sai-ba, gậy khúc côn cầu, xe đua ... Tôlic dừng lại bên chiếc xe đạp một lúc nhưng không lấy. Nó hình dung ra cảnh nó cưỡi xe trên quảng trường. và thằng Người Sắt đuổi theo, không rời một bước – Giống như Tôlic trong vai con chó trong một cuộc dạo chơi. Chỉ khác là thiếu sợi dây.

Tôlic đi về phía quầy săn bắn. Ở đây có hàng chục khẩu súng và bên cạnh là đạn. Một ý nghĩ lóe lên trong óc nó: “Cần phải lấy một khẩu súng để phòng thân. Ai biết được thằng bé mắt xanh sẽ muốn gì?”

Tôlic đưa tay lấy một khẩu súng hai nòng.

Người Sắt lúc này đứng im lặng, bỗng động đậy:

- Cầm vũ khí không cho phép.
- Tôi có thể làm những gì mà tôi thích kia mà ! – Tôlic nóng mặt.
- Anh có thể làm những gì mà anh thích.
- Tôi cần vũ khí.
- Cầm vũ khí không cho phép.
- Cho phép với không cho phép ! – Tôlic xẵng giọng – Ai biểu mang tao tới đây.
- Cầm vũ khí không cho phép.

Người Sắt nói bằng giọng đều đều, bình tĩnh, không một chút tức giận. Nhưng khi Tôlic cầm khẩu súng từ trên xuống thì anh ta không nói một lời, đến bên nó nhẹ nhàng lấy lại khẩu súng đặt vào chỗ cũ.

- Thằng ngu ! – Tôlic chửi.
- Tôi không là thằng ngu. Tôi – Ngốc Sắt.
- Hai từ chỉ là một !

Người Sắt im lặng. Cũng như những Người Sắt khác, anh ta có hệ thần kinh sắt thép. Không ai có thể làm anh ta buồn bã hay tức giận. Đó là điều hiển nhiên.

Nếu khác đi anh ta sẽ gần như người thật.

Còn Tôlic thì nổi giận thật sự. Nó lấy hết đồ đạc trên giá, trong tủ vứt xuống đất. Nhưng chỉ phí công. Người Sắt không hề phản ứng, anh ta im lặng thu dọn tất cả đồ đạc xếp vào chỗ cũ. Chẳng mấy chốc trong gian hàng thể thao đâu lại vào đấy, dường như Tôlic chưa hề động tới.

Ở quầy thể thao Tôlic lấy một đôi giày vải. Đi chân không trên các bậc đá, hai bàn chân nó tê lạnh. Tôlic đi qua các tủ kính với những đồng hồ bằng vàng, những chuỗi ngọc và những hòn đá quý. Bên cạnh mỗi thứ là một tấm biển nhỏ ghi giá tiền. Nếu như dồn hết tất cả các thứ đó lại thì sẽ có một giá tiền chung – giá của sự chia ly với cha mẹ, với tất cả những người khác, kể cả Tritra mà bây giờ Tôlic không còn thấy ghét nữa.

Tôlic trở ra quảng trường. Vẫn trống không như trước. Người Sắt đứng lại bên cạnh với nụ cười muôn thuở trên môi.

- Đã đến giờ ăn – anh ta nói.
- Tôi không ăn – Tôlic trả lời.
- Anh có thể làm những gì mà anh thích.
- Tốt hơn là chết vì đói !
- Không hiểu.
- Tôi chết. Sẽ không có thôi.
- Anh đi khỏi?

- Mãi mãi – Tôlic hí hửng – Tao sẽ đi khỏi và Thầy phù thủy sẽ cắt cổ mày.
- Không cho phép đi khỏi.
- Con khỉ ! Im đi ! – Tôlic nói – Đồ gián điệp.
- Tôi – robot. Tôi – Ngốc Sắt, - Người Sắt chữa lại.
- Thì tao cũng muốn nói như vậy đấy.

Tôlic đi vào ngôi nhà có treo tấm biển lớn “Cửa hàng ăn uống”. Đã có lần Tôlic đến đây với ba mẹ. Chính ở đây, lần đầu tiên nó được nếm loại bánh ga tô đặc biệt và kem anh đào.

Trong nhà hàng vắng lặng. Trên các bàn đã bày sẵn đủ loại thức ăn khác nhau. Không hiểu sao thức ăn vẫn nóng, tươi nguyên, dường như chúng vừa mới được mang đến từ dưới bếp. Trong cửa hàng không có gì thay đổi, vẫn những trụ bê tông, vẫn cái sân khấu ấy và vẫn những bức tường được trang trí bằng những hình vẽ. Tất nhiên, đây chính là cửa hàng ăn uống mà gia đình Tôlic đã đến ngày nào.

Tôlic bỗng nghĩ rằng, ở những nơi mà “Bách hóa tổng hợp”, “Thế giới trẻ em”, “Cửa hàng ăn uống” vẫn đứng chắc bây giờ trống không. Và, tất nhiên, công an đang truy tìm những ngôi nhà ấy và có thể sẽ tìm ra Tôlic, rồi bắt giam thủ phạm là thằng bé mắt xanh. Nhưng ngay sau đó Tôlic nhớ lại chuyện chính nó làm cho anh công an phải bắt ông bác sĩ béo không phạm lỗi gì, và nó hiểu rằng công an cũng chẳng có hiệu lực gì ở cái xứ sở này !

Chưa kịp ngồi vào bàn, Tôlic cầm ngay một miếng bánh ga tô đưa lên miệng.

ách xa quảng trường, trên bờ biển có một tòa nhà cao tầng được xây dựng ngay trên bãi tắm. Ngôi nhà có đến 44 tầng. Hằng ngày sóng biển vỗ vào đến tận thềm. Ba mươi chiếc ca nô mới và một tàu biển sơn xanh ngày đêm túc trực bên cạnh nhà. Phía bên kia ngôi nhà, trên bãi trắng nhưa có đến ba mươi chiếc ô tô mới tinh đang sẵn sàng nổ máy.

Mỗi tầng nhà có đúng 100 phòng.

Thằng bé với đôi mắt xanh kỳ dị sống trong tòa nhà này.

Mỗi buổi sáng, khi thằng bé bước ra khỏi nhà, ba mươi chiếc ca nô “xếp hàng” thẳng tắp, các máy nổ bắt đầu hoạt động, dường như tất cả đều chỉ có một ước mơ là được chở thằng bé. Ở phía đằng kia 30 chiếc ô tô cũng nổ máy chờ đợi, sẵn sàng lên đường.

Còn thằng bé không để ý gì hết, tiến đến sát bờ, cởi quần áo, nhảy xuống bơi lội. Nói đúng hơn là thằng bé không bơi mà biến tự nâng nó trên mặt nước. Sau đấy thằng bé đi câu cá. Cứ mỗi giây một con cá to lại bị cắn câu. Và thằng bé chỉ việc lấy cá ra, vớt lên bờ.

Sau câu cá là ăn sáng. Thằng bé ngồi một mình trong gian nhà rộng như ga xe lửa và trước khi bắt tay vào việc ăn uống nó phải suy nghĩ gần nửa tiếng đồng hồ để nghĩ ra các món ăn mà nó chưa được thử.

Sau bữa ăn, thằng bé đi dạo trên các tầng nhà mình ở. Các căn phòng với những đồ kỳ diệu đang chờ nó. Đây là những phòng với các loại đồ chơi công nghiệp, những chiếc tàu lửa và máy bay nhỏ xíu chạy bằng điện. Kìa là căn phòng với những bộ tem hiếm về bể, về các loại tiền trên thế giới. Có những căn phòng đặc biệt với những thùng nước giải khát tự động có thể uống tha hồ mà không tốn một xu. Có tới 15 căn phòng với các trò chơi khác nhau. Có cả một phòng chuyên dùng chứa bánh đậu nành mà thằng bé rất thích. Nếu gặp một phòng trống thì thằng bé lập tức lấy hộp diêm ra, bẻ một que và ngay sau đó căn phòng sẽ được chứa đầy tất cả những gì mà nó muốn.

Phòng trống trong tòa nhà còn nhiều, cho nên công việc của thằng bé cũng không phải là ít. Ngoài ra, nó còn dự định đặt thêm một tòa nhà nữa bên cạnh để chứa hết tất cả những gì mà nó nghĩ ra được.

Chỉ có ở tầng 20 là các phòng còn trống. Đúng hơn là tất cả đều trống trừ một phòng. Ở đấy Miska và Maïda đang sống. Và trước khi bước vào tầng này, thằng bé bẻ một que diêm và lầm bầm điều gì đó mà chỉ mình nó biết.

Sau ngày Tôlic làm quen với Người Sắt, thằng bé lại lên tầng 20. Ra khỏi thang máy, nó nhón chân đi đến phòng có khóa. Phía trong cửa vang lên tiếng sửa đe dọa. Thằng bé mở cửa đi vào phòng.

Một bóng đen lao từ phía cửa sổ tới. Bóng đen bay trong không khí rồi đột nhiên dừng lại, rơi xuống nền nhà.

Thằng bé cười ha hả, nhưng đôi mắt nó không cười. Chúng phát ra những tia sáng xanh lạnh lùng.

- Tao đã nói với mày là phải cột con chó lại – thằng bé nói – Nó sẽ không cắn được tao đâu, cũng như mày không thể sờ được lông chân tao vậy.

Con Maịđa xù lông lên, cố sức xông tới thẳng bé. Nhưng có một sức mạnh nào đó đã giữ nó tại chỗ. Maịđa không biết là cái gì đang xảy ra với nó. Con chó quay đầu lại phía chủ dường như muốn hỏi. Nhưng Misca cũng không thể giúp được gì. Nó đứng dậy cầm dây buộc có quấn vào chân bàn để con chó khỏi tốn sức chống lại một vật cầu không nhìn thấy.

- Mày đã suy nghĩ lại chưa? – thằng bé hỏi.

- Tao sẽ không nói chuyện với mày, khi nào mày chưa trả lời: Tôlic ở đâu.

Thằng bé nhếch mép cười khinh bỉ:

- Từ lâu Tôlic đã không nghĩ đến mày nữa rồi. Nó đã thích ở chỗ tao. Và chúng tao sẽ là bạn bè với nhau. Chính nó nói điều đó. Nó cũng nói rằng tốt nhất là biến mày thành giun đất.

Misca im lặng.

- Mày phải biết sợ tao – thằng bé nói tiếp – Bởi tao là thầy phù thủy. Tao là người quyền lực nhất trên thế giới.

- Đã nghe rồi – Misca cầu nhàu.

- Chỉ một que diêm thì mày sẽ quỳ xuống xin lỗi tao !

- Còn không có diêm thì mày chẳng làm nên trò trống gì !

- Tao có thể làm tất cả - thằng bé thét lên – Tao – Thầy phù thủy. Nhưng tao muốn tự mày phải xin lỗi tao.

Không trả lời, Misca đưa nắm đấm chìa ngón tay cái ra ngoài về phía thằng bé.

- Mày điên à? – thằng bé kinh ngạc – Mày có hiểu là tao có thể làm gì với mày không?

- Hiểu.

- Tớ có thể thả cậu nữa – thằng bé bắt ngờ nhỏ nhẹ - Có muốn không, tớ sẽ cho cậu về với cha mẹ?

Thằng bé dường như hết giận. Nhưng nhìn thấy những tia lửa xanh dữ tợn lóe lên trong đôi mắt nó, Misca không thể nào tin được.

- Thiếu Tôlic tao sẽ không đi đâu hết.

- Tớ sẽ cho cậu một nghìn rúp.

- Đẹp nghìn rúp của mày đi !

- Một triệu rúp !

- Đẹp triệu rúp của mày đi !

Đôi mắt thằng bé lóe sáng dữ dội hơn. Rõ ràng là nó cương quyết dè bẹp sự bước bính của Misca. Nhưng nó muốn làm điều đó không phải nhờ đến mấy que diêm, và khi ấy chiến thắng của nó mới là chiến thắng thực sự.

Không rõ là Misca hiểu được điều đó không, nhưng một điều chắc chắn là bất cứ lúc nào nó cũng có thể bị biến thành một con giun đất. Misca đã đứng vững với sức lực cuối cùng.

- Thôi được – thằng bé nói – Tao sẽ cho mày ba ngày để suy nghĩ. Nếu sau thời hạn đó mày không chịu từ bỏ Tôlic và xin lỗi tao, thì tao sẽ biến mày thành ...

Thằng bé đến bên cửa sổ, dăm chiêu nhìn ra biển. Mấy chiếc canô lênh bênh trên ngọn sóng sát bờ - Sẽ biến mày thành chiếc canô ! – thằng bé hí hửng nói – Và tao sẽ ngồi lên đi chơi cùng với Tôlic. Tôlic là kẻ tham lam, nó sẽ trở thành người bạn tốt.

Thằng bé rút tay vào túi, và trên tường bỗng hiện lên một chiếc đồng hồ với đầy đủ ba kim chỉ

giờ, phút, giây và một ô chỉ ngày trong tuần.

- Nhìn đi, - thằng bé nói - Từ phút này trở đi đồng hồ sẽ bắt đầu tính. Mà còn đúng ba ngày nữa.

Thằng bé đi ra cửa, dừng lại nhìn đồng hồ.

- Còn hai ngày 23 giờ 59 phút 45 giây, - thằng bé cười hì hì, đi ra khỏi phòng.

Misca nhìn đồng hồ, rồi ngồi xuống nền nhà bên cạnh con Maida, ôm cái đầu xù lông của nó. Con chó liếm vào má Misca để lại trên mặt cậu bé một vết ướt ... Từ xa có thể nghĩ là Misca khóc. Nhưng cũng có thể nó đang khóc thật. Điều đó thường xảy ra khi con người phải cố chịu đựng quá lâu và không muốn tỏ ra là mình sợ. Misca hoàn toàn không muốn biến thành chiếc canô. Nhưng nó cũng không muốn bỏ rơi bạn bè trong hoạn nạn. Và nó đã đứng vững.

Tôlic lại ngủ đêm trong gian phòng ấy. Vừa tỉnh dậy, nó chạy ngay đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Không có gì thay đổi qua một đêm. Trước mắt nó vẫn là quảng trường trống rỗng, các cửa hàng vẫn mở rộng cửa nhưng không một người vào ra.

Tôlic đu người lên bệ cửa sổ nhìn xuống lối ra. Người Sắt vẫn ở đó. Anh ta đứng không động đậy với nụ cười vô nghĩa trên mặt.

Tôlic đi qua gian phòng và nhìn qua một cửa sổ khác. Trước mặt nó là một công viên lớn. Xen giữa cây xanh là những bãi trống, ở đây có nhiều đu quay nhưng không một người đu. Đây đó vươn cao những cái bệ nhảy dù nhưng chẳng có ai leo lên để nhảy. Ở bên nước có nhiều thuyền bè đang đậu. Hết thấy đều giống hệt công viên văn hóa và nghỉ ngơi, chỉ khác là ở đây không một bóng người.

Tôlic nghĩ rằng: Nếu xuống được phía này thì có thể trốn thoát khỏi Người Sắt và biết đâu lại chẳng tìm thấy lối ra. Nhất định là phải có lối ra khỏi thế giới của thằng bé mắt xanh. Bởi cái thế giới này nằm đâu đó trên trái đất và xung quanh là con người đang sống và vì một nguyên nhân gì đấy họ không thể đến đây được. Nhưng chẳng lẽ con người không biết tí gì sao?

Tôlic cởi giày vải ném xuống trước. Sau đó nó bò ra một cái mái đua và bám vào ống dẫn nước. Tầng hai của ngôi nhà này thật là cao. Tôlic nhìn xuống phía dưới tưởng tượng chỉ cần thả tay ra là rơi ngay xuống dưới, đập lưng vào nền đá. Tôlic rùng mình và bám chặt vào ống nước. Đứng một lúc lấy bình tĩnh, nó thả một chân xuống trước, rồi chân thứ hai và kẹp chặt lấy ống nước. Cứ thế Tôlic tụt dần xuống, tay chân, bụng không rời khỏi ống.

Đây là chiến công đầu tiên trong cuộc đời mà Tôlic lập nên không cần sự giúp đỡ của ai. Nhưng tiếc là chỉ phí công. Chân của Tôlic vừa chạm đất thì nghe tiếng lết kết sau góc nhà và Người Sắt đi ra từ phía ấy, dừng lại bên cạnh Tôlic.

- Mà đến đây làm gì? - Tôlic tức giận hỏi.

- Tôi - luôn luôn bên cạnh.

- Mà không biết chào sao, đồ mất dạy?

- Anh muốn như thế?

- Tao chẳng muốn gì hết.

- Hoàn toàn mâu thuẫn - Người Sắt nói - Anh yêu cầu tôi phải chào anh mà lại nói không muốn gì hết!

- Mà thông minh quá đấy! - Tôlic hậm hực trả lời.

- Tôi - robot. Tôi - Ngốc Sắt.

Tôlic phẩy tay và lê bước tới công viên. Người Sắt, vẫn nụ cười trên mặt, bước theo sau.

Tôlic vừa mới đặt chân lên con đường của công viên, thì lập tức con đường rời khỏi vị trí và chạy đi như một cái thang máy. Nhưng nó không chạy lên, cũng không chạy xuống, nó chạy về hướng mà Tôlic đi tới.

- Còn cái gì đây nữa? Tại sao nó chạy? - Tôlic ngạc nhiên.

- Như thế tiện lợi hơn – Người Sắt trả lời – Không cần phải chuyển động bằng chân. Không cần phải tốn năng lượng. Điều đó rất kinh tế.

Tôlic quay người và đi về phía ngược lại. Con đường cũng đổi hướng, chạy ngược lại. Tôlic hướng về phía đu quay và ngay lập tức con đường vòng lên đưa nó vào chiếc đu. Tôlic lại đổi hướng chuyển động, con đường cũng làm y như thế.

- Dừng nó lại ! – Tôlic nói – Tôi muốn đi bằng chân.

- Điều đó không cho phép. Điều đó là không kinh tế. Tốn nhiều sức lực. Mệt. Con người không nên làm việc. Con người cần phải nghỉ ngơi.

- Mà biết nhiều quá đấy – Tôlic mỉa mai – Thế ai làm ra mà, con lợn à?

- Không hiểu.

- Con lợn – một loại động vật.

- Điều đó mâu thuẫn – Người Sắt nói – Thầy phù thủy làm ra tôi. Công ấy không phải là động vật. Con lợn – là động vật. Có nghĩ là thầy phù thủy không phải là con lợn.

- Nó là một con lợn thật sự, còn tệ hơn là khác – Tôlic nói và hướng về phía tháp nhảy dù.

Người Sắt bám theo, bằng cái giọng đều đều của mình, anh ta giải thích rằng con người không thể là lợn được và như thế là mâu thuẫn. Nhưng vì Tôlic không trả lời, chẳng bao lâu Người Sắt lại im lặng.

ôlic tới gần một cái tháp cao. Nó muốn lên đến bậc cao nhất để quan sát các vùng lân cận. Biết đâu nó chẳng nhìn thấy lối ra ở một nơi nào đấy. Tôlic vừa mới bước lên bậc thứ nhất, cầu thang đã tự nâng lên cao. Người Sắt im lặng đứng phía sau.

Tôlic đã lên đến mặt bằng cao nhất. Công viên rộng lớn trải dài trước mắt. Ở đây có đầy đủ các trò giải trí. Khắp nơi đều có thể nhìn thấy những loại cầu trượt to nhỏ khác nhau, những phòng bắn súng, những gian chóc cười. Và tất cả những thứ đó thật vô nghĩa bởi không một người dạo chơi, không một tiếng

cười trong cái công viên quá lớn này. Giống như là ai đấy đã lấy trộm công viên của thành phố mang về đây.

Tôlic nghĩ rằng ở trong thhhh phố nơi vẫn có công viên chắc bây giờ là một bãi đất trống giống như những lỗ thủng. Ở đằng xa, sau công viên là biển. Biển rất tĩnh lặng và cũng rất lạ lùng. Biển có bờ nhưng không có đường chân trời. Cách bờ khoảng 10 kilômét biển tự nhiên kết thúc. Xa hơn không có gì cả - không trii, không nước, không đất liền. Nó không giống một cái gì, bởi bản thân nó không phải là cái gì, mà là không có gì cả. Giải thích điều đó thật là khó.

- Cái gì đằng kia? – Tôlic chỉ về phía biển hỏi.

- Anh nói là “lúc rạng đông có thể ... Có thể làm gì lúc rạng đông?”

- Không – Không biết.

Người Sắt dường như phải cố sức lắm và trong người anh ta, những tiếng ken két vang lên rõ mồn một. Anh ta không thể trả lời câu hỏi và hình như rất buồn bực. Tất nhiên, nếu giả thiết rằng những Người Sắt biết buồn bực.

- Anh không được khỏe à? – Tôlic hỏi.

- Tôi – robốt. Tôi luôn luôn mạnh khỏe. – Người Sắt đã bình tĩnh lại – Tôi không thể trả lời câu hỏi. Tôi không biết. Không nên đưa ra những câu hỏi mà tôi không biết.

Thật là lạ, Tôlic thấy thương hại Người Sắt, có thể là do trước đây Tôlic cũng đã từng buồn bực vì phải trả lời những câu hỏi ở trong lớp mà nó không biết. Có thể có một chút tình người trong robốt này chăng? Tôlic có cảm giác như người sắt không còn là sắt nữa. Và Tôlic quyết định lợi dụng cơ hội này.

- Người và chó ở đâu?

- Ở đây – Người Sắt bình thản trả lời.

- Cụ thể là ở chỗ nào?

- Không thể làm những gì mà không cho phép.

Không, rõ ràng là Người Sắt đã ghi nhớ một cái gì thì ghi nhớ mãi mãi. Tôlic thôi đưa ra những câu hỏi chẳng có lợi gì. Nó lại chú ý nhìn ra biển, nhưng chẳng thấy Đường Biên nào, chỉ thấy nước và sau nước – là không gì cả. Ở đấy che giấu một điều gì bí mật. Có thể là một điều khủng khiếp?

Nhưng điều gì có thể khủng khiếp hơn khi phải sống trong thế giới, mà ở đấy vào bất cứ phút nào “người bạn” cũng có thể biến anh thành giun đất, ở đấy anh có thể bị quên hẳn cha mẹ anh,

ở đây những con đường ngu ngốc không cho anh đi một bước, ở đây anh giàu có bằng đồ đạc mà thiếu những thứ quý nhất là tự do và tình người.

Và Tôlic hiểu rằng nó sẽ sống không phải dễ dàng trong cái thế giới quá nhiều điều không được cho phép này. Không được phép biết Misca ở đâu, không được đi đâu đó trước khi trời sáng, không được đi một mình không có Người Sắt. Cái gì sau Đường Biên kia mà không được đến gần dưới 2 kilômét? Giá như thoát khỏi được thằng Người Sắt này ...

Một cái dù treo lơ lửng trên lan can cầu nhảy đập vào mắt Tôlic. Sẽ ra sao nhỉ, nếu nhảy xuống dưới ấy bằng chiếc dù này? Và khi Người Sắt phải leo xuống thì Tôlic đã ở xa. Nó sẽ chạy đến bên bờ biển và có thể nhìn thấy cái Đường Biên ấy?

Tôlic đến bên lan can và ngập ngừng cầm dây đeo. Nó nhìn xuống phía dưới và lùi lại. Tháp cao phải đến 50 mét. Tôlic cảm thấy như cái tháp đu đưa trong gió. Nhưng nhìn thấy những chiếc lá không động đậy trên cành cây nó hiểu rằng không phải là tháp mà chính nó đu đưa. Bởi Tôlic chưa nhảy dù bao giờ.

Bất ngờ, Người Sắt đi đến giúp Tôlic mang dây đeo và thắt nịt. Anh ta làm những công việc đó một cách bình thản và vô tư, Tôlic nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nó sẽ nhảy, từ từ hạ xuống và chạy thoát khỏi Người Sắt.

Không một chút nghi ngờ, Người Sắt đã giúp cho Tôlic chạy trốn. Rõ ràng là anh ta không biết suy xét bằng cái bộ óc sắt của mình.

Tôlic đến gần mé cầu nhảy. Người Sắt bình thản đứng bên cạnh. “Bây giờ mày sẽ hết cười thôi, con ạ” – Tôlic nghĩ và nhảy xuống. Sợi dây treo tấm dù căng ra và Tôlic từ từ hạ xuống đất. Người Sắt không hề dao động. Bình thản và lạnh lùng, anh ta bước lên và bay xuống dưới theo gót Tôlic, như cái việc đó anh ta đã từng làm hằng ngày. Bay không dù từ độ cao 50 mét, trên môi anh ta vẫn một nụ cười không thay đổi.

Chân Tôlic đã chạm đất, nó ngã về một bên, rớt đầu vào cổ khiếp sợ chờ Người Sắt sẽ rơi trúng mình. Ngay lúc ấy vang lên một tiếng két. Rồi tất cả đều im lặng.

Tôlic ngẩng đầu và nhìn thấy Người Sắt. Anh ta bị treo ngược, chân mắc vào sợi dây buông xuống từ đỉnh tháp, đầu cách mặt đất khoảng nửa mét. Người Sắt im lặng đu đưa, mỉm cười.

Tôlic đứng lên cởi bỏ dây đeo. Người Sắt cong người lên mở nút quần ở chân. Nhưng bàn tay sắt đã không đủ sức tháo mở nút. Nút đã bị thắt chặt. Tôlic đã được tự do.

Không quá vội vàng, Tôlic bước đi. Người Sắt lo lắng cựa mình trong nút thắt.

- Tôi cần ở bên cạnh – anh ta nói.
- Xin mời – Tôlic trả lời – Đi tới đây, Tao đâu có giữ mày.
- Dây cáp giữ tôi.
- Thì việc gì đến tao? – Tôlic nhếch mép cười.
- Anh có thể thả dây cáp xuống đất. Để thế được phải lên lại đỉnh tháp.
- Nhưng tao không muốn thả dây cáp !
- Anh có thể làm những gì mà anh thích.
- Vậy thì tao muốn mày bị treo ở đây và không theo dõi tao được.
- Tôi sẽ không thể ở bên cạnh.
- Tao không cần – Tôlic nói và đi thẳng.

Người Sắt vùng vẫy điên cuồng. Những ngón tay sắt cào vào sợi dây cáp, nhưng không làm gì được. Trong khoảnh khắc, Tôlic thương hại nhìn Người Sắt vùng vẫy trên sợi dây mà không hề chửi rủa, không hề rên, khóc. Nhưng Tôlic không thể nghĩ đến chuyện giải phóng Người Sắt. Thả anh ta xuống, Tôlic và cả Misca, Maïda sẽ vĩnh viễn ở lại trong thế giới này.

Tôlic đã đi xa. Bỗng nghe thấy tiếng kêu của Người Sắt:

- Cứu tôi với ! ...

Tôlic dừng lại, ngẩng người. Đây là lần thứ hai trong ngày anh ta nói một câu bình thường như người. Có thể, bộ óc của thằng Ngốc Sắt này không hoàn toàn bằng sắt? Có thể thỏa thuận với nó được chăng?

- Tao sẽ giải phóng cho mày với điều kiện là mày nói người và chó ở đâu – Tôlic nói to.

- Điều đó không cho phép.

- Thế treo ngược đầu xuống đất có cho phép không?

- Không.

- Vậy thì chọn đi, cái nào không cho phép nhiều hơn.

Từ phía tháp cao nghe thấy tiếng ken két – Người sắt đang suy tính bằng bộ óc sắt của mình.

Anh ta phải chọn cái nào không cho phép nhiều hơn.

- Người và chó ở trong ngôi nhà bên mép nước. Tầng 20 – Cuối cùng Người Sắt nói.

- Người đó còn sống không?

- Điều đó mâu thuẫn, - Người Sắt nói – Tôi chỉ phải trả lời một câu hỏi thôi.

Thế thì cứ việc treo ở đấy, tao đi.

- Điều đó mâu thuẫn – Người Sắt lặp lại – Tôi phải được giải phóng, nếu tôi trả lời câu hỏi người và chó ở đâu. Tôi đã trả lời. Anh cần phải thả dây cáp xuống.

Tôlic hiểu rằng. Người Sắt sẽ không trả lời thêm nữa. Và nó cũng không muốn lừa dối – trong cuộc đời quá ngắn ngủi vừa qua nó đã kịp nói dối quá nhiều.

Ngoài ra, thành thật mà nói, thì Người Sắt cũng tội. Anh ta không có lỗi, chính thằng bé mắt xanh bắt anh ta theo dõi Tôlic. Thằng bé có thể làm một Người Sắt khác bằng những que diêm của mình. Và Tôlic trèo lên đỉnh tháp, thả dây cáp xuống.

Người Sắt nhanh chóng mở được nút dây. Anh ta không ngạc nhiên cũng không sung sướng.

Anh ta bình thản đứng dậy và đến bên cạnh Tôlic.

- Mày có đau không? – Tôlic hỏi.

- Tôi – rôbốt. Tôi không bị đau.

- Còn tao thì bị. Và nặng nữa là khác – Tôlic thở dài. Người Sắt im lặng.

- Hãy nói, sau Đường Biên là cái gì? – Tôlic cầu khẩn.

- Không biết.

- Đồ không có lương tâm ! Tôlic nói.

- Tôi – rôbốt. Tôi không có lương tâm.

Tôlic nhìn cái miện cười không động đậy của anh ta, nhìn đôi mắt to không phản ánh được điều gì và nuối tiếc đã phí công giải phóng cho thằng Ngốc Sắt này.

Khi Tôlic và Người Sắt ra đến bờ biển thì trời đã về chiều.

Biển yên tĩnh và cô quạnh. Mấy con cá bơi sát bờ ngóc đầu nhìn Tôlic một cách buồn bã. Trên bờ là những chiếc cần câu bóng nhoáng với lưỡi câu bằng vàng, bạc. Bên cạnh mỗi cần câu có một chiếc hộp bằng vàng, mấy con giun lười nhác đang bò trong đó.

Tôlic cầm lấy một chiếc cần câu. Và ngay lập tức một con giun bò từ hộp ra, rồi tự mắc vào lưỡi câu. Tôlic không ngạc nhiên. Nó đã quen với cách sinh hoạt ở đây, mọi việc đều có thể làm mà không tốn một chút sức lực nào.

Tôlic thả cần câu xuống nước, và ngay sau đó cá đã mắc câu. Đúng hơn là không thể nói mắc câu. Đúng hơn là không thể nói mắc câu, mà đơn giản là một con cá bơi đến bên lưỡi câu, cẩn thận ngậm lấy lưỡi và bình tĩnh nằm yên ngửa bụng lên trên chờ người ta kéo lên.

Tôlic kéo con cá lên bờ. Con cá khá to, phải đến ba kilôgam, nhưng hoàn toàn không vùng vẫy. Tôlic gỡ cá ra khỏi lưỡi câu rồi vớt lại xuống biển. Con cá ngạc nhiên nhìn Tôlic. Nó bơi sát bờ vẫy đuôi, dường như đang xét lại xem mình có phạm phải lỗi nào không. Sau đó con cá chậm chạp bơi ra xa khoảng ba bốn mét rồi dừng lại.

“Chắc là con cá bị bệnh”. Tôlic nghĩ và lại tung cần câu ra. Nhưng con cá thứ hai cũng lập lại y như vậy. Câu như thế chẳng thích thú gì !

- Tại sao mấy con cá này ốm yếu vậy? – Tôlic hỏi.

- Không hiểu.

- Như là chết vậy, hiểu không?

- Không hiểu.

- Tại sao chúng không vùng vẫy?

- Như thế tiện lợi – Người Sắt nói – Tay không phải hoạt động. Không cần tốn năng lượng. Điều đó rất kinh tế.

- “Kinh tế, kinh tế” ! – Tôlic nhại – Có thể chết ở đây vì buồn chán !

- Không hiểu – Người Sắt nói – Anh nói: ốm yếu, chết. Vậy ốm yếu, chết nghĩa là gì?

- Chết? Có nghĩa là mất, không còn.

- Cái gì không còn?

- Tao không còn.

- Điều đó không cho phép.

- Cứ thử không cho phép đi ! – Tôlic bực tức – Tao chết đây này. Chết còn hơn là sống với bọn mày.

- Anh cần phải ở đây. Tôi – bên cạnh.

- Nghe mày nói mà phát mệt – Tôlic nói – Mày đúng là một thằng đàn độn bằng sắt.

- Tôi – Ngốc Sắt – Người Sắt chữa lại.

Tôlic phẩy tay đi thẳng. Người Sắt bám theo nó. Bờ biển là một dải cát mịn, bằng phẳng, dường như được là ủi, không bị lún dưới chân người.

Rõ ràng đây lại là vấn đề “kinh tế”.

Tôlic nhìn ra khơi xa, không thấy bóng dáng Đường Biên đâu cả. Đứng ở đây không thấy được cái nơi mà biển kết thúc và cái không có gì bắt đầu. Một mặt trời không bình thường đang tiến gần đến đường chân trời và chuẩn bị lặn xuống biển.

Sau 15 phút đi dọc theo dãy cần câu dài vô tận. Tôlic đến gần một chiếc canô nhỏ được sơn xanh, đồ rất đẹp. Mũi canô hướng vào bờ. Tôlic tới gần hơn, ngay lập tức chiếc canô quay mũi ra biển và động cơ bắt đầu làm việc. Rõ ràng là canô rất muốn được chở Tôlic dạo chơi. Một thời điểm hiếm có.

Tôlic nhảy lên canô. Người Sắt im lặng bước theo nó – chứng tỏ Tôlic chưa làm điều gì không được phép.

Tôlic cầm lấy bánh lái và chiếc canô phóng đi.

Mấy con cá hiền lành nhảy lên trên mặt nước, lúc lắc đầu như tiễn đưa Tôlic.

Tôlic lái canô ra biển theo hướng mặt trời lặn, Người Sắt đứng yên bình tĩnh. Anh ta không ngồi. Có lẽ anh ta không biết ngồi. Điều đó chẳng cần thiết. Bởi vì anh ta không biết mệt.

Chiếc canô chạy rất thẳng, không hề chao đảo trên những con sóng nhỏ. Tay lái rất nhẹ nhàng. Tôlic thử bỏ tay ra, chiếc canô vẫn chạy thẳng như kẻ chỉ.

Bờ biển nhanh chóng lùi xa. Tôlic cần môi lái canô, chờ cái phút Người Sắt sẽ quấy rầy mình. Bởi nó đang đi về phía Đường Biên nào đấy mà không được phép đến gần dưới 2 km. Sau Đường Biên ấy có thể nhìn thấy cái

gì đó mà cả Người Sắt cũng không biết được. Có thể, ở đây rất kinh sợ ...

Nhưng Tôlic chẳng quan tâm. Nó không sợ thằng bé mắt xanh, nó đã chán ngấy những con đường chuyển động và những con cá ốm yếu. Nó muốn trở về với ba và với mẹ. Nó muốn được cấp sách đến trường. Nó sẵn sàng nhận những cái bạt tai của thằng Tritra, nếu thoát khỏi cái thế giới kỳ dị và lười nhác này. Và nó nghĩ rằng nếu thấy được lối ra, nó sẽ quay lại cứu cả Misca.

Người Sắt Động đây.

- 800 mét nữa quay mũi.

- Quay mũi đi đâu?

- Vào bờ. Không được đến gần dưới 2 kilômét.

- Tôi sẽ quay – Tôlic nói, giữ chặt tay lái.

Canô chuyển động trên mặt biển bình lặng. Phía trước là đường chân trời. Và mặt trời đã gần chạm vào mặt nước.

- 400 mét – Người Sắt bình thản nói.

Tôlic căng mắt nhìn về phía trước. Không có gì ngoài nước.

- 200 mét.

Tôlic không xoay đầu.

- 100 mét.

Tôlic cắn răng giữ chặt bánh lái.

- Không mét. Quay mũi.

Tôlic thụt đầu vào cổ nhưng không xoay bánh lái. Chiếc canô vẫn tiến về phía trước.

- Quay mũi. Quay mũi. Quay mũi – Người Sắt lặp lại nhiều lần.

Không để ý đến anh ta, Tôlic không rời mắt về phía trước. Ở đây không có gì, ngoài nước và cái mặt trời to lớn đã bị mất một nửa. Trong khoảnh khắc, Tôlic cảm thấy như mặt nước phía trước phồng lên, làm thành một đường cong. Chẳng lẽ là sóng sao?

Người Sắt đến gần Tôlic đặt tay mình lên trên tay nó, quay bánh lái. Canô bị quay đi. Tôlic dùng hết sức lực để giữ lại. Nhưng nó không giữ nổi, Người Sắt mạnh hơn nhiều.

- Đau quá ! – Tôlic thét lên – Thả tay ra ! Đau quá !

Bất thành lình Người Sắt rút tay lại.

Tôlic lại quay canô về hướng cũ.

Người Sắt lại cầm lấy bánh lái. Nhưng bây giờ Tôlic không đợi đau thật sự, đã kêu to:

- Đau quá ! Ôi, đau quá !

Người Sắt rút tay khỏi bánh lái. Anh ta lưỡng lự. Chính vào lúc ấy bên trong Người Sắt vang lên tiếng nói.

- Quay trở lại ngay !

Tiếng nói, rất giống giọng của thằng bé mắt xanh.

Tôlic rung mình, nhưng không đổi hướng chuyển động. Chiếc canô vẫn tiến thẳng về phía mặt trời lặn.

- Quay lại không được – Người Sắt bình thản trả lời – Nó không chịu cất tay.

- Giật tay nó ra khỏi bánh lái. Tự điều khiển lấy !

- Điều đó mâu thuẫn – Người Sắt nói – Tôi được lệnh không được làm đau. Tôi không thể giật tay mà không làm đau.

Giọng thằng bé ăng ẳng rồi im bặt. Người Sắt lặng người bên mạn lái nhìn Tôlic.

ôlic vẫn nhìn về phía trước. Mặt nước phồng lên cao hơn. Chiếc canô tiến thêm vài mét nữa. Và trước mũi thuyền bỗng nhiên sáng chói. Một vệt sáng màu da cam chói lòa trải dài trên mặt biển và Tôlic nhìn thấy tận cùng của biển. Nhưng xa hơn không phải là không có gì. Xa hơn là thành phố.

Tôlic nhìn thấy những đường phố và nhà cửa quen thuộc. Chúng nằm ngay trên mép nước như là mọc lên từ biển. Tôlic nhìn thấy những chiếc ô tô lạng lẹ chạy trên đại lộ, nhìn thấy người đi qua lại và những lá cờ đủ màu sắc trên các cột cờ công viên và các cửa hàng.

Nó còn nhìn thấy phần trên của ngôi nhà mình ló ra bởi những ngôi nhà phía trước thấp hơn.

Tôlic say sưa nhìn những cảnh vật quen thuộc, không để ý chiếc canô đã không còn chạy nữa, nó đứng yên trên Đường Biên màu da cam. Tôlic vẫy tay, gào thét tuyệt vọng:
- Mẹ ơi, con ở đây ! Mẹ ơi, con đây ! Tôlic đây !

Nhưng không một ai đi trên đường quay về phía tiếng kêu của nó.

Và ngay sau đó chiếc canô từ từ lùi lại. Nó chậm chạp rời khỏi Đường Biên và tất cả đều biến mất. Chiếc canô tăng tốc độ dần, mạn lái vẫn làm phía trước, và ở đằng kia những tia sáng yếu ớt của mặt trời đang chìm vào bóng tối. Chẳng còn gì hết, ngoài nước biển. Thành phố biến mất như thể đá tan.

Một chiếc tàu trắng to lớn rẽ sóng tiến về phía con thuyền. Chiếc canô tự động dừng lại và Tôlic nhìn thấy thằng bé mắt xanh.

Thằng bé đứng ở đầu tàu trong bộ quân phục thuyền trưởng với nụ cười nham hiểm trên môi.
- Cậu định trốn à?

Tôlic im lặng sợ giấu niềm vui khắp khỏi của mình, bởi nó vừa mới nhìn thấy ngôi nhà thân yêu. Không để cho thằng bé biết được điều đó, nó có thể làm cho Tôlic quên cả cha cả mẹ.

- Trả lời đi chứ !

- Tôi chỉ muốn đi thuyền.

- Thằng Ngốc Sắt không nói với cậu là phải quay lại à?

- Nó có nói. Nó còn vắn cả tay tôi. Tôi không ưa người ta vắn tay mình và cố tình không nghe lời nó. Chắc là anh cũng tức giận khi người ta vắn tay mình?

Thằng bé nhú mày.

- Tao đã nói là không được làm đau nó – thằng bé quay lại phía Người Sắt.

- Tôi đã thả ngay ra – Người Sắt tiếp lời.

- Nếu như anh ta không vắn tay thì tôi đã tự quay thuyền rồi – Tôlic nói – Đàng này.

Mặt thằng bé trở nên nhẹ nhõm.

- Tớ biết là chúng ta sẽ kết bạn với nhau – thằng bé nói – Tớ rất yêu những người buống bình. Bản thân tớ là một thằng buống bình ! Tớ là người buống bình nhất trên đời ! Cậu đã sẵn sàng làm bạn với tớ chưa?

- Chờ một ít nữa. Khoảng hai ngày nữa – Tôlic đề nghị - Hôm nay tôi đã câu cá, rất thích thú. Nhưng anh là con người quá vĩ đại. Tôi cần phải quen dần.
- Tớ - thầy phù thủy ! – thằng bé tự hào nói. – Còn cậu là kẻ tham lam. Tớ mướn cậu. Nên nhớ cho là không ai có thể đương đầu với tớ. Tớ không cần ra khỏi nhà, vẫn bắt con thuyền lùi lại được, Cậu thấy đấy, con thuyền tự nó đã chạy lùi.

Thằng bé bỗng nhiên nhú mào, như nhớ ra điều gì, nghi ngờ nhìn Tôlic.

- Cậu có thấy gì ở đằng ấy không? – nó hỏi, hất đầu ra biển.

- Thầy cái gì? – Tôlic ngạc nhiên – Chỉ toàn là nước.

- Và không thấy cả Đường Biên?

- Đường Biên nào?

- Chẳng có đường nào, - thằng bé trả lời – Tớ đùa đấy mà. Tớ rất hiền lành. Tớ đùa với cậu, mặc dù có thể dễ dàng biến cậu thành giun dế. Tớ chờ cậu hai ngày. Thằng Ngốc sắt sẽ dẫn đường cho cậu sau hai ngày. Sau hai ngày chúng ta sẽ là bạn thân. Tớ sẽ giao cho cậu cung điện và tất cả các cửa hàng.

Con tàu trắng nhanh chóng tăng tốc độ, tiến vào bờ. Ngay lúc đó canô cũng nổ máy. Tôlic không chạm tay vào bánh lái. Bây giờ nó đã chán cầm lái. Nhưng chiếc canô tự biết phải làm gì. Nó chạy đến nơi mà nó đã nhỏ neo.

Ra khỏi canô, Tôlic ngồi bệt xuống cát. Trước mắt nó vẫn là Đường Biên màu da cam, và sau đó – những đường phố quen thuộc và góc trên ngôi nhà nó đã từng vui sống. Trước mắt Tôlic lướt qua những khuôn mặt thân yêu: mẹ, ba, Anna Gavrilôvna, ông bác sĩ to béo mà bây giờ nó cảm thấy là một con người tuyệt diệu, cả Lênh Travin – người chơi đàn violông rất hay, và rất nhiều, rất nhiều người khác. Đó là những con người tốt nhất thế giới, mà thiếu họ không thể nào sống được.

Dòng suy nghĩ của Tôlic bị cắt đứt bởi cái giọng tỉnh bơ của Người Sắt.

- Đã đến lúc ngủ.

- Tao không ngủ - Tôlic giận dữ – Để cho tao yên.

- Anh có thể làm những gì mà anh thích.

- Còn mày đã bao giờ làm cái điều mày thích chưa?

- Tôi làm theo mệnh lệnh.

- Chẳng lẽ mày không bao giờ ước muốn một điều gì? Trở thành con người, chẳng hạn?

- Tôi – robot. Thầy phù thủy đã ra lệnh như thế.

- Mày là thằng mách lẻo – Tôlic chỉ chiết – Mày – mày là kẻ bội đờ !

- Không hiểu.

- Tốt hơn là câm đi ! – Tôlic hốt cát ném vào Người Sắt. Anh ta không động đậy. Trên khuôn mặt vẫn nụ cười bình thản ấy.

- Nó sẽ giết chết Misca – Tôlic nói với chính mình nhiều hơn là nói cho Người Sắt nghe – Hoặc sẽ bị biến thành con giun. Mày có hiểu điều đó không?

- Ồm yếu, chết ... - Người Sắt lầm bầm – Hiểu. Người và chó : sẽ mất, không còn.

- Đối với mày thì đơn giản: mất, không còn – Tôlic nổi giận – Còn nó đối với tao là bạn. Nó không như thầy phù thủy ngu ngốc của mày ! Cần phải cứu nó. Và mày có thể giúp tao. Chính mày đã từng cầu cứu tao khi bị treo ngược trên dây cáp đấy. Mày còn nói “cứu tôi với” ...

- Có nói, khi cần cầu cứu con người.

- Vậy tao yêu cầu mày như với một con người: hãy giúp tao giải thoát Misca. Mày chẳng mất mát gì.

- Điều đó không cho phép.

- Thế thì câm đi – Tôlic quát – Đồ gián điệp sắt ! Tao không thể nói chuyện với mày. Tao sẽ đau đầu vì mày mất.

Nghe thấy tiếng “đau” Người Sắt lúc lắc cử động. Ở Người Sắt, đó là dấu hiệu của sự hồi hộp tột đỉnh.

- Không được làm anh đau. Tôi không làm anh đau.

- Mày làm đau – Tôlic nói và, một ý nghĩ bất ngờ lóe lên trong đầu nó. Tôlic nhớ lại là chính cái từ “đau” đã làm cho Người Sắt thả tay nó – Mày làm đau – Tôlic nhắc lại – Mày không muốn nói người và chó ở đâu. Chính điều đó làm tao đau.

- Điều đó không cho phép. Điều đó không thể làm đau được.

- Đau quá đi chứ - Tôlic nói – Tao rất đau nữa là khác.

- Người và chó trong ngôi nhà bên mép nước. Tầng 20.

- Cái đó tao đã biết. Ngôi nhà bên mép nước ở đâu kia?

- Điều đó không cho phép.

- Đau quá !

- Ở đằng kia – Người Sắt chỉ tay dọc theo bờ biển.

Tôlic nhìn về phía ấy và thấy một chấm trắng lơ mờ ở đằng xa.

- Câu khá lắm – Tôlic sung sướng nói – Cậu rất tốt. Tớ rất mến cậu.

- Không hiểu.

- Mày ... mày rất tinh tế ! – Tôlic ngập ngừng.

Nghe thấy những tiếng cuối cùng của Tôlic. Người Sắt lại lúc lắc cử động, biểu hiện sự hài lòng tốt độ. Rõ ràng anh ta không hoàn toàn bằng sắt như ta tưởng, mà anh ta cũng có niềm vui riêng của mình.

Tôlic đứng tim ngẩn nhìn người máy và có cảm tưởng rằng chính nó vừa làm nên một phát minh vĩ đại.

Misca đứng bên cửa sổ nhìn mặt trời đi vào đường chân trời. Mới hôm qua đây từ độ cao của tầng 20 này Misca nhận ra rằng cái biển kỳ lạ này có mép rìa. Biển này kết thúc bằng một vách đứng. Và sau vách đứng chẳng có gì cả. Không nước, không trời, không đất, không sao, ngẫu gọn là không có gì. Và mặt trời đang lặn vào cái không có gì đó. Cũng không phải lặn nữa mà nhỏ dần như bị tan ra.

Đã hơn hai ngày qua đi kể từ khi chiếc đồng hồ trên tường bắt đầu đếm thời gian.

Không một tiếng động từ bên ngoài vọng tới.

Phía dưới kia, trên bãi biển, không một vật nào động đậy. Kể cả những con sóng, như một thứ đồ chơi, vật vờ đi vào bờ...

Ngoài khơi xa, Misca nhìn thấy một chấm trắng di động. Đó là con tàu chở thẳng bé mắt xanh. Sáng hôm nay, từ cửa sổ này Misca nhìn thấy thẳng bé câu cá. Chỉ sau 5 phút thẳng bé đã câu được một núi cá, rồi bỏ đi, không cầm lấy một con. Cá nằm sát mép nước nhưng không một con cử động và không có dấu hiệu nào chứng tỏ chúng muốn quay về biển cả. Giống như là thẳng bé đã câu được những con cá sắp chết vậy.

Ngẩn nhìn biển bờ vắng lặng, Misca nghĩ tới Tôlic. Có lẽ giờ này Tôlic cũng đứng ở đâu đó bên cửa sổ và nhìn xuống dưới. Và cả nó, cả Tôlic sẽ chẳng bao giờ ra khỏi được cái xứ sở kỳ lạ này. Lúc đầu Misca thấy giận Tôlic. Bởi chính Tôlic đã gây ra những chuyện rắc rối mà không biết bao giờ mới kết thúc này. Nhưng bây giờ thì Misca nghĩ khác, cùng một cảnh ngộ bọn chúng không có quyền giận nhau. Misca rất muốn thoát khỏi nơi đây và giúp cho Tôlic cùng trốn thoát. Nhưng phía dưới chỉ có bãi biển im lìm và từ đây xuống đó phải đến 60 mét. Không thể nhảy xuống từ một độ cao như vậy.

Chiếc tàu trắng rẽ sóng tiến vào bờ. Misca rời khỏi cửa sổ. Nó không muốn nhìn thấy thẳng bé ngay cả từ đằng xa. Nhưng Misca không tránh khỏi. Chỉ sau 5 phút cửa ra vào xích mở và thẳng bé đi vào phòng. Maịđa ngồi xồm, chuẩn bị nhảy tới. Bao giờ nó cũng ngồi vờ tư thế như muốn vồ lấy cổ họng thẳng bé. Đến khi bị một vật cản vô hình nó vẫn không chịu ngồi yên. Không hiểu tại sao con chó lại căm ghét thẳng bé đến thế. Thẳng bé chưa làm hại gì cho nó kia mà. Thẳng bé chỉ không để ý đến nó thôi.

Misca giữ dây buộc Maịđa và cảm thấy con chó run lên vì giận dữ.

- Thế nào, cậu nghĩ lại chưa – thẳng bé hỏi.

Misca không trả lời.

- Nghe đây, Misca, - thằng bé tiếp tục – Hôm nay tớ hiền lành, tớ dễ dãi. Trước sau gì tớ cũng biến cậu thành một cái gì đó, nhưng mai mốt kia. Còn bây giờ hãy trả lời: Chẳng lẽ cậu quá khó khăn khi phải xin lỗi sao?

- Mà sẽ thả tao và Tôlic ra, nếu tao xin lỗi?

- Tôlic là một người rất buồn bực. Bây giờ tao còn thấy mến nó hơn. Nó đã đi câu cá và bơi canô. Nó rất thích. Đúng là suýt nữa thì nó đã đến Đường Biên ... Nhưng điều đó chỉ là tình cờ. Và nó không nhìn thấy gì hết. Nó gần như trở thành bạn của tao.

- Tao khắc nhố vào cái Đường Biên của mày !

Thằng bé cười ồ:

- Không, mày không khắc nhố đâu. Mày chưa biết cái đó là cái gì thôi. Tự mày sẽ bơi đến Đường Biên nếu như tao thả mày ra. Nếu đến Đường Biên vào lúc hoàng hôn sẽ nhìn thấy thành phố. Nếu đến Đường Biên vào lúc rạng đông, có thể trốn thoát. Đây là con đường duy nhất, bởi rạng đông là thời điểm ngày hôm qua kết thúc và ngày hôm nay bắt đầu. Bây giờ mày đã biết tất cả. Mày sẽ không được ra khỏi nhà này dù có xin lỗi đi nữa.

Tay chân Misca tê lạnh. Nó căm thù nhìn thằng bé. Trong cả đời mình Misca chưa bao giờ căm thù ai như thế. Nếu có thể, nó sẽ nhảy vào thằng bé, như con Maïđa, và tống cho nó một quả trước khi bị biến thành con giun đất. Nhưng thằng bé đã được bảo vệ có hiệu lực trước những quả đấm của nó. Thằng bé bình thản nhìn Misca. Trên khuôn mặt nó bây giờ không có nét gì gọi là độc ác. Dường như nó đến đây là để bàn với Misca xem thử nên biến Misca thành cái gì. Điều đó lại càng đáng giận hơn.

Và Misca đã không ghim nổi cơn giận của mình.

- Này, nghe đây, mày là thầy phù thủy? – Misca hỏi.

- Cuối cùng mày đã hiểu điều đó. Tao – Thầy phù thủy vĩ đại ! Nhưng muộn rồi, điều đó cũng chẳng giúp gì cho mày được. Nhưng vì những lời đó tao có thể giảm nhẹ tội cho mày. Mày vẫn được làm người. Nhưng mày sẽ không bao giờ ra khỏi căn phòng này. Tất nhiên, nếu không muốn nhảy từ tầng 20 xuống.

Thằng bé bật cười. Nhưng Misca không để ý đến những lời của nó, tiếp tục:

- mày – con người vĩ đại nhất? Mày có thể làm được tất cả mọi chuyện, chỉ cần mày muốn?

- Đúng ! – Thằng bé tự hào vỗ ngực – Mày đã bắt đầu ăn năn. Tao – con người vĩ đại nhất ! Tao – thầy phù thủy !

Misca nhìn vào thằng bé bật cười.

- Thế thì tại sao mày phải van xin tình bạn của Tôlic như là một kẻ ăn mày? Mày muốn làm bạn không cần tới que diêm? Nhưng chẳng lẽ còn có ai đó muốn làm bạn với mày? Mày chỉ ép buộc họ được thôi. Mày không phải là thầy phù thủy vĩ đại mà là thằng ăn mày khốn kiếp!

Thằng bé rùng mình, đôi mắt của nó ánh lên những tia lửa xanh lạnh lùng, ma quái.

- Tao sẽ biến mày thành giun dế ! – nó rít qua kẽ răng. Chính mày đã tự biến thành giun dế từ lâu ! – Misca trả lời.

- Còn 18 tiếng nữa ! – thằng bé không đứng yên được vì quá giận dữ. Nó lồng lộn như bị roi quất – Mười tám tiếng ! Mười tám tiếng ! – nó hét lên và lủi nhanh ra cửa.

Cửa ra vào tự mở rồi tự dập lại sau lưng thằng bé.

Misca nhìn đồng hồ. Còn lại 17 giờ 58 phút.

hi Tôlic tỉnh dậy, trời hãy còn tối mịt. Nhưng ngôi sao lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời đen. Một ngôi sao nhỏ, sáng nhất, chạy ngang qua bầu trời. “Tàu vũ trụ - Tôlic nghĩ – Có nghĩa là mình đang ở nhà và nằm mơ thấy. Bởi ở nhà mình hay mơ thấy tàu vũ trụ”.

Tôlic chống tay nhòm dậy. Tay nó chạm phải cát lạnh. Ngay bên cạnh nghe thấy tiếng vỗ thì thầm của những con sóng nhỏ. Trước mặt Tôlic là thân hình cao lớn của Người Sắt.

Tôlic lại ngược nhìn bầu trời. Tàu vũ trụ không còn nữa. Nó bay qua bầu trời giữa các vì sao rồi biến mất. Chẳng bao lâu nữa con tàu sẽ bay đến phần ban ngày của Trái đất và sẽ nhìn thấy những thành phố dân cư đông đúc.

Tôlic đứng dậy. Xa xa trên bờ biển lấp lánh một ngôi sao hay đúng hơn là một vết sáng. Đó là ngôi nhà mà ở đấy con người, chó và thằn lết bé mắt xanh đang sống. Tôlic bỗng cảm nhận ra rằng, nó không thể ở một mình được nữa. Nó phải gặp Misca. Nó sẽ đi đến đó ngay bây giờ, trong đêm nay. Có thể như trước đây, hai đứa sẽ nghĩ ra được một điều gì. Mặc xác thằn lết và những hộp diêm của nó, bởi không thể sống tiếp như thế này được nữa.

- Tao đi đến ngôi nhà trên bờ biển – Tôlic thông báo.

- Điều đó không cho phép – Người Sắt nói.

- Cho phép. Mà có nghe Thầy phù thủy nói “thằng Ngốc Sắt sẽ dẫn đường cho cậu”.

- Anh đã sẵn sàng làm bạn với Thầy phù thủy?

- Mà biết thế nào là bạn không?

- Bạn là cho tặng phẩm: cung điện và các cửa hàng.

- Không phải – Tôlic nói – bạn là ... là – Tôlic ngập ngừng và im bặt. Nó không thể giải thích nổi thế nào là bạn. Trước đây chưa bao giờ nó nghĩ tới điều này. Nó với Misca cùng đi học, cùng ngồi một bàn. Như thế là đủ để mọi người gọi chúng là bạn bè. Misca bên vực Tôlic, còn tôlic cũng ... cũng ... làm cái gì đó cho Misca. Cụ thể là cái gì thì không nhớ ra. Nhưng tốt hơn là không cần nhớ lại, bởi những kỷ niệm không được hay lắm lại len vào đầu.

- Bạn bè – đấy là khi cứu nhau thoát khỏi cái gì đó hay giúp đỡ ... - cuối cùng Tôlic nói – Bạn là Misca.

Nhưng Người Sắt không hiểu nó.

- Anh đã sẵn sàng nhận tặng phẩm: cung điện và các cửa hàng?

- Vâng, vâng – Tôlic trả lời – đã sẵn sàng. Đi nhanh lên !

Người Sắt không nói một lời bám theo Tôlic.

Chúng đi rất lâu trên cát. Tôlic thường vấp phải những chiếc cần câu được đặt ngay ngắn dọc theo bờ biển. Tôlic đã thấm mệt, mà vết sáng hầu như không gần thêm được tí nào. Nó ngược nhìn Người Sắt và lần đầu tiên nó thấy ghen tị với sức lực của anh ta.

Cuối cùng ở đằng xa, hình ngôi nhà với các cửa sổ thấp sáng đã hiện ra. Ngôi nhà quá đồ sộ và rất nhiều cửa sổ. Chúng còn phải đi rất lâu mới đến được ngôi nhà và khi đã hoàn toàn đứng

bên cạnh, Tôlic bỗng thấy mình trở nên nhỏ bé.

Đâu đó trong ngôi nhà đồ sộ này Misca, Maïđa đang sống và thằng bé mắt xanh đang ngủ. Cần phải tìm ra Misca mà không làm thức thằng bé.

- Không nên quấy phá giấc ngủ của Thầy phù thủy – Người Sắt nói.

Suýt nữa thì Tôlic nhảy lên mừng rỡ. Chính Tôlic cũng lo thằng bé thức dậy tặng cung điện, cửa hàng cho nó.

- Tất nhiên, chúng ta sẽ không đánh thức anh ta – Tôlic thầm thì – Để cho anh ta ngủ yên. Điều đó là kinh tế.

Người Sắt lắc lư nhẹ và nếu không phải là môi sắt chắc anh ta cười rộng hơn.

Tôlic ngược đầu đi vòng quanh ngôi nhà vài lần, không có lấy một cửa sổ. Tất cả các cửa sổ của tầng 20 đều sáng trưng. Tôlic thử gọi gọi Misca bằng phương pháp đã được bọn chúng sử dụng trước đây. Nó chọn những hòn sỏi nhỏ, rồi lần lượt ném lên các cửa sổ. Người Sắt theo sát nó, không nói một lời. Rõ ràng, điều này không bị cấm. Hoặc có lẽ thằng bé không dự tính cái kiểu ném đá này để cấm.

Chẳng mấy chốc Tôlic đã mỏi rệu tay, nhưng không được kết quả gì. Bởi giỏi lắm nó chỉ ném được đến tầng mười là cùng.

Bầu trời đã bắt đầu sáng mờ mờ. Tôlic hoảng sợ nghĩ rằng, chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng rõ, thằng bé sẽ thức giấc, và khi ấy sẽ chẳng làm được nữa. Nhưng Tôlic không có ý định rút lui. Đã là lần thứ 20 nó đi quanh ngôi nhà và quan sát Misca có hiện ra từ một cửa sổ nào đó của tầng 20 này chăng?

- Tôlic ... - bỗng nó nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ.

Tôlic ngạc nhiên nhìn Người Sắt. Nhưng Người Sắt im lặng. Tiếng kêu từ phía trên. Tôlic ngược lên và nhìn thấy đầu Misca trong một cái cửa sổ.

Sau đó thấy cả đầu con Maïđa và trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng chó sủa.

Tôlic cố sức vẫy tay, nhưng rõ ràng là tự Misca cũng đoán ra được. Đầu con Maïđa biến mất và tiếng sủa cũng im bật.

- Tôlic, tớ không thể xuống được. Cửa bị khóa – Misca nói nhỏ - Tớ biết cách trốn thoát. Chỉ cần, ra khỏi nhà này thôi.

- Tớ không thể vào nhà – Tôlic trả lời.

Chúng nói với nhau rất nhỏ. Nhưng xung quanh im lặng nên từng tiếng rõ mồn một.

Tôlic nhìn Người Sắt. Khó đoán được là anh ta có hiểu gì không.

- Mang người và chó xuống đây – Tôlic nói thật rõ ràng, thận trọng.

- Điều đó không cho phép.

- Đó là bạn của tôi – Tôlic than thở - Đây là bạn, có hiểu không ! Nó sẽ chết nếu để nó ở trên đó. Và tôi cũng sẽ chết.

Tôlic chạy về phía bờ biển. Người Sắt chạy theo sau.

Tôlic chưa biết giúp bạn bằng cách nào nhưng nó hiểu rằng không thể bỏ phí một giây. Nó hy vọng sẽ tìm được một chiếc gậy hoặc một sợi dây dài gì đấy để ném lên cho Misca. Nó cũng chưa biết sẽ phải sử dụng các thứ ấy như thế nào, nhưng vẫn chạy dọc theo bờ biển vắng lặng và bằng phẳng, cuống cuồng nhìn khắp phía.

Ở phía sau, vẫn nụ cười vô nghĩa trên môi. Người Sắt chạy theo bằng những bước chân dài không biết mệt.

Trên bến đậu của chiếc tàu trắng Tôlic đã tìm được cái cần tìm. Đó là một cuộn dây cáp lớn. Không rõ là nó nằm ở đây để làm gì. Con tàu đứng yên tĩnh không cần neo buộc. Có lẽ, trước đây thằng bé đã nhìn thấy những chiếc tàu như thế và làm cho mình tất cả những gì nó thấy được.

- Cầm lấy dây cáp – Tôlic nói.
- Anh đến đây vì cung điện và các cửa hàng !
- Tao đau ! – Tôlic nói – Cầm lấy dây cáp.

Người Sắt nhẹ nhàng nhấc cuộn dây lên và đi theo Tôlic.

- Nâng một đầu dây cáp lên tầng 20 – Tôlic nói khi chúng trở lại ngôi nhà.
- Tôi không thể để anh một mình. Tôi – luôn luôn bên cạnh.
- Thế thì nâng cả tao và dây cáp lên.

Người Sắt lưỡng lự.

- Tao đau ! Tao sẽ đau hơn nếu mày không trèo lên.

Người Sắt buộc một đầu dây cáp vào người, giữ Tôlic bằng một tay rồi trèo lên. Bây giờ Tôlic mới bị đau thật sự. Những ngón tay sắt kẹp vào sườn. Tôlic phải cố chịu đựng lắm mới không thét lên. Và Tôlic bỗng hiểu ra những người khác đã đau đớn như thế nào khi nó bắt tay họ.

Người Sắt bám một tay vào mái che và bệ cửa sổ trèo dần lên. Tôlic nhìn xuống dưới và nó thấy ghê sợ, quên cả đau đớn. Chân của nó buông thõng trong không trung, còn hai tay bám chặt lấy Người Sắt. Dưới kia, giống như dưới đáy vực sâu, cuộn dây cáp được tháo ra dần. Người Sắt trèo lên trên, không hề run sợ. Có lúc tay anh ta chỉ nắm được một đầu mút của bệ cửa sổ. Bệ cửa rạn nứt và gần như bể ra, nhưng Người Sắt đã kịp bám vào bệ cửa trên, lên được một tầng nữa. Tôlic không còn nghĩ gì thêm. Khi chúng lên đến tầng 20 và Người Sắt thả nó ra, nó ngã xoài ra nền nhà, gần như bất tỉnh.

Tôlic tỉnh lại nhờ một cái gì âm ỉm và ươn ướt. Con Maida cúi đầu vào mặt Tôlic. Nó liếm má Tôlic. Bên cạnh là Misca.

- Cậu xuống được không? – Misca hỏi, không để ý đến Người Sắt.

Tôlic gật đầu, Misca nháy mắt, nói thầm vào tai Tôlic:

- Cậu cần phải lừa thằng Ngốc Sắt này. Tớ có biết về nó. Nó luôn luôn bên cạnh cậu. Nó sẽ không thả cậu đâu.
- Tụt xuống đi – Tôlic thầm thì – Tớ sẽ lừa nó.

Misca đặt con chó lên lưng mình. Con Maida khôn ngoan không phát ra một tiếng động, dường như nó hiểu tất cả mọi chuyện. Người Sắt mỉm cười nhìn Misca biến mất sau cửa sổ. Rõ ràng là anh ta không được lệnh theo dõi Misca.

Tôlic nhìn xuống phía dưới. Misca đã chạm đất. Tôlic chăm chú quan sát căn phòng. Sau đó nó chạy đến giường ngủ lấy chăn mềm, đệm vút hết xuống đất. Người Sắt với tính cẩn thận của mình bắt tay vào trái lại đệm, khăn giường. Còn Tôlic tiếp tục đi quanh phòng vớt tất cả các chai lọ, đá ngã bàn ghế. Người Sắt điềm tĩnh sắp xếp lại trật tự cho căn phòng.

Lừa lúc Người Sắt quay lưng lại, Tôlic bỏ về phía cửa sổ. Lúc này nó chỉ nghĩ một điều duy nhất là làm thế nào xuống đến đất nhanh nhất. Tay bám lấy dây cáp, Tôlic từ từ tụt xuống. Mắt nó nhắm nghiền vì quá sợ. Nó chỉ mở mắt khi chân chạm đất. Chính vào lúc ấy trên cửa sổ tầng 20 Người Sắt hiện ra. Anh ta không suy nghĩ một giây, bình thản bước lên phía trước và bay xuống dưới mỗi lúc một nhanh hơn. Bọn trẻ vừa kịp tránh sang một bên. Người Sắt đã rơi “xoảng” ngay bên cạnh chúng. Ngay sau đấy Người Sắt đã đứng lên lúc lắc với nụ cười muôn thuở trên mặt.

Misca sững sốt. Còn Tôlic đã biết Người Sắt từ lâu nên nó chẳng hề ngạc nhiên. Một cái gì đó bị

bể vỡ bên trong Người Sắt. Anh ta không đứng thẳng được như trước đây mà nghiêng nghiêng trên chiếc chân cong, còn đầu thì bị lệch về một phía. Nhưng anh ta vẫn đứng im và mỉm cười. Và không hiểu sao Tôlic cảm thấy thương hại cho Người Sắt.

Misca hồi tâm trước. Nó nhìn ra biển, phía đường chân trời đã mờ mờ sáng.

- Ở đây có thuyền không? – Nó hỏi nhỏ Tôlic.

- Tớ biết chỗ canô đâu.

- Chạy tới đó đi. Có thể đi khỏi lúc Rạng đông.

- Tớ cũng đoán như thế - Tôlic thầm thì.

Mới chạy vài bước bọn trẻ đã nghe thấy giọng nói bình thản, hơi rề rề của Người Sắt:

- Không được đi khỏi trước khi trời sáng.

- Chạy đi, nó bị vỡ rồi – Tôlic lẩm bẩm.

Bọn trẻ cầm đầu, cầm cổ chạy trên bờ biển. Người Sắt khập khiễng bước theo. Bây giờ thì đã rõ là anh ta đã bị bể vỡ. Anh ta không theo kịp bọn trẻ. Người Sắt bước đi khó khăn, hai chân khệnh khạng và bị tụt dần lại phía sau. Giọng nói rề rề của anh ta nhỏ dần, nhỏ dần:

- Không được đi khỏi trước khi trời sáng. Không được đi khỏi trước khi trời sáng ...

- Nó sẽ kêu thẳng bé – Misca nói trong hơi thở.

- Không. Không được đánh thức Thầy phù thủy ... Nó đã nhớ như in ... - Tôlic trả lời.

Bọn trẻ chạy theo bờ biển, đá vào các cần câu, mấy con cá trời lên từ lòng nước. Bọn cá không hiểu tại sao hai người này không muốn câu cá mà lại chạy và thật là không kinh tế ...

Đôi bạn đã chạy khá xa khỏi ngôi nhà, bỗng Misca giữ lấy tay Tôlic dừng lại. Nó chỉ tay về phía chân trời lúc này đã sáng màu xanh lơ, nó:

- Chúng ta không kịp đâu. Thằng bé dậy rất sớm. Nó sẽ nhìn thấy dây cáp. Nó sẽ nhìn thấy canô của chúng ta trên biển...

Maiđa dừng lại phía trước đôi bạn. Nó ngạc nhiên quay đầu lại, sửa vang. Con chó rất muốn chạy tiếp, bởi đã lâu nó chưa được chạy.

Nhưng chủ nó vẫn đứng yên nhìn ra biển.

Thằng bé dậy rất sớm. Bởi công việc của nó rất nhiều. Trong tòa nhà còn rất nhiều phòng trống. Cần phải lấp những chỗ trống đó. Ngoài ra, cho đến bây giờ nó vẫn chưa chọn được vị trí cho tòa nhà thứ hai và sẽ đặt những gì vào tòa nhà ấy.

Ngày hôm nay còn là ngày đặc biệt. Vừa mở mắt, thằng bé đã hài lòng nhớ lại hôm nay là thời hạn cuối cùng cho Misca. Hôm qua thằng bé đã quyết định là đầu tiên sẽ biến Misca thành con giun đất. Sau đó, khi Misca đã sống dưới đất một tuần, sẽ bị biến thành cá và hằng ngày thằng bé sẽ câu nó rồi vớt lại xuống biển. Sau nữa sẽ biến nó thành một cái gì đó và cứ thế cho đến khi Misca chịu xin lỗi. Và nếu Misca xin lỗi rồi thì sẽ được biến thành chiếc canô mãi mãi.

Với những ý nghĩ thú vị như vậy thằng bé rời khỏi chiếc giường vàng của mình, đi qua 22 phòng ngủ và ra đến thang máy. Vài giây sau đó đã ở dưới tầng hầm. Những hộp diêm thần được chứa ở đây. Sáng nào thằng bé cũng đến đây xem xét kho báu của mình. Như thường lệ, tất cả đều nguyên vẹn.

Thằng bé lên tầng một, bước ra sân. Trời mới sáng ... Mặt trời chưa mọc nhưng không hề cảm thấy cái lạnh buổi sáng. Trong phòng và ngoài phố nhiệt độ không bao giờ thay đổi: 250C.

Thằng bé tự hào nghĩ rằng chỉ ở xứ sở của nó là không bao giờ có mùa xuân, mùa thu và mùa đông, độc nhất một mùa hè. Và biển, mà bây giờ thằng bé sẽ đi tắm, ấm áp như nước sôi để nguội.

Thằng bé ra khỏi sân, chân bước lên cát mịn. Mấy chiếc ô tô ở bãi đậu bắt đầu nổ máy. Chiếc nào cũng sẵn sàng chở thằng bé đi cùng trời cuối đất. Cùng lúc với ô tô, động cơ của những chiếc canô đậu trên bờ cũng bắt đầu làm việc. Tất cả đều dành cho thằng bé và chỉ thuộc quyền sở hữu của nó.

Nhưng thằng bé không mảy may để ý đến những thứ đó. Từ lâu đã quen với những cái lật vạt ấy. Và nếu như không lười suy nghĩ thì nó đã thay bằng những thứ khác hay hơn rồi.

Thằng bé đến gần góc nhà và dừng lại. Nó nhìn thấy sợi dây cáp lòng thòng từ tầng 20 xuống. Thằng bé lo lắng nhìn ra biển. Biển xanh vắng lặng không một con thuyền, không một canô. Thằng bé nhếch mép cười, trong đôi mắt ánh lên những tia xanh dữ tợn. Không cần phải thông minh lắm cũng hiểu rằng một cuộc chạy trốn như thế là vô nghĩa. Có thể nào ẩn núp được trong chính xứ sở của Thầy phù thủy?

Một cái bóng vụt qua sau góc nhà. Thằng bé nhìn về phía ấy, và những tia lửa trong mắt càng sáng xanh hơn. Nó đã nhìn thấy những đứa trẻ đang trốn. Chúng có hai người – Misca và Tôlic. Có nghĩa là, Tôlic đã đánh lừa nó. Chính Tôlic đã giúp Misca ra khỏi nhà. Thôi được, sẽ có thêm một con giun đất nữa.

Thằng bé sờ tay vào chỗ vẫn thường có túi và túi mất. Nó mặc quần đùi đi tắm. Trong tay nó không có lấy một que diêm. Thằng bé chạy bổ về phía cửa ra vào và ngay lúc đó vang lên tiếng kêu đằng sau lưng:
- Tôlic, giữ lấy nó, nó không có diêm đâu !

Thằng bé nghe thấy tiếng chân chạy đuổi theo. Nó hoảng sợ. Nó nghe thấy tim mình đập rất nhanh và rất không kinh tế. Nó rất hoảng sợ. Chân nó cứ riu lại. Nó nhìn thấy cửa tầng hầm cần phải tới đó, ngoài ra nó không thấy gì khác. Nó dồn hết sức chạy. Nhưng hai chân lại không quen chạy. Chúng không nghe theo thằng bé.

Trên đà chạy, Tôlic nhảy lên lưng thằng bé và cả hai lăn xuống cát.

Chưa bao giờ Misca thấy một cuộc ẩu đả ngắn ngủi đến thế, chỉ một giây là kết thúc. Thằng bé nằm ngửa giữa giữa trên cát cố sức đánh trả Tôlic. Nó lớn và to hơn Tôlic nhưng hèn nhất. Tay chân nó yếu đi vì sợ hãi. Những tia lửa xanh dữ tợn chớp lia lịa. Nó căm thù nhìn Tôlic. Nhưng bây giờ nó không phải là Thầy phù thủy mà là kẻ hèn nhất bình thường nhất.

Con Maida nhảy xung quanh định cắn thằng bé. Nhưng mỗi lần nó xông đến thì bị một vật vô hình cản lại. Misca cũng không đến gần được, có một cái gì đó cản trở nó. Thằng bé liếc mắt nhìn thấy Người Sắt, như thường lệ, đứng bên cạnh Tôlic.
- Ngốc Sắt – thằng bé kêu.
- Tôi - ở đây. Tôi – bên cạnh.
- Bùm miệng nó lại ! – Misca kêu lên.

Tôlic dùng tay bùm miệng thằng bé. Thằng bé cắn tay nó. Tôlic rất đau nhưng không rút tay. Người Sắt đứng yên tại chỗ, mỉm cười vô tư. Anh ta bình thản nhìn Tôlic ngồi trên chủ mình, không động đậy. Bởi anh ta không nhận được mệnh lệnh nào.

hằng bé hiểu rằng không còn ai có thể giúp nó nữa. Nó khao khát có trong tay dù chỉ một que diêm. Nó sẽ biến những đứa bé thấp hèn này thành tro bụi. Nó sẽ giết chúng ngay tại chỗ. Nó nghĩ, cách tốt nhất là phải giết ngay tại chỗ. Nghĩ là thế, nhưng nó nói hoàn toàn khác:

- Thả tôi ra – nó nói bằng giọng thiếu nảo – tôi sẽ chỉ cho các anh đường ra khỏi đây.

Giọng thằng bé hiền hòa cầu khẩn. Và mặt nó cũng biểu lộ sự van xin. Nhưng đôi mắt thì phản nó. Những tia lửa xanh, đã quen với Tôlic, nhảy múa trong hai con mắt thằng bé.

- Giữ chặt nó, Tôlic – Misca nói – Đừng tin nó.

- Thề danh dự - thằng bé buột miệng.

- Tốt hơn là cầm đi – Tôlic nói.

Thằng bé dùng hết sức hét lên:

- Ngốc Sắt, bắt ...!

Nhưng Tôlic không cho nó nói hết câu. Tôlic lại lấy tay bịt miệng thằng bé, đồng thời sấn sàng nện vào tai thằng bé nếu nó lại cấn.

- Không hiểu – Người Sắt nói bằng giọng đều đều, đưa mắt nhìn ông chủ quần quai dưới người Tôlic.

- Tôlic, nhanh lên đi – Misca nhìn về phía chân trời nói. Chắc không bao lâu nữa mặt trời sẽ hiện ra.

- Nhanh cái gì? Tớ không thể thả nó ra !

- Trói nó vào một chỗ nào đi.

Thằng bé lắc đầu, lấy tay ra hiệu là nó sẽ im lặng. Tôlic thả tay ra. Nó hốt một nắm cát và đưa cho thằng bé thấy.

- Nhìn đây này. Nếu mày mở miệng tao sẽ nhét cát vào miệng đấy.

- Các anh là những người tốt bụng, hiền lành – thằng bé nói – Tôi rất hối hận là mình ác quá. Tôi rất muốn đưa các anh ra khỏi đây. Tôi sẽ đi cùng với các anh nữa.

- Mày cần cho chúng ta quá nhỉ ! – Misca nói.

- Tôi muốn giúp các anh mà. Tôi chỉ cần vào lấy một que diêm là các anh lập tức sẽ ở nhà mình.

- Vâng, chúng ta tin mày lắm – Misca nói – Đứng dậy, không nói nữa !

Thằng bé đứng dậy, phủi cát.

- Nào, Tôlic lôi nó vào phòng đi. Chúng ta sẽ trói nó ở đấy.

- Tôi không đi đâu hết ! – Thằng bé thét lên – Ngốc Sắt !!! ...

Nhưng Tôlic đã đề phòng. Nó đấm một quả vào miệng Thầy phù thủy. Lần này bằng cùi chỏ. Có thể nói nó đã tông vào cái miệng này đến ba bốn lần rồi. Còn làm cách nào khác được?

Thằng bé liếm môi chảy máu, rên rĩ. Nó liếc mắt nhìn Người Sắt, còn Người Sắt trả lời nó bằng nụ cười không thay đổi của mình.

Misca cởi áo ném cho Tôlic.

- Bit miệng nó lại. Không thể tin nó một giây.
Tôlic quần cái tay áo quanh miệng Thầy phù thủy và cột hai tay áo ra sau gáy.
- Đi ! – Tôlic ra lệnh – Đi đi, không tao cho vài cái đá bây giờ.

Thằng bé ngoan ngoãn lê bước vào gian phòng nơi nó từng ăn sáng.

Trong gian phòng có nhiều bàn, trên bàn là những đĩa đựng thức ăn, nhưng bọn trẻ không nghĩ đến chuyện ăn uống. Misca cởi dây buộc chó. Bọn chúng đẩy Thầy phù thủy vào phòng rửa bát đĩa, rồi đập cửa lại, cột chặt dây bên ngoài.

Bọn trẻ chạy theo bờ biển. Phía sau chúng là Người Sắt khập khểnh bước theo, lập đi lập lại bằng giọng rè rè như muốn bẻ.
- Nhanh quá, nhanh quá. Tôi phải ở bên cạnh ...

Bọn trẻ vừa đến gần canô, thì động cơ cũng như lần trước, tự động làm việc.
Misca nhảy vào khoang thuyền, tiếp theo là con Maïđa.
- Nhanh lên ! – Misca kêu.

Nhưng Tôlic chần chừ. Nó nhìn về phía Người Sắt đang lê bước từ cách canô khoảng 200 mét. Lần này bọn trẻ thấm mệt, chạy không nhanh nên Người Sắt tụt lại không xa.

Tôlic nhìn Người Sắt và một tình thương vô cớ xâm chiếm tâm hồn nó.

Thật khó giải thích tại sao vậy. Có thể là Người Sắt không hoàn toàn là sắt như vẫn tưởng.

- Đem nó theo đi, - Tôlic đề nghị.
- Nó sẽ làm gì ở chỗ chúng ta?
- Không biết nữa.
- Có thể tháo rời nó ra và xem nó cấu tạo thế nào – Misca nói – Sau đó chúng ta sẽ làm một người máy giống như thế.
- Không, không nên tháo rời, - Tôlic nói – Tốt hơn là đi thôi.

Tôlic quay tay lái, chiếc canô rời khỏi bờ.

Chẳng bao lâu Người Sắt đã đến chỗ chiếc canô vừa rời khỏi. Trong tiếng nổ của động cơ Tôlic nghe thấy cái giọng rè rè của anh ta:
- Nhanh quá, nhanh quá. Tôi phải ở bên cạnh.

Lặp lại những lời đó. Người Sắt bước xuống nước và đi theo vết của chiếc canô. Đáy biển thấp dần và Người Sắt bị ngập dần trong nước. Chẳng mấy chốc nước đã ngập đến vai Người Sắt, nhưng anh ta vẫn tiếp tục đi với nụ cười không tắt trên môi.

Mấy con cá đang bơi dừng lại nhường đường. Đầu Người Sắt đã chìm vào trong nước biển. Qua vùng rong tảo gần bờ, nước trở nên xanh hơn. Nhưng Người Sắt không để ý đến tất cả những thứ đó. Anh ta tiếp tục tiến bước, tiến bước đến nơi mà nước biển trở nên xanh thẳm, và ngoài màu xanh ấy ra không còn gì hết.

Còn đối với những người ngồi trên canô thì Người Sắt đã mất hút từ lâu.
Tôlic không quay đầu lại. nó chỉ nhìn về phía trước giữ chặt lấy bánh lái, trên má nó những giọt nước mặn mặn lăn tròn.

Cũng có thể đấy là những giọt nước biển, bởi nước biển cũng mặn như nước mắt.

- Cái Đường Biên ấy ở đâu? – Misca hỏi – Tớ chẳng thấy gì.
- Sẽ thấy. Chính tớ cũng chưa thấy. Nó phải sáng chói kia.

Bỗng con Maida nhúc nhích. Nó nhìn vào một điểm ở phía trước, gầm gừ. Nó đã thấy cái gì đấy mà bọn trẻ chưa trông thấy. Đúng hơn là nó cảm thấy. Bởi mắt chó không tỏ hơn mắt người chút nào.

Vài phút sau Tôlic bắt đầu để ý thấy nước biển phồng lên. Và cùng lúc đó, như trong sương mù đó bọn chúng nhìn thấy hình thù mờ mờ của thành phố.
- Tớ thấy rồi ! – Misca kêu lên – Tôlic, tớ thấy rồi.

Ngay lập tức một vệt màu da cam tỏa sáng trước mũi con thuyền. Nó sáng chói như dòng kim loại nấu chảy. Và ngay sau Đường Biên là nhà cửa, đường xá của thành phố thân yêu.

Con thuyền chạm mũi lên Đường Biên. Một phần con thuyền đã qua Đường Biên ... Nhưng chính vào lúc ấy sóng phía sau thuyền sôi lên sùng sục. Động cơ bắt đầu làm việc về phía ngược lại. Chiếc canô từ từ lùi khỏi Đường Biên.

Lần này Tôlic hiểu ngay điều gì đang xảy ra.
- Rời thuyền ngay ! – Tôlic kêu lên – Misca nhảy đi ! Nhảy nhanh lên !

Và Tôlic, sau đó là Misca, Maida nhảy lên phía trước.

Chúng bay qua Đường Biên. Một luồng sáng màu da cam đập vào mắt Tôlic và trong khoảnh khắc nó không thấy gì hết.

Sau đó Tôlic nghe thấy tiếng “kít” và những tiếng kêu the thé. Rồi tiếng người lao xao. Tôlic mở mắt. Nó và Misca đứng giữa đại lộ. Một chiếc ô tô dừng cách chúng ba bước. Từ các cửa sổ ô tô lộ ra những khuôn mặt lo sợ. Người lái xa vội vã bước ra khỏi ca bin. Mặt anh ta tái ngắt.
- Bọn mày làm cái gì thế, đồ vô lại ! – Người lái xe quát – Bọn mày ở đâu ra thế này? Hai trăm mét phía trước, con đường hoàn toàn trống trải kia mà !

Người lái xe mỗi tay túm cổ một đứa. Bọn trẻ không hề chống cự. Chúng không thể giải thích chúng hiện hình bằng cách nào.

Đám đông quay vòng tròn. Họ bàn luận về chuyện xảy ra.
- Có cán cũng chẳng có tội gì ! – một người nói.
- Thật là vô giáo dục ! – người khác nói.
- Nhìn kìa, chúng đứng như trời trồng vậy ! – người thứ ba nói.

Tôlic nghe những lời ấy và cảm thấy hạnh phúc. Tất cả họ là những con người vinh quang. Họ mắng chúng thật là tuyệt diệu. Nó có thể suốt đời nghe chửi như thế. Nhưng cuối cùng, Maida không kiềm chế được. Nó đứng giữa bọn trẻ và những người qua đường, bắt đầu sủa vang.

Người qua đường giải tán rất nhanh, còn nhanh hơn khi họ tụ họp lại.

Còn lại một mình người lái xe đứng giải thích điều gì đó với anh công an đang đi tới. Sau đó người lái xe cùng với chiếc ô tô của anh ta chạy đi. Anh công an đến gần hai đứa bé:
- Thế nào? – anh ta nói – Vào đồn chứ?
- Đồng chí công an, gượng một tí nào – có tiếng nói từ vỉa hè.

Trên vỉa hè ông bác sĩ to béo của vườn thú đang đứng. Như thường lệ, trên tay ông là cái xách nặng, Tôlic nhìn thấy ông và quay mặt đi. Bây giờ nó không muốn ông ta nhận ra mình.
- Tha cho bọn trẻ đi anh – ông bác sĩ đề nghị - Đây là những cậu bé rất tuyệt vời. Chúng sẽ không cầu thả như thế nữa đâu. Như cậu bé này, - ông ta chỉ Misca – tôi biết là rất tốt. Anh thấy

không ... tôi thường bị va chạm. Nhưng vấn đề không phải là ở chỗ đó. Có một lần tôi bị tông phải, đồ đạc đổ ra, và ngay lập tức cậu bé này đã chạy đến giúp tôi. Trước khi đó tôi chưa gặp một cậu bé nào có lòng tốt như vậy.

Anh công an nghi ngờ lắt đầu:

- Hôm nay tôi có thể tha thứ cho chúng, nhưng ngày mai chúng lại lao vào ô tô.
- Không lao đâu. Anh cứ tin như thế. Về phía tôi, xin mời anh đến vườn thú chơi. Mang cả các con theo. Tôi sẽ giới thiệu những con voi cho chúng, hoàn toàn không mất tiền.
- Này, người công dân, tôi không còn những con voi không mất tiền đâu nhé – anh công an nói. Nhưng đồng thời giơ tay chào ông bác sĩ và quay đi, sai bước dọc theo vỉa hè.
- Nào, chạy về nhà đi – ông bác sĩ nói với bọn trẻ, nhưng Tôlic vẫn quay mặt về hướng khác.
- Cảm ơn bác – Misca nói.

Còn Tôlic không nói gì. Nó sợ rằng ông ta sẽ nhận ra nó qua giọng nói.

Vài phút sau bọn trẻ đã đứng bên cạnh nhà mình. Chúng do dự nhìn lên mấy cửa sổ, không bước thêm một bước. Chúng không thể nghĩ ra cách gì để giải thích cho sự vắng mặt của mình. Bấy giờ, khi không còn lấy một que diêm, không thể chứng minh được điều gì.

- Ày, nếu như có lấy một que thôi – Tôlic thở dài – Chỉ một que cuối cùng thôi. Còn thêm nữa thì tớ chẳng cần.

- Ừ, một que thôi thì chẳng hại gì – Misca đồng ý.

Nhưng không có que diêm nào.

Tôlic chậm chạp lao lên cầu thang, cứ mỗi lần cửa ra vào phía trên đóng, mở là nó lại giật mình đứng im nghe ngóng xem có phải là ba hay mẹ đi xuống không. Tôlic trở về với nỗi lo sợ.

Sau những gì đã xảy ra ở nhà Misca. Tôlic đã có thể hình dung mình sẽ được đón tiếp thế nào. Tôlic tự ý đi với Misca đến nhà bạn trước. Nhưng như thế cũng chẳng lợi hơn gì. Ở đấy người ta không cho Tôlic mở miệng bên vực Misca. Mà nếu có mở miệng được thì cũng chẳng để làm gì. Bởi không thể giải thích thế nào được. Càng giải thích thì càng bị cho là lừa dối.

Misca, tất nhiên, bị giữ ở nhà. Tôlic buộc phải về nhà một mình.

Tôlic đứng rất lâu bên cửa, không dám bấm chuông. Ở phía dưới có tiếng chân người. Bà hàng xóm đang đi lên. Nhìn thấy Tôlic, bà ta kêu “ái chà” và Tôlic vội bấm chuông để khỏi phải nói chuyện với bà hàng xóm.

Cửa mở. Ba đứng trên lối ra vào. Tôlic không nhận ra ba nay. Ba xanh xao, gầy còm, râu dâm tua tủa. Mặt ba trắng bệch khi nhìn thấy Tôlic.

Nhưng ghê sợ nhất là giọng nói xa lạ và nhỏ nhẹ của ba:

- Con đây ư, Tôlic? Con đã về?

Cổ họng Tôlic khô cứng lưỡi cứng đờ.

- Nào, vào đi ... Sao con cứ đứng đấy?

Tôlic bước vào và dừng lại ở phòng ngoài.

Ngay lúc ấy mẹ từ phía trong bước ra.

Nhìn thấy Tôlic, mẹ “ái chà” và chạy bổ đến nó. Mẹ không nói một lời. Ôm Tôlic mẹ hôn lấy hôn để, vừa khóc, vừa cười. Còn ba cẩn thận đóng cửa ra vào, tay đưa lên ngực, chậm chạp đi vào phòng trong.

Cả văn phòng bốc lên mùi thuốc tây. Đồ đạc vung vãi khắp nơi, như trước cuộc đi xa.

Bất ngờ, mẹ buông Tôlic ra, chạy vào bếp. Ở đấy nghe thấy tiếng xoong chảo loảng xoảng. Rồi một cái gì đó rơi xuống đất và tiếng mảnh vỡ bay lách cách. Mẹ chạy ra khỏi bếp và lại ôm hôn Tôlic.

- Mẹ ! – Tôlic nói bằng giọng run run – Mẹ ơi, con sẽ không như thế nữa đâu. Đừng giận con mẹ nhé.

Mẹ khoát tay.

- Có thể nào lại giận con được ! Con đừng giận mẹ thì có ! Mẹ lo cho con quá ...

Chưa hết lời, mẹ buông Tôlic ra, ù chạy đến bên điện thoại. Bà quay số và hét vào ống nói:

- Giênha ! Ghiênha, Tôlic về rồi ! Đúng ! Đúng ! Tất nhiên ! Khỏe mạnh, khỏe mạnh ...

Bác Giênha là anh ruột mẹ. Có lẽ ông nói cái gì đó mà mẹ hét vào máy một cách giận dữ:

- Anh điên đấy à ! Có thể nào lại đánh đòn Tôlic. Nó là đứa trẻ thông minh nhất và biết vâng lời nhất.

Đến bây giờ Tôlic mới hiểu là mình đã mắc phải một sai lầm khó sửa. Đúng, nó đã trở về nhà. Nó đã giúp Misca chạy trốn. Nhưng mẹ thì vẫn như cũ. Đấy không phải là mẹ nó. Và chính nó đã làm cho mẹ như vậy. Tôlic có thể đánh đổi tất cả gây bóng khúc côn cầu trên thế giới, tất cả mọi vinh quang trên sân băng để lấy một que diêm thần. Nhưng không có một que nào hết.

Tôlic thận trọng mở cửa vào phòng trong. Ba đang ngồi trên đi-văng, hai tay ôm đầu. Ngày chia tay với gia đình nó cũng thấy ba như vậy. Không có gì thay đổi. Hoàn toàn không thay đổi !

- Ba ... - Tôlic gọi – Ba ...

- Gì? – Ba nói hai tay vẫn ôm đầu.

- Ba, con sẽ kể tất cả cho ba. Tất cả, tất cả ! Thề danh dự nhất ! Hồi ấy con không hề lừa dối ba.

Ba cứ hỏi Misca xem ...

- Được – ba lơ đãng nói – ba sẽ hỏi ...

Tôlic ngồi xuống bên cạnh ba. Nhưng ba vẫn trơ như đá. Và Tôlic nằm xuống đi-văng. Khóc nức nở. Nó cố khóc thật khẽ, nhưng không được. Nước mắt quá nhiều.

Tôlic cảm thấy bàn tay ấm áp của ba xoa nhẹ trên lưng. Nó nghe thấy giọng nói khàn khàn:

- Tôlic .. nín đi, ông già. Nào, ba xin lỗi ... Chính ba đã đẩy con tới đó. Khi ấy chắc là ba đã không đi nếu như biết ... Thứ lỗi cho ba nghe, ông già ...

Tôlic úp mặt xuống ghế và khóc to hơn. Một cái gì cầm châm vào mũi nó, nhưng Tôlic cố ý úp mặt xuống sát hơn, để càng đau thêm. Có lẽ, bằng cái đau như thế nó có thể chuộc bớt tội lỗi của mình. Nhưng cái mũi không chịu nổi. Buộc phải nhấc lên một tí. Tôlic hé mở một mắt và nhìn thấy que diêm.

Que diêm nằm ở khoảng giữa chỗ ngồi và thành dựa lưng. Chính cái nơi ba đã ném hộp diêm xuống đó trong cái ngày ông bực tức Tôlic.

Tôlic quì lên gối. Nó giơ tay chụp que diêm như chụp con ruồi, sợ nó bay mất. Ba ngạc nhiên nhìn Tôlic.

Tôlic mỉm cười qua nước mắt và nhảy bổ vào buồng tắm.

- Tôlic, con đi đâu? – ba lo sợ hỏi.

Nhưng không phải là lúc Tôlic cần giải thích. Trong buồng tắm nó bẻ que diêm và nói:

- Tôi chẳng cầu gì hết. Chỉ muốn tất cả để y nguyên như cũ. Cả Misca cũng thế.

Tôlic cẩn thận nhìn ra ngoài. Mẹ đang đứng trên ngưỡng cửa vào bếp. Mẹ nghiêm khắc nhìn Tôlic và với giọng vốn có của mình, bà nói:

- Tôlic, chẳng lẽ con không thấy mẹ mệt sao? Chạy ngay ra cửa hàng mua một ổ bánh mì trắng. Chơi thế đủ rồi đấy.

Và, ngay lúc ấy, trong sự ngạc nhiên của mẹ, Tôlic bu lên cổ bà kêu to:
- Hoan hô ! Hoan hô mẹ ! Con chạy ra cửa hàng đây ! Hoan hô bánh mì trắng !
Còn mẹ, đẩy Tôlic ra, dịu dàng nói:
- Được, được. Mẹ thường nghĩ là con không đến nỗi lười nhác như con muốn tỏ vẻ.

Và đến đây cuộc đời huyền thoại của Tôlic vĩnh viễn kết thúc.

NHƯNG TÔI MUỐN NÓI THÊM MỘT LỜI

Vấn đề là ở chỗ thằng bé mắt xanh vẫn còn sống trong này hôm qua. Nó có thể trở về ngày của chúng ta, nếu nó lại muốn đi tìm bạn. Nó có thể trả thù Tôlic vì Tôlic không đến nỗi lười nhác và tham lam như nó tưởng. Và Tôlic còn phải nhìn quanh khi đi trên đường phố. Và không chỉ một lần Tôlic sẽ phải thở dài khi gặp một người nào đấy mà trong đôi mắt bỗng lóe lên tia lửa tham lam.

Còn những kẻ lười nhác và tham lam, nói chung là tất cả những ai mơ ước một cuộc sống không lao động, nên nhớ: họ là những khách mời của ngày hôm qua. Sẵn sàng đón họ là thằng bé mắt xanh, mà nhắc lại nó tôi thấy khó chịu đến nỗi không muốn nói ra nó là gì và từ đâu đến. Bởi tự nó muốn quên tất cả những người thân thuộc và bạn bè, để không phải chia sẻ sự giàu có của mình với một ai. Nó chẳng đáng để chúng ta nhớ đến.

Ở đâu đó dưới đáy đại dương Người Sắt còn đang đi lang thang. Anh ta quá sắt thép cho nên không bao giờ hiểu được nỗi đau của người khác. Vì vậy anh ta sẽ chẳng bao giờ trở thành con người thật sự. Anh ta sẽ cứ đi mãi như thế dưới đáy biển để tìm Tôlic cho đến khi bị hen gỉ hoàn toàn. Nhưng riêng tôi, nếu như các bạn muốn biết, còn có một chút gì thương hại anh ta.

Bây giờ tôi đã biết ngọn ngành câu chuyện của Tôlic. Và tôi hoàn toàn tin tưởng rằng, chỉ có những điều kỳ diệu được làm nên bởi tay ta, mới mang đến cho ta hạnh phúc thực sự.

Đây là tất cả những gì tôi muốn nói với tất cả những ai đọc quyển sách này.

TÁC GIẢ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>